

Lialóna

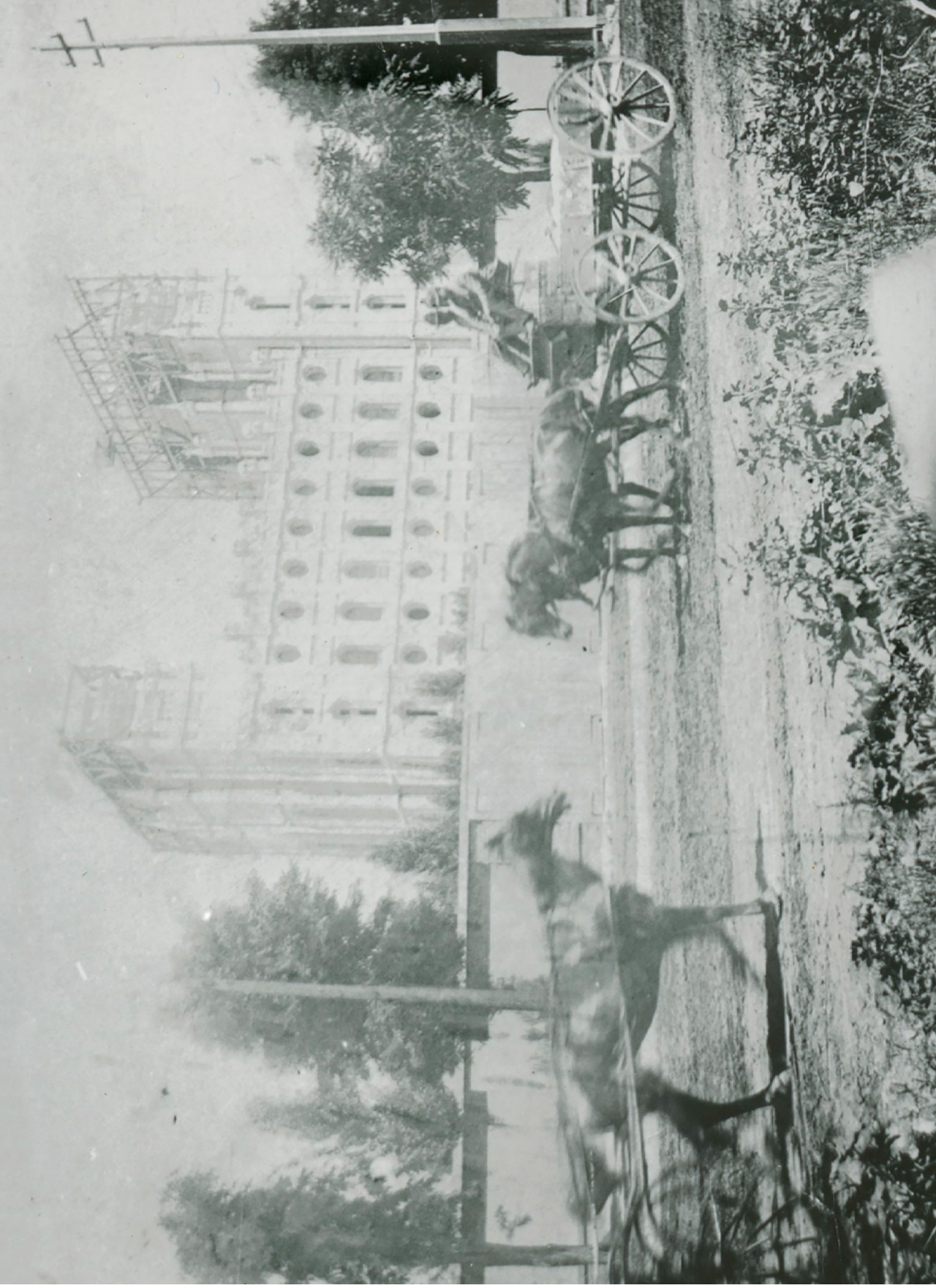
Megtalálni az önellátáshoz vezető utatokat, 32, 40–43

Templom és családtörténet: Kérés Nelson elnöktől és feleségétől, 14

Nemrég keresztelkedtetek? Már most is szolgálhattok a templomban, 20

Három lépés a házasságon belüli konfliktusok feloldásához, 22

Lovasszekerek haladnak el a Salt Lake templom mellett 1891 körül. 1893-ban, a Salt Lake templom felszentelésekor Wilford Woodruff (1807–1898) volt az egyház elnöke. Így tanított: „Felelősek vagyunk... a Magasságosnak építendő templomokért, amelyekbe beléphetünk, és szertartásokat végezhetünk halottainkért” (Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff [2005]. 95).

Fénykép az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

4

ÜZENETEK

- 4** **Első elnökségi üzenet: Igaz tanítványokká válni**
Írta: Henry B. Eyring elnök
- 7** **Látogatótanítói üzenet: Elhalmozni a tévelygőket szeretettel**

BORÍTÓ
Fénykép: Leslie Nilsson.

KIEMELT CIKKEK

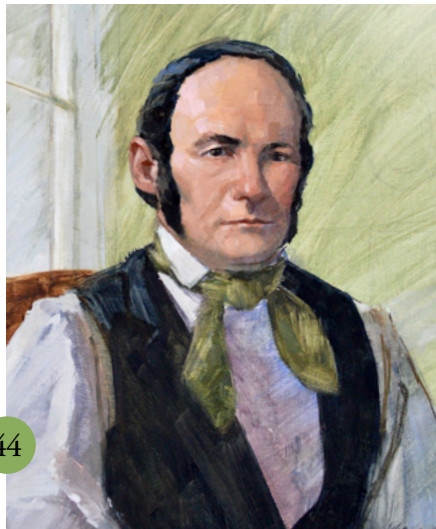
- 14** **Nyissátok meg a mennyeket a templomi és családtörténeti munkán keresztül!**
Írta: Russell M. Nelson elnök és Wendy W. Nelson
A felmagasztosulás családi ügy. A családok kizárólag Jézus Krisztus evangéliumának szabadító szer-tartásain keresztül magasztaltat-hatnak fel.
- 20** **Ezt kell tudnotok indulás előtt: A templomi keresztelések**
Írta: Heather J. Johnson
Korlátozott templomi ajánlással már új egyháztagnaként is rögtön elmehettek a templomba. Indulás előtt íme néhány válasz az esetleg felmerülő kérdéseitekre.
- 22** **Konfliktusok feloldása a házasságokban**
Írta: S. Brent Scharman
Amikor feloldásra kerülnek a nézeteltérések, új minták vehetik át a helyüket.

- 28** **Segítségre lelni Nancy halála után**
Írta: Darren Wilcox
Hogyan vehetné át békesség a túlmaradó gyászom helyét?

- 32** **„Legyünk önellátóak és függetlenek!”**
Mi az egyház önellátási kezde-ményezése, és hogyan segíthet ez nektek?

ROVATOK

- 8** **Krisztusról beszélünk: Nincs túl késő egy második esélyhez**
Írta: Amber Jensen
- 10** **A Szabadító módján tanítani: Elefánt a tanteremben**
Írta: Jessica Griffith és Richard M. Romney
- 38** **A hit képmásai: Ilir Dodaj**
- 40** **Utolsó napi szentek történetei**
- 80** **Míg újra találkozunk: Segíts ma valakinek!**
Írta: Thomas S. Monson elnök

44

44 Öt tanulság fiatal felnőtteknek fiatal apostoloktól

Írta: Matthew C. Godfrey

Mit tanulhatunk napjainkban a visszaállítás néhány első apostolának tapasztalataiból?

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!
Tipp: A szórakozás néha szolgálatként jelentkezik!

50 Krisztusi jellem

Írta: David A. Bednar elder

Jézus, aki a legtöbbet szenvedett, viseltetik a legnagyobb együttérzéssel irántunk, akik mindannyian jóval kevesebbet szenvedünk.

54 Hogyan változtathatja meg az életeteket egy konferenciái üzenet?

Írta: Hadley Griggs

58 Kapaszkodj erősen!

Írta: Lindsay Hiller

A társaim győzködtek, hogy igyak, de aztán az egyik srác mondott valamit, ami megváltoztatta az életemet.

60 Törjete ki a „tipikus tizenéves” sablonból!

Írta: Charlotte Larcabal

Le akarjátok rombolni az általánosításokat? Akkor itt az idő, hogy felkeljetek és cselekedjete!

62 Poszter: Emelkedj hittel!

63 Válaszok az egyház vezetőitől: Hogyan tudd meg saját magad?

Írta: Henry B. Eyring elnök

64 Kérdések és válaszok

Mi a bizonyosságom megerősítésének legjobb módja az imán és a szentírás-tanulmányozáson túl?

58

66

66 Párizstól Szapporóig

Írta: Amie Jane Leavitt

Mi az, amit a francia és a japán gyerekek is nagy örömmel vártak? Egy új templom!

68 Egy apostol válaszol: Hogyan segíthet nekem a Szentlélek?

Írta: Robert D. Hales elder

69 A mi oldalunk

70 Jane utazása

Írta: Jessica Larsen

Hajó nélkül hogy jusson el Jane családja Nauwooba?

72 Sári és az MRI

Írta: Juliann Doman

Sári félt az MRI-vizsgálattól. Vajon mit tett, hogy jobban érezze magát?

74 Egyháztörténeti figurák: Egy új próféta

75 Egy ceruzányi segítség

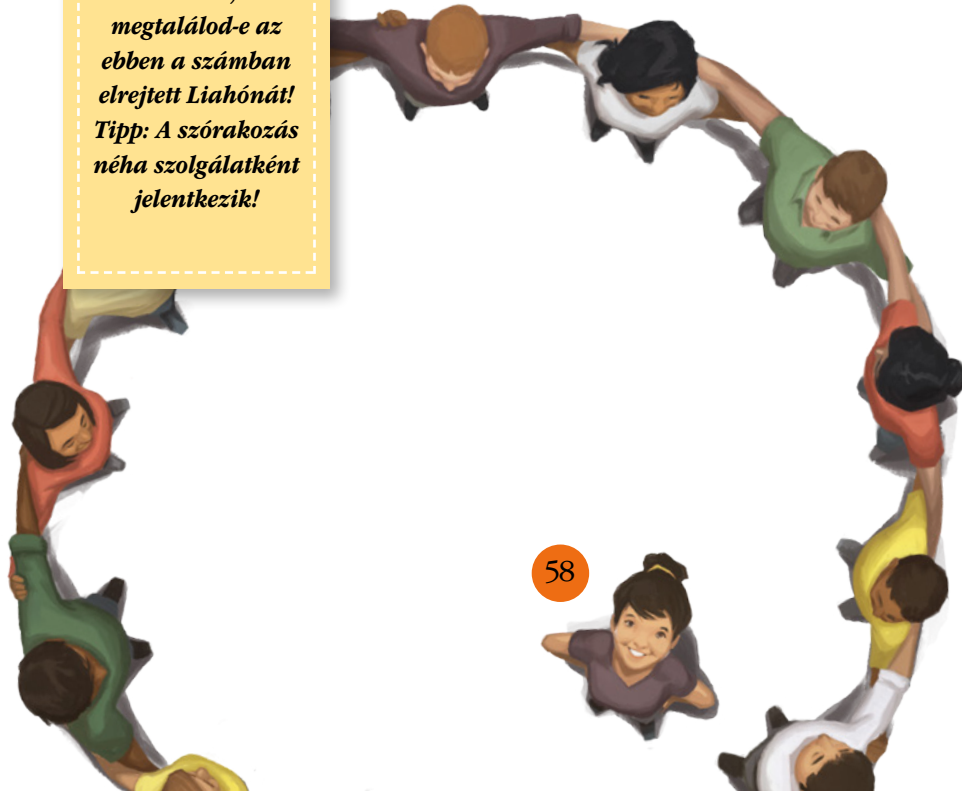
Írta: Caleb H.

Caleb segíteni szeretett volna a menekülteknek – aztán más gyerekek is csatlakoztak hozzá!

76 Történetek Jézusról: Jézus eljött Joseph Smithhez

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő: A szombat szent nap

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Sharon Eubank, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Cremlinda Amaral

Alkotói és szerkesztői csoport: Marlyssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arclat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy K. Vellinga

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az
Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ügyes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2017. Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

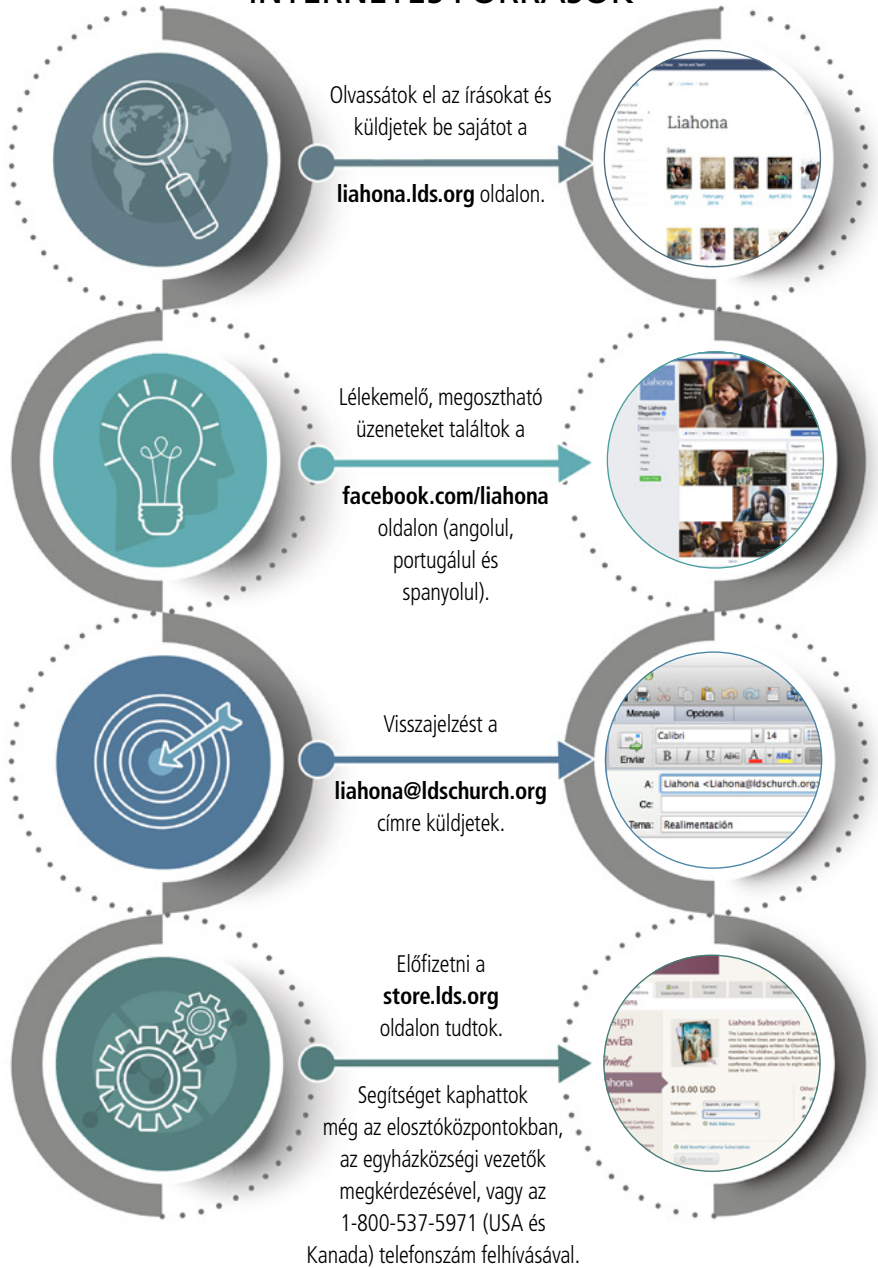
For Readers in the United States and Canada:

October 2017 Vol. 25 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INTERNETES FORRÁSOK

IKONOK A GETTY IMAGES JÓVÓITÁRÓL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

Általános konferencia, 54

Atyaisten, 4, 7, 8, 14, 38, 63, 76

békesség, 28

bizonyosság, 63, 64

Bölcsesség szava, 58

bűnbánat, 8

családtörténet, 14

egyház történet, 44, 70, 74, 76

gyász, 28

halál, 28, 38

házaság, 22

hit, 28, 32, 62

ima, 63, 64

isten természet, 60

Jézus Krisztus, 28, 50, 76

kortársnyomás, 58

menekültek, 75

munkaügy, 32, 41, 43

önellátás, 32, 40, 41, 42, 43

sabbatnap, 79

szentírás-

tanulmányozás, 64

Szentlélek, 68, 72

szerepet, 7

szolgálat, 38, 75, 80

tanítói

tanácsgyűlések, 10

tanítványság, 4

templomi munka, 14,

20, 66

templomok, 66, 69

új tagok, 20

vigasz, 28, 72

Írta: Henry B. Eyring elnök

első tanácsos az Első Elnökségben

IGAZ TANÍTVÁNYOKKÁ VÁLNI

Minden úrvacsorai gyűlésen kiváltságunkban áll ígéretet tenni Mennyei Atyának, hogy mindig emlékezni fogunk a Szabadítóra, és be fogjuk tartani a parancsolatait, hogy a Lelke velünk lehessen (lásd Moróni 4:3; 5:2; T&Sz 20:77, 79). Amikor magunkra vesszük az Ő nevét, az Őrá való állandó emlékezés már magától fog menni. Ezt sokféleképpen meg tudjuk tenni, de különösen olyankor, amikor másokat szolgálunk az Ő nevében, olvasuk az Ő szent szavait, és azért imádkozunk, hogy megtudjuk, minek a megtételét várja tőlünk.

Az én esetemben az egyik ilyen alkalom akkor volt, amikor egy fiatalembert kereszteltem meg. Tudtam, hogy a Szabadító elrendelt szolgálói által lettem elhíva misszionáriusnak, hogy az Ő evangéliumát tanítsam, és hogy tanúságot tegyek Róla és az Ő igaz egyházáról. A misszionáriustársammal együtt megígértük ennek a fiatal embernek, hogy Jézus Krisztus engesztelésének hatalma által meg fog tisztulni, amikor a Szabadítóba vetett hittel bűnbánatot tart, és megkeresztelkedik az Ő egyik felhatalmazott szolgálója által.

Amint kiemeltém ezt a fiatalembert a keresztelőmedence vizéből, ezt súgta a fülemben: „Tiszta vagyok! Tiszta vagyok!” Abban a pillanatban eszembe jutott, ahogy Keresztelő János alámerítette a Szabadítót a Jordán folyóba. Mi több, az is eszembe jutott, hogy egy feltámadt és élő Szabadító

szabadítási munkáját végzem – éppúgy a Szentlélek által kísérve, amint az János esetében is volt.

A Szabadítóra való emlékezés számomra – és mindegyikünk számára – több lehet az Ővele kapcsolatos ismeretek és tapasztalatok emlékének felidézésénél. Naponta hozhatunk olyan döntéseket, amelyek közelebb visznek Hozzá a jelenben.

A legegyszerűbb lehet ezek között a szentírások olvasása. Amikor ezt tesszük, szert tehetünk az Ő közelségének érzésére. Számomra a közelség leggyakrabban a Mormon könyve olvasása során jelentkezik. Alig olvasok pár percig a 2 Nefiből, már hallok is a fejemben Nefit és Lehit, amint úgy beszélnek a Szabadítóról, mint akik személyesen ismerik Őt. Érzem ezt a közelséget.

Számotokra talán egy másik szentírás az, amely közelebb visz benneteket Őhozzá. Azonban bárhol és bármikor olvassátok is Isten ígését, ha a Szabadítóra való emlékezés alázatos és valós szándékával teszitek azt, akkor növelni fogjátok azon vágyatokat, hogy a mindennapi életetek során magatokra vegyétek az Ő nevét.

Ez a vágy meg fogja változtatni azt, ahogy az Úr egyházában szolgáltok. Segítségért fogtok imádkozni Mennyei Atyához még a látszólag apró elhívások felmagasztalásában is. Azt fogjátok kérni segítségképpen, hogy képesek legyetek megfeledezni magatokról, és jobban összpontosítani

arra, amit a Szabadító azoknak szán, akiknek a szolgálatára el lettetek hívva.

Én már éreztem az Ő kezét és az Ő közelségét a gyermekeimért végzett szolgálatom során, amikor azért imádkoztam, hogy megtudjam, miként segíthetnék nekik rálelni arra a békeségre, melyet kizárólag az evangélium eredményez. Az ilyen pillanatokban kevésbé foglalkoztatott az, hogy sikeres szülőnek tűnjek, annál mélyebben foglalkoztatott viszont a gyermekeim sikeressége és jólléte.

Az a vágy, hogy azt nyújtsuk az általunk szolgáltaknak, amit a Szabadító szeretne adni nekik, olyan imákhoz vezet, amelyek – igazán Jézus Krisztus nevében – a Mennyei Atyához szóló *könyörgések*. Amikor így imádkozunk – a Szabadító nevében, hittel Őbenne –, az Atya válaszol. Elküldi hozzánk a Szentlelket, hogy utat mutasson, vigasztaljon és buzdítson. Mivel a Lélek mindig tanúságot tesz a Szabadítóról (lásd 3 Nefi

11:32, 36; 28:11; Ether 12:41), ezért növekedni fog azon képességünk, hogy teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel szeressük az Urat (lásd Márk 12:30; Lukács 10:27; T&Sz 59:5).

A mindennapi és jelen idejű emlékezés áldásai lassan, de biztosan el fognak érkezni, miközben szolgáljuk

Őt, lakmározunk az igéjén, és hittel imádkozunk az Ő nevében. Ez az emlékezés pedig úgy fog átalakítani bennünket, hogy az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványainvá váljunk a királyságában itt a földön – a későbbiekben pedig Atyja társaságában az eljövendő dicsőséges világban. ■

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Ering elnök tanácsa szerint úgy tudunk mindenkor emlékezni a Szabadítóra, ha mindennap olyan döntéseket hozunk, amelyek közelebb visznek minket Őhöz. Az általunk tanítottakkal közösen átolvashatjátok az úrvacsorai imákat, amelyek felvázolják az Őrá mindenkor való emlékezés szövegét (lásd Moróni 4:3; 5:2;

T&Sz 20:77, 79). Felkérhetitek azokat, akiket tanítottok, hogy írják össze, mit tehetnek naponként azért, hogy emlékezzenek a Szabadítóra. Esetleg arra is megkérhetitek őket, hogy imádkozzanak Mennyei Atyához egymás sikeréért és jóllétéért. Ha gondoljátok, velük együtt is imádkozhattok hasonlóképpen.

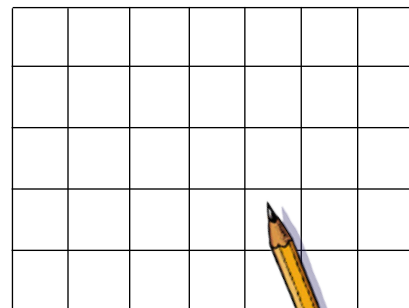
Mindennap emlékezni az Úrra

Barátok, teendők, házi feladat, tévé – annyi minden verseng a figyelmünkért! Azonban minden héten ígéretet teszünk Mennyei Atyának, hogy mindig emlékezünk az Ő Fiára, Jézus Krisztusra (lásd T&Sz 20:79).

Eyring elnök azt mondja, hogy „naponta hozhatunk olyan döntéseket”, amelyek segítenek a Szabadítóra emlékezni. Fontoljátok meg, hogy célul tűzitek ki ebben a hónapban, hogy mindennap egy kicsit többet fogtok emlékezni a Szabadítóra. Készíthettek egy naptárt, és kötelezettséget vállalhattok arra, hogy naponta megtesztek

egy dolgot. Eyring elnök olyan dolgokat sorol fel, mint a szentírások olvasása, a hittel való imádkozás, illetve a Szabadító és mások szolgálata. Ott van még a naplóírás, az egyházi gyűléseken való részvétel, az általános konferencia meghallgatása, a templomlátogatás, a himnuszok éneklése – sokáig lehetne sorolni! Eyring elnök azt ígéri, hogy amikor naponta emlékezünk a Szabadítóra, az áldások „lassan, de biztosan el fognak érkezni, [és] úgy fog[nak] átalakítani bennünket, hogy az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványainvá váljunk”.

OKTÓBER

GYERMEKEKNEK

Bőséges szeretet

Amikor a szentírásokat olvassuk vagy imádkozunk, érezhetjük, hogy milyen nagyon szeret minket Mennyei Atya és Jézus. Minden alkalommal, amikor imádkoztok vagy olvassátok a szentírásaitokat, színezzétek ki az egyik szívcskét. Mit tehettek még azért, hogy közel érezzétek magatokat Mennyei Atyához és Jézushoz?

Elhalmozni a tévelygőket szeretettel

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy sugalmazás által megtudd, mit kell megosztanod! Hogyan segít a Segítőegylet céljának megértése Isten leányainak felkészülni az örök élet áldásaira?

„A valóság... az, hogy nincsenek tökéletes családok – mondta Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa. – [...] Bármilyen gonddal néz is szembe a családotok, bármit is kell megtennetek ezek megoldásához, a megoldás kezdete és vége is a jószívűség, Krisztus tiszta szeretete.”¹

Linda K. Burton, a Segítőegylet korábbi általános elnöke a következőket mondta azokkal kapcsolatban, akik nem veszik ki a részüket maradéktalanul az evangéliumból: „Mennyei Atyánk szereti minden gyermekét. Nem számít, hogy hol vannak – rajta-e az ösvényen vagy letértek róla –, Ő azt szeretné, ha hazatérnének.”²

„[A]kármiilyen csökönyös is lehet egyik-másik [gyermeketek], amikor szóltok hozzájuk vagy beszéltek velük, azt ne haragvóan tegyétek, ne durván, elítélő szellemben tegyétek! – tanította Joseph F. Smith elnök (1838–1918). – Beszéljetez kedvesen velük”³.

Hít
Család
Segítségnyújtás

Brent H. Nielson elder a Hetvenektől elismételte a Szabadító utasítását, melyet azoknak adott, akiknek 10 ezüstjük van és egyet elveszítenek. Az ő feladatuk, hogy „addig keressék azt, míg meg nem találják. Amikor az elveszett személy a ti fiatok vagy lányotok, fivéretek vagy lánytestvéretek, ...miután minden tőlünk telhetően megtettünk, teljes szívünkben szeretjük az illetőt...”

Kívánom, hogy ti és én is kinyilatkoztatást kapjunk arról, miként közeledjünk az elveszettekhez az életünkben, és hogy amikor szükséges, Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus szeretetével és türelmével tudjuk szeretni és figyelni és visszavárni a tékozló gyermeket.”⁴

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, ezt mondta: „Imádkoztam már hittel,

hogy valaki, akit szeretek, keresse és érezze meg az engesztelés erejét. Imádkoztam már hittel, hogy emberi alakot öltött angyalok siessenek a segítségükre, és meg is tették.

Isten megalkotta a módját minden egyes gyermeke megszabadításának.”⁵

További szentírások és információk

Máté 18:12; Alma 31:35;
3 Nefi 13:32; T&Sz 121:41–42
reliefsociety.lds.org

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: A megmentők dicséretére. *Liahóna*, 2016. máj. 79., 80.
2. Linda K. Burton, in Sarah Jane Weaver, “Sister Burton, Sister Wixom Visit Church’s Pacific Area,” *Church News*, Apr. 2, 2013, lds.org/church/news.
3. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999). 254.
4. Vö. Brent H. Nielson: A tékozlóra várva. *Liahóna*, 2015. máj. 103.
5. Henry B. Eyring: Az unokáimhoz. *Liahóna*, 2013. nov. 71.

Gondold át

Hogyan tanúsíthatunk továbbra is jószívűséget azok iránt, akik nem kívánnak az evangélium tantételei szerint élni?

NINCS TÚL KÉSŐ EGY MÁSODIK ESÉLYHEZ

Írta: Amber Jensen

Az egyik küszködő diákom édesapja ezt mondta a lányának: „Még nincs túl késő ahhoz, hogy sikerüljön.” Az Úr ugyanezzel az üzenettel fordul felénk.

Sandra egyike volt az emelt szintű Angolos tanítványaimnak. Már több hét eltelt a tanévből, de ő még mindig nem készített el egyetlen házi feladatot vagy projektmunkát sem. Csak ült az íróasztalánál és ábrándozott. Mindenféle kifogást kitalált, hogy miért nem csinálta meg a feladatait, és nem mutatott sem olyan hozzáállást, sem olyan munkamorált, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy valaki sikeresen teljesítsen egy ilyen nehéz tantárgyat.

A tanulmányi tanácsadójával együtt úgy döntöttünk, hogy fogadóórára hívjuk Sandrát, az apját, illetve a tanárai közül is többeket, hogy eldöntsük, merre tovább: visszaváltson-e Sandra az emelt szintű tantárgyakról a normál szintűekre? Mindannyiunk fejében erősen ott motoszkált a kimondatlan kérdés: megtaláljuk-e a módját, hogy segítsünk Sandrának sikerrel venni a tárgyakat?

Mivel úgy gondoltam, hogy Sandra már sok lehetőséget kapott, de mégsem élt ezekkel, nagyon elkedvetlenedve indultam erre a találkozóra. Titokban azt reméltem, hogy kilép a csoportomból, így már nem lesz vele több gondom. Úgy éreztem, én minden tőlem telhetőt megtettem, és már túl késő.

A fogadóórán Sandra testbeszéde is arról árulkodott, hogy ő sem hiszi, hogy képes lenne sikerrel elvégezni a tantárgyat. Végig az íróasztalra meredt, miközben elmondtam, hogy rosszul áll angolból. Amikor a történelemtanára megerősítette, hogy Sandra az ő tantárgyából is bukásra áll, a lány lejjebb csúszott a széken, és láttam, hogy kicsordultak a könnyei.

Összeszedve minden együttérzésem, elmagyaráztam neki és az apjának, hogy ha Sandra sikerrel akarja teljesíteni ezeket a nehéz tantárgyakat, akkor változtatnia kell azon a magatartásán, amelynek következtében idáig süllyedt, és ez bizony nagyon nehéz lesz.

Apai üzenet

A tanulmányi tanácsadó ekkor Sandra apjához fordult. Úgy tűnt, hogy ez az alacsony iskolázottságú ember kényelmetlenül érzi magát az iskolai környezetben. A tanácsadó megkérdezte tőle, hogy szeretne-e bármit kérdezni a tanároktól. Azt mondta, hogy nem szeretne, és megköszönte nekünk, amit Sandráért tettünk. Azután viszont hozzátette, hogy mondania kell valamit a lányának.

Összeszorult a szívem. Voltam már néhány olyan fogadóórán, ahol a

szülők a tanárok és tanácsadók előtt szidták le a gyerekeiket, lehordva őket a lustaságuk, a nemtörődömségük és a hiányzó szorgalmuk miatt. Felkészültem, hogy megint ezt fogom hallani.

Amit azonban ehelyett hallottam, meglepett. Sandra alázatos apja odafordult a könnyes szemű, szégyenkező és bánkódó 16 éves lányához, és azt mondta: „Még nincs túl késő. Még nincs túl késő ahhoz, hogy sikerüljön. Még tényleg nincs túl késő.”

Úgy távoztam arról a fogadóóráról, hogy hálát éreztem ezért a szeretetteljes reagálásáért, ugyanakkor aggódtam amiatt, hogy fogalma sincs, mekkora feladatot fog jelenteni a lányának, hogy ezek után mégse bukjon meg. Lehetetlenségnek tűnt. Később hallottam, hogy a lány visszalépett az emelt szintű történelemtől, de az én tantárgyamtól nem.

Amikor aznap este letérdeltem imádkozni, és átgondoltam a saját hiányosságaimat, valamint Mennyei Atya megbocsátását kértem, rájöttem, hogy milyen sokat tanulhatok Sandra apjától. A saját életemben is volt időnként olyan bizonytalanság és alkalmatlanságérzet, amelyek miatt eltűnődtem azon, hogy megérdemlek-e egy második esélyt. Az ilyen pillanatokban az

Úr – hasonlóan Sandra apjához – úgy döntött, hogy leszidás helyett megnyugtat: „Még nincs túl késő, leányom. Még nincs túl késő.”

Az evangélium üzenete

Mily gyakran hittünk már az ellenség szavának, miszerint számunkra már nincs remény? Azonban a próféták mást mondanak nekünk. Ésaías azt hirdeti, hogy az ember „térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban” (Ésaías 55:7). Mormon pedig hozzáteszi a saját tanúságát, miszerint „amikor bűnbánatot tartottak és igaz szándékkal megbocsátásra törekedtek, akkor meg lett bocsátva nekik” (Moróni 6:8). Az evangélium örömhíre az, hogy soha sincs túl

késő. Hiszen ahányszor csak bűnbocsánatra törekszünk, az Úr megváltása lehetővé teszi számunkra az újrakezdést.

Sandra, akit hajtott az újrakezdés vágya, lassú, de fontos változtatásokba kezdett. Az átalakulás nem volt könnyű – rossz szokásainak levetkőzése mindennapi erőfeszítést igényelt tőle –, de az erőfeszítései jutalma szemmel látható volt számára, ahogy a jegyei fokozatosan javulni kezdtek.

Az evangélium szemszögéből nem az fog beleszámítani a végső érdemjegyünkbe, hogy milyen sokáig bukdácsoltunk vagy milyen mélyre ástuk magunk alatt a gödröt. Az Úr inkább annak alapján fogja megítélni az életünket, hogy milyen irányba tartunk, miként tartottunk bűnbánatot,

és mennyire támaszkodtunk az Úr engesztelésére.

Korlátozott tudásommal kételkedtem abban, hogy Sandra képes lesz megszabadulni a múltja hibáitól. Ezzel szemben a mi tökéletes Atyánk soha nem szűnik meg bízni gyermekeinek azon képességében, hogy eljussanak a szabadulásra, és tökéletessé váljanak Krisztusban. Nem számít, milyen messzire kerültünk: Ő mindig menni fog az egy elveszett után. Az Úr arra kérlel minket, hogy ne tévelyegjünk többé, mint idegenek a bűnbánatban, hanem inkább keressük Őt remény-ségben, és élvezzük az Ő végtelen engesztelésének áldásait. Tényleg soha nincs túl késő. ■

A szerző az amerikai egyesült államokbeli Virginia államban él.

ELEFÁNT A TANTEREMBEN

A tanítói tanácsgyűlések nemcsak azt változtatják meg, ahogy tanítunk – azt is megváltoztatják, ahogy tanulunk.

Írta: Jessica Griffith és Richard M. Romney

Egyházi folyóiratok

Miswakhe Sitole nehéz feladat előtt áll. Az egyházközségi Vasárnapi Iskola elnökeként Istentől kapott felelőssége segíteni az egyházközségben zajló evangéliumi tanulás és tanítás jobbá tételét.¹

Azonban a dél-afrikai Johannesburgban található egyházközségének tagjai gyakran igen eltérő háttérrel és elvárásokkal rendelkeznek. Némelyek magasan képzettek, mások nem. Sokan úgy tanulták, hogy a hallgató feladata hallgatni, nem pedig hozzászólni. Mások számára annak a kulturális különbségnek a feldolgozása jelent nehézséget, miszerint az a kívánatos, hogy a férfiak és a nők is vegyenek részt az egyházi és az otthoni tanításban.

„Vannak más anyanyelvű tagjaink is – meséli Sitole testvér. – A Lélek azonban mindegyiküknek akar készítéseket adni.”

Amikor tavaly bevezetésre került a tanítói tanácsgyűlés és *A Szabadító módján tanítani*, az egyház egyházközségei és gyülekezetei elkezdtek tanítói tanácsgyűléseket tartani, hogy közösen megbeszéljék, tanulmányozzák és gyakorolják, hogy mit jelent a Szabadító módján tanítani.

Sitole testvér ekkor kezdte meglátni, miként is áldhatnák meg a tanítói tanácsgyűlések az egyházközségét. Szóba lehet hozni a kulturális különbségeket, növelni lehet az órai részvételt, és az egyháztagok eltérő megközelítései áldássá válhatnak.

Sitole testvér – ahogy világszerte sokan mások is – rájött, hogy az Úr

nemcsak azt változtatja meg e gyűlések által, ahogy tanítunk, hanem azt is, ahogy tanulunk.

Elefánt, másképp

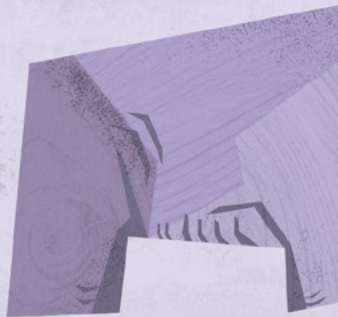
Sitole testvér számára az egyik legérdekesebb felfedezést az jelentette, hogy miközben a tanárok felvérték a tanulókat a saját tanulásukban való részvételre, mindenkinek javára válik a különböző megközelítések nyújtotta szélesebb látószög.

Ezt akkor értette meg Sitole testvér, amikor az egyik tanítói tanácsgyűlésen az egyházközség egyik tagja megosztotta a vakokról és az elefántról szóló tanmesét – csak egy kicsit másképp. A tanmese arról szól, hogy a hat vak ember mindegyike különbözőképpen mesél az általa tapintott elefántról (a lába oszlophoz hasonló, a farka kötélhez, az ormánya

kötél

fal

legyező

ereszcsatornához stb.), mert mindegyikük máshol érintette meg az állatot.²

„De tegyük fel, hogy az elefánt az evangélium tanítását jelképezi – veti fel Sitole testvér. – Ebben az esetben az osztály minden tagját képessé kell tennünk arra, hogy megossza a saját megközelítését, és így kialakuljon bennünk egy közös felfogás arról, hogyan is áld meg mindannyiunkat az evangélium.”

Ezért – vagyis a beszélgetés megkönnyítéséért – ülnek a tanítók egy asztal körül Sitole testvér egyházközségének tanítói tanácsgyűlésein. „Ez arra emlékeztet minket, hogy mindenkinek egyenlő szava van” – teszi hozzá Sitole testvér.

Az ő szükségleteik szerint

A tokiói Szoedzsima Nacuko kételkedett benne, hogy képes lesz

jól tanítani. „Amikor elhívtak vasárnapi iskolai tanítónak a fiatalokhoz – idézi fel Szoedzsima nőtestvér –, megmondtam a püspöknek, hogy ez félelemmel tölt el. De ő azt mondta, hogy az elhívás Istentől való, így hát elfogadtam.”

A tanulók sok egyéni nehézsége miatt Szoedzsima nőtestvér ijesztőnek találta az osztály egészét. A fiatalok közül ketten hallássérültek voltak. Voltak olyan külföldiek is az osztályban, akik csak angolul beszéltek. Tartott a közte és az osztály tagjai között lévő korkülönbségtől is.

Aztán az egyik tanítói tanácsgyűlésen válaszra lett. „Arról beszélgettünk, hogy szeretni kell az osztály mindegyik tagját, meg kell tanulni a nevüket, egyesével kell imádkozni értük, és a Lélek által vezérelve az

ő szükségleteik szerint kell tanítani őket – magyarázza Szoedzsima nőtestvér. – Így hát nekiláttam.” Megtett ezen kívül még valamit, amit a tanácsgyűlésen tanult: „Olyan nyelvezetet használtam, amely tolmácsolta a szeretetemet.”

És az eredmény? „Meváltozott a szívem. Elkezdett kialakulni bennem egy érzelmi kötelék a tanulóim iránt. Azokkal is törődtem, akik éppen hiányoztak, és értük is imádkoztam. Amint vége volt egy órának, már kezdtem is készülni a következőre, hogy elegendő időm legyen a tanítási alkalmak átgondolására. Túlcsoordult bennem az öröm.”

Konkrét válaszok

Brad Wilson vasárnapi iskolai elnökként szolgál az amerikai egyesült államokbeli Minnesota államban.

oszlop

locsolócső

láncza

Mindig ügyel arra, hogy a tanítók ne távozzanak addig a tanítói tanácsgyűlésről, amíg át nem beszéltek, hogy miként fognak változni a tanultak hatására.

„Követjük *A Szabadító módján tanítani* vázlatát – mondja Wilson testvér. – Meg szoktuk beszélni a tanítók élményeit, majd át vesszük valamelyik javasolt témát. Moderátorként kérdéseket teszek fel és összefoglalom az elhangzott gondolatokat. Ezután a megvalósítást gyakoroljuk. Kisebb csoportokra oszlunk, és egyetlen kérdéssel beszélgetünk: »Mit fogok másképpen csinálni a mai gyűlésünknek köszönhetően?«

Ron Goodson elmondása szerint – aki a diakónusok kvórumának oktatójaként szolgál ugyanabban az

egyházközösségben – mély benyomást tesz rá az, ahogy Wilson testvér „igazgatja” a tanácsot. „Arról szoktunk beszélgetni, hogy a Szabadító hogyan tanítana – meséli. – Aztán, amikor érzed a Lelket, jön a gondolat: »Ez olyasmi, amit nekem is ki kellene próbálnom az osztályomban.« A Szabadítóról való gondolkodás megváltoztatja a megközelítéset. Már nem annyira az lesz a fontos, hogy »fel kell készülnöm a leckéből«, mint inkább az, hogy »vajon mire van szükségük ezeknek a diakónusoknak, és én hogyan segíthetek megadni azt nekik?«.

Ron felidézi, hogy a következőket jegyezte fel a naplójában: „Ma részt vettem a tanítói tanácsgyűlésen, és a következőket fogom tenni...” A naplója tulajdonképpen tele van

ilyen bejegyzésekkel. Ma már jó előre felkészül: „Időben kezdj el felkészülni, és egész héten sugalmazásokban lesz részed.” El szokott beszélgetni a diakónusokkal arról, hogy mi történik éppen az életükben: „Eredményesebben tudok segíteni nekik, ha jobban ismerem őket.” Arra is meg szokta kérni a diakónusokat, hogy segítsenek neki a tanításban: „Miközben csinálják, jobban meg is tanulják.”³

Csak énekeltem és énekeltem

„A tanácsgyűlésünkön arról beszélgettünk, hogyan hívhatja meg a zene a Lelket – számol be Jocelyn Herrington, aki elemis tanítóként szolgál ugyanabban a minnesotai egyházközösségben. – Később aztán a Napsugár osztályt tanítottam. Arra gondoltam, hogy

TOVÁBBI TUDNIVALÓK

Ha többet is megtudnál a tanítói tanácsgyűlésekről és *a Szabadító módján történő tanításról*, látogass el a teaching.lds.org honlapra.

énekelni fogok, amíg ők színeznek, és ez majd milyen jó lesz. Belekezdtem, ők pedig mind abbahagyták a színezést, és füleltek. Így hát énekeltem és énekeltem. Ez valóban elhozta a Leleket, és amikor végeztem, áhítatosan várták, hogy megszólaljak. Erről is beszéltünk [a tanácsgyűlésen], hogy amikor alkalom adódik, osszuk meg a bizonyosságunkat. Így aztán megosztottam a bizonyosságomat olyan szavakkal, hogy ők is megértsék.”

Herrington nőtestvér nagyra értékeli, hogy az elemis tanítókat is bevonják a tanítói tanácsgyűlésekbe. „A felnőttek tanításáról szoktunk beszélgetni – mondja –, de aztán Wilson testvér azt mondja: »Mi van a fiatalok tanításával? Mi van a gyerekek tanításával?« Újra ráirányítja a figyelmünket arra, hogy mindenféle korosztály van nálunk.”

Tanácsról tanácsra

Adam Martin a kanadai Alberta tartományban, Calgaryban lévő egyik egyházközösség vasárnapi iskolai elnöke. Mint mondja, örömmel veszi az egyházközösségi tanács javaslatait: „A Segítőegylet elnöke vagy az elderek kvórumának elnöke elmondja, hogy jó lenne, ha a tanárok erre és erre összpontosítanának, mi pedig ilyenkor felvetjük ezt a tanítói tanácsgyűlésen.”

Amikor először tartottak tanítói tanácsgyűléseket, a tanítók még nem igazán tudták, hogy mire számítsanak, így sokakat személyesen ő hívott meg, és felhasználta a teaching.lds.org oldalon található képzési anyagokat is. „Most már sínen vagyunk – mondja. – Tisztában vannak velem, hogy ez egy olyan hely, ahol átbeszélhetjük az aktuális történéseket.”

Nemrégiben az egyik gyűlés a Lélek követéséről szólt. „Megbeszéljük, hogy alaposan fel kell készülni, de nem kell amiatt aggódnia, hogy mindent leadjunk – meséli. – Az egyik

VÁLTOZÁSOK A VASÁRNAPI GYŰLÉSEKBEN 2018-BAN

Januártól kezdődően változások jönnek a melkisédeki papsági és a segítőegyleti gyűlések terén. Ezek a változások arra fognak épülni, amit az egyháztagok a tanítói tanácsgyűléseken elsajátítottak. A változtatások kifejtése, beleértve az új tananyagot is, a jövő hónaptól kezdődően megtalálható lesz a folyóiratok konferenciai lapszámaiban, a Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] alkalmazásban, és az lds.org oldalon.

nőtestvér elmondta, hogy korábban mindig úgy érezte, muszáj érintenie az óravázlatában szereplő összes pontot. Látszott rajta a megvilágosodás, amikor arról beszélgettünk, hogy a beszélgetés levezetésében sugalmazásra kell támaszkodnunk.”

Megtalálni együtt a megoldásokat

Minden egyes tanítási helyzetnek megvannak a maga lehetőségei, kihívásai és lehetséges áldásai. Ezért eredményesek a tanácsgyűlések, mert lehetővé teszik a tanítóknak, hogy a Lélek segítségével válaszokat keressenek és találjanak a *saját* konkrét kihívásaikra.

Geoffrey Reid, aki Arizona államban szolgál az egyik cöveki Vasárnapi Iskola elnökeként, azt mondja, hogy a tanítói tanácsgyűlések akkor működnek a legjobban, amikor a tanítók tisztában vannak velem, hogy az ő feladatuk a tanácsadás: „Ilyenkor aztán látják, hogy igenis képesek segíteni egymásnak.”

Elmondása szerint a cövek arra összpontosít, hogy segítsen a tanítóknak átállni a „Jól teljesítetek?” gondolkodásról a „Milyen az üzenet fogadtatása?” gondolkodásra.

Marisa Canova, aki ugyanabban a cövekben elemis tanító, azt mondja, hogy az egyik tanítói tanácsgyűlésen érzett késztetés óta arra buzdítja a Bátorak 8-as osztálya tagjait, hogy imádkozzanak egymásért. Ott ez sikeres volt, de egy felnőtt osztályban nem feltétlenül működne ugyanígy. „Egy nagy létszámú Evangélium tantételei osztályban talán egy kicsit sok lenne, ha minden egyes emberért külön imádkoznának – véli Canova nőtestvér. – Szerencsére az ottani tanítók ilyenkor azt mondják: »Szerintetek ezt hogyan tudnánk a mi osztályunkhoz igazítani?« Aztán pedig megtaláljuk együtt a megoldásokat.

Amit nagyon nagyra értékelek a tanítói tanácsgyűlésekben, az az, hogy elég időnk jut eltűnődni azon, hogy hol is tartunk és mit csinálunk éppen. Hasznos, hogy van támogatás és visszajelzés, és megvan az az érzés, hogy mindannyian ugyanazért a célért dolgozunk. Tetszik az is, hogy a sok ember sokféle megközelítést hoz a közösbe. Ez is segít abban, hogy fontolóra vegyek olyan dolgokat is, amelyek magamtól nem jutottak volna eszembe.”

Amikor részt veszünk és véleményt cserélünk a tanítói tanácsgyűléseken, tisztábbá válik az „evangélium tanítása” nevű elefántról alkotott képünk. Az afrikai Sitole testvérhez hasonlóan sok más egyháztag is azt tapasztalja, hogy amikor fejlődik a képességünk a Szabadító módján való tanításra, az nemcsak azt változtatja meg, ahogyan tanítunk, hanem azt is, ahogyan tanulunk. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 12.2.2.
2. A tanmese megtalálható Dieter F. Uchtdorf elnök *Mi az igazság?* című beszédében (Egyházi Oktatási Szervezet Áhítata fiatal felnőtteknek, 2013. jan. 13.), broadcasts.lds.org; illetve Dieter F. Uchtdorf, „What Is the Truth?” *Friend*, Mar. 2017, 2.
3. További ötletekért lásd Brian K. Ashton, „Helping Youth Teach,” *Liahona*, Aug. 2016, 24–25.

„Sokan várják izgatottan [a lelkek között], hogy a még élő barátaik szertartásokat végezzenek értük a templomokban” – mondta az elhunyt dédapám, amikor megjelent a nagyapámnak, A. C. Nelsonnak.

Nyissátok MEG A mennyekeket

A TEMPLOMI ÉS CSALÁDTÖRTÉNETI MUNKÁN KERESZTÜL!

Írta: **Russell M. Nelson** elnök

a Tizenkét Apostol
Kvórumának
elnöke
és Wendy W.
Nelson

A 2017-es RootsTech előadásuk során Russell M. Nelson elnök és a felesége, Wendy, arra kérték az utolsó napi szenteket, hogy imádságosan fontolják meg, milyen áldozatot tudnának hozni azért, hogy több templomi és családtörténeti munkát végezzenek.

Nelson elnök: Amikor a nagyapám, A. C. Nelson még fiatal férj és apa volt, éppen csak 27 éves, meghalt az édesapja. Mintegy három hónappal később látogatást tett nála az elhunyt édesapja, az én dédapám. Ez a látogatás 1891. április 6-án történt. Nelson nagyapámra annyira nagy hatással volt édesapja látogatása, hogy családtagjai és barátai számára megörökítette ezt az élményt a naplójában.

„Ágyban voltam már, amikor Apám belépett a szobába – írta Nelson nagypapa. – Bejött, és leült az ágy szélére. Így szólt: »Nos, fiam, mivel volt néhány szabad percem, engedélyt kaptam, hogy eljöjjenek és pár perc erejéig meglátogassalak. Jól vagyok, fiam, és igen sok teendőm van, amióta meghaltam.«”

Amikor Nelson nagyapja megkérdezte tőle, hogy mivel tölti az idejét, az apja azt felelte, hogy lefoglalja Jézus Krisztus evangéliumának tanítása a lélekvilágban.

„El sem tudod képzelni, fiam, mily sok lélek van a lélekvilágban, akik még nem kapták meg az evangéliumot! – mondta. – Ám sokakhoz már eljut, és nagy munka megy végbe. Sokan várják izgatottan, hogy a még élő barátaik szertartásokat végezzenek értük a templomokban.”

Nelson nagyapja így szólt az édesapjához: „Apám, mi is készülünk a templomba, amint csak tehetjük, hogy hozzád pecsételjenek.”

A. C. Nelson, Russell M. Nelson elnök nagyapja

Dédapám így felelt: „Részben ezért is látogatlak meg, fiam. Egyszer még egy család leszünk, és az örökkévalóságban át fogunk élni.”

Nelson nagyapa ezután ezt kérdezte: „Apám, igaz az evangélium, ahogy azt az egyház tanítja?”

Apja rámutatott a hálószoba falán függő képre, amely az Első Elnökséget ábrázolta.

„Fiam, oly bizonyosan, ahogyan azt a képet látod, éppoly bizonyos, hogy igaz az evangélium. Jézus Krisztus evangéliumában benne foglaltatik a hatalom minden férfi és asszony megszabadítására, aki engedelmeskedik annak, és ezek soha, semmiféle más módon nem tehetnek szert szabadulásra Isten királyságában. Fiam, mindig kapaszkodj az evangéliumba! Légy alázatos, légy imádságos, légy engedelmes a papságnak, légy igaz, légy hű az Istennel kötött szövetségeidhez. Soha ne tégy semmi olyat, ami ne lenne kedvére Istennek. Ó, micsoda áldás az evangélium! Fiam, légy jó fiú.”

Nelson nőtestvér: Annyira tetszik nekem ez a sok „légy” felszólítás! „Légy alázatos, légy imádságos, légy engedelmes a papságnak, légy igaz, légy hű az Istennel kötött szövetségeidhez. [L]égy jó fiú.” Hat légy, melyeket

az eltávozott dédapád juttatott el hozzád. Nagyon úgy hangzik, mint Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) felhívása a hat „legyetekkel”¹.

Nelson elnök: Tényleg úgy hangzik, nem igaz? Nagy kincs számomra, hogy a nagyapám lejegyezte ezt nekünk. Azóta tudjuk azt is, hogy az édesapja és annak gyermekei végül egymáshoz lettek pecsételve. Szóval megvalósult a látogatás célja.

Illés lelke

Nelson elnök: Van a szentírásokban egy igen fontos név, [melynek tulajdonosa] elmagyarázza, hogy miért is annyira fontos a család. Ez az ember Illés. Héberül az Illés (EL-I-JAHU) szó szerint annyit jelent, hogy „Jehova az én Istenem”.² Gondolatok csak bele! Illés neve magában foglalja úgy az Atyát, mint a Fiút jelölő héber kifejezéseket.

Nelson nőtestvér: Illés volt az utolsó próféta, aki Jézus Krisztus idejét megelőzően még rendelkezett a melkisédeki papság pecsételõ hatalmával. Illés küldetése abban állt, hogy a gyermekek szívét az atyákhoz fordítsa, az atyák szívét pedig a gyermekekéhez, hogy egymáshoz pecsételteshessenek, máskülönben „az egész föld teljesen elpusztulna az õ eljövetelekor” (Joseph Smith története 1:39; kiemelés hozzáadva). Ezek igen kemény szavak.

Nelson elnök: Úgy szoktam gondolni Illés lelkére, mint amely „a Szentlélek megnyilvánulása, tanúságot tévén a család isteni természetéről”.³ A szentírási segédletek szerint „Illés hatalma a papság azon pecsételõ hatalma, amely által a földön megkötött vagy feloldott dolgok kötve vagy oldva vannak a mennyben” („Illés” címszó).

Nelson nőtestvér: Amikor tehát azt mondjuk, hogy Illés lelke megérinti az embereket, arra buzdítva őket, hogy elhunyt rokonaik után kutassanak, akkor valójában azt mondjuk, hogy a Szentlélek készít bennünket mindannak megtételére, ami lehetővé teszi, hogy a családok örökre egymáshoz legyenek pecsételve.

Nelson elnök: Csodálatos a gyermekek szívét az atyákhoz fordítani egy-egy fontos családi történet közérthető és emlékezetes elmesélése által. Esetleg a bizonyágunkat is erősítheti, ha állandóan szemünk előtt van egy családtörténeti irat, történet, fénykép vagy tárgyi emlék (lásd Móziás 1:5). Amikor helyet találunk ezeknek a falunkon, az asztalunkon, a számítógépünkön, az iPadünkön vagy akár a mobiltelefonunkon, talán arra sarkallnak minket, hogy jobb döntéseket hozzunk, illetve közelebb kerüljünk az Úrhoz és a családukhhoz.

Ha azonban megállunk ezen a szinten, akkor valójában még nem tettünk meg eleget. Egyháztagokként a családtörténeti munka iránti érdeklődésünket az Úr azon utasítása ösztönzi, miszerint az őseink nem lehetnek tökéletessé nélkülünk, és mi sem lehetünk tökéletessé nélkülük (lásd T&Sz 128:15). Ez annyit jelent, hogy a templom szent pecsételő szertartásai által egymáshoz kell kapcsolatnunk. Nekünk kell az erős láncszemeknek lennünk az őseinktől az utódainkig húzódó láncolatban. Ha a történeteink és fényképeink gyűjteménye önmagában álló végponttá válik – ha tudjuk, hogy kik az őseink, és bámulatos dolgokat tudunk róluk, de otthagyjuk őket, szertartásaik nélkül a túloldalon rekedve –, akkor az ilyen időtöltés semmiféle segítséget nem fog jelenteni a lélekbörtönben maradó őseinknek.

Nelson nőtestvér: Fontos megőrizni az ősökről szóló történeteket, de ez soha ne menjen az őseinkért való szertartások elvégzésének rovására. Időt kell szakítanunk arra, hogy meglegyenek az őseink szertartásait lehetővé tévő adatok.

Nelson elnök: Ez pedig azt jelenti, hogy abból az időből kell áldoznunk, amelyet rendes esetben más tevékenységekre szánnánk. Több időt kell a templomban töltenünk, valamint családtörténeti kutatással, ami magában foglalja az indexelést is.

Nelson nőtestvér: Az áldozathozatal valóban a mennyek áldását hozza.⁴ Abban az áldásban volt részem, hogy számos olyan ősré letem, akik a meggyőződésem szerint készen álltak szövetséget kötni Istennel és részesülni az alapvető szertartásaikban. Idővel rájöttem, hogy ha éppen egy olyan kimerítő projekten dolgoztam, amelyhez nem bizonyult elégségesnek az időm, az erőm és az ötleteim, mégis időt áldoztam arra, hogy megkeressem néhány őszám szertartást lehetővé tévő adatait, vagy hogy elmenjek helyettesként

szolgálni értük a templomba, akkor megnyíltak a mennyek, és áramlani kezdett az erő és az ötletek. Valahogy elég időm lett ahhoz, hogy betartsam a határidőket. Teljességgel lehetetlen volt, mégis minden alkalommal megtörtént. A templomi és családtörténeti munka olyan örömet ad nekem, amely igazán nem e világból való.

Családtörténeti és misszionáriusi munka

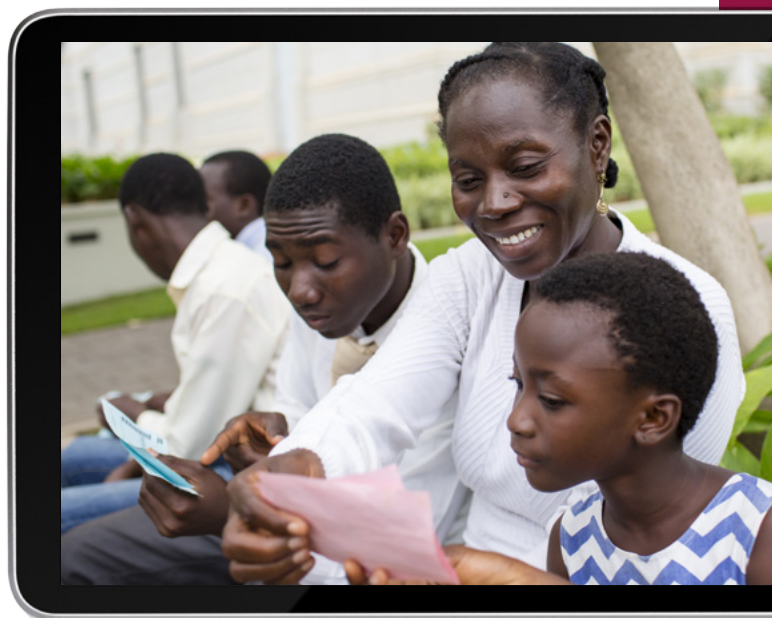
Nelson elnök: Ha ma lennék misszionárius, akkor az egyházközségemben vagy a gyülekezetemben a két legjobb barátom az egyházközségi misszióvezető, valamint az egyházközségi templomi és családtörténeti tanácsadó lenne.

Az embereknek velük született vágyuk van arra, hogy megtudjanak valamit az őseikről. Misszionáriusaink számára ez egy magától adódó lehetőséggé válik. Amint a misszionáriusok megtanulják szeretni az általuk tanított embereket, maguktól fognak jönni a családjukra vonatkozó kérdések. „Élnek a szüleid? Élnek a nagyszüleid? Ismered a négy nagyszülődet?” Gördülékenyen halad a beszélgetés, amikor a misszionáriusokkal beszédbe elegyedő embereket arra kérik, hogy a szeretteikről beszéljenek.

Ekkor pedig magától adódik a misszionáriusok számára – beleértve az egyháztag misszionáriusokat is –, hogy megkérdezzék: „Ismered bármelyik dédszülődet? Tudod, hogy hogy hívták őket?” Valószínű, hogy az érdeklődők nem fogják tudni mind a nyolc dédszülőjük nevét.

Ekkor a misszionáriusok a következő javaslatot tehetik: „Van egy barátom az egyházunkban, aki segíthet. Ha meg tudnánk találni néhány – vagy akár az összes – dédszülőd nevét, akkor szívesen szánna pár órát az idődből arra, hogy kiderítsd, kik a dédszüleid?” Ez a barát az egyházban természetesen az egyházközségi templomi és családtörténeti tanácsadó.

Nelson nőtestvér: Azt hiszem, hogy megnyugtató lehet a misszionáriusok számára a tudat, hogy soha nincsenek egyedül, amikor olyanokat találnak és tanítanak, akik befogadóak Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma iránt. George Q. Cannon elnök (1827–1901), aki az egyház négy elnöke mellett is szolgált tanácsosként, azt tanította, hogy azok, akik ezekben az utolsó napokban csatlakoznak az egyházhoz, pontosan azért csatlakoznak, mert az őseik azért imádkoztak, hogy valamelyik leszármazottjuk

csatlakozzon az egyházhoz, és így ők – az ősök – helyettes által részesülhessenek az alapvető szertartásaikban.⁵

Felmagasztosulás: Egy családi ügy

Nelson elnök: A felmagasztosulás családi ügy. A családok kizárólag Jézus Krisztus evangéliumának szabadító szertartásain keresztül magasztaltathatnak fel. A végső cél, amelyre törekszünk, az az, hogy családként boldogok legyünk – felruházva, egymáshoz pecsételve, és felkészülve az örök életre Isten színe előtt.

Nelson nőtestvér: Minden egyes tanóra, amelyen részt veszünk; minden egyes alkalom, amikor szolgálunk; minden egyes szövetség, amelyet Istennel kötünk; minden egyes papsági szertartás, amelyben részesülünk; minden, amit az egyházban teszünk, a szent templomba, az Úr házába vezet bennünket. Oly nagy hatalom érhető el a házaspárok és a gyermekeik számára a pecsételé szertartásokon keresztül, amikor megtartják a szövetségeiket.

Nelson elnök: Azáltal, ahogy gondolkodunk, érzünk, beszélünk és cselekszünk, mindennap megválasztjuk, hogy hol akarunk élni az örökkévalóságban. Mennyei Atyánk kijelentette, hogy az Ő munkája és az Ő dicsősége az, hogy véghez vigye gyermekei halhatatlanságát és örök életét (lásd Mózes 1:39). Azonban *azt akarja*, hogy mi döntsünk úgy, hogy visszatérünk Őhozzá. Semmilyen módon nem fog kényszeríteni minket. Amilyen pontosan betartjuk a szövetségeinket, az mutatja meg Neki, hogy mennyire is akarunk visszatérni, hogy Ővele éljünk.

Minden egyes nap közelebb visz bennünket az örök élet dicsőséges lehetőségéhez, vagy éppen eltávolít attól. Mindegyikünknek meg kell tartania a szövetségeit, naponta bűnbánatot kell tartania, és törekednie kell arra, hogy hasonlóbbá váljon a Szabadítónkhoz. Akkor és csak akkor lehetnek örökké együtt a családok.

Nelson nőtestvér: Bizonyságom van arról, hogy bármilyen mesés is most az életek vagy bármilyen csüggesztő és szívzaggató legyen is, a templomi és családtörténeti munkában való részvételek jobbá fogja tenni azt. Mire van jelenleg szükségetek az életekben? Több szeretetre? Több öröme? Több önfegyelemre? Nagyobb békességre? Több jelentőségteljes pillanatra? Erősebben érezni azt, hogy fontos, amit csináltok? Több vidámságra? Több válaszra az önvizsgálatok részét képező kérdések nyomán? Több meghitt kapcsolatra másokkal? Jobb megértésére annak, amit a szentírásokban olvastok? Jobb képességre a szeretet és a megbocsátás gyakorlásában? Fokozottabb képességre arra, hogy hatalommal imádkozzatok? Több ihletre és alkotó ötletre a munkátokban és egyéb feladataitok során? Több időre ahhoz, ami igazán számít?

Arra kérlek titeket, hogy áldozatok időt az Úrnak azzal, hogy több időt fordítotok a templomi és családtörténeti munkára – majd pedig figyeljétek meg, hogy mi fog történni. Bizonyságom van arról, hogy amikor megmutatjuk az Úrnak, hogy komolyan vesszük őseink megsegítését, akkor megnyílnak a mennyek, és megkapjuk, amire szükségünk van.

Nelson elnök: Mások templomi és családtörténeti élményei képesek akár egész nap lelkesíteni bennünket. De ahhoz, hogy mi magunk is ténylegesen megtapasztaljuk az örömet, tennünk is kell valamit. Szeretnék egy kihívást intézni mindannyiunkhoz annak érdekében, hogy megmaradhasson és még akár növekedhessen is az e

munkával járó csodálatos érzés. Arra kérlek benneteket, hogy imádságosan fontoljátok meg, milyen áldozatot – lehetőleg időbeli áldozatot – hozhatnátok azért, hogy több templomi és családtörténeti munkát végezhesetek az idén.

A mindenható Isten munkájában veszünk részt. Ő él. Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza. Mi az Ő szövetséges gyermekei vagyunk, és Ő számíthat ránk. ■

Egy 2017. február 11-én, Salt Lake Cityben, a RootsTech 2017 családtörténeti konferencián elhangzott előadás alapján. Az előadás megtekinthető angol, portugál és spanyol nyelven az lds.org/go/1017Nelson címen.

JEGYZETEK

1. Lásd Gordon B. Hinckley: Egy próféta tanácsa és fiatalokért mondott imája. *Liahóna*, 2001. ápr. 30–41.
2. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: Illés.
3. Russell M. Nelson: Egy új szüret ideje. *Liahóna*, 1998. júl. 38.
4. Lásd Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17. sz.
5. Lásd *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, comp. Jerreld L. Newquist, 2 vols. (1974), 2:88–89.

EZT KELL TUDNOTOK INDULÁS ELŐTT:

A templomi keresztelések

Nem kell várni. Ma már minden érdemes egyháztag – köztük a fiatalok és az új egyháztagok is – szolgálhat a templomban.

Írta: Heather J. Johnson

Egyházi folyóiratok

Legyünk igazán templomlátogató és templomszerető nép – mondta Howard W. Hunter elnök (1907–1995). – Iparkodjunk olyan gyakran eljutni a templomba, amennyire csak... személyes körülményeink megengedik. Ne csak az elhunyt rokonainkért menjünk oda, hanem menjünk oda a templomi

hódolat személyes áldásáért is, a szentségért és biztonságért, melyet azok a megszentelt és felszentelt falak nyújtanak” (vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Howard W. Hunter [2015].* 192.).

E tanács Az Utolsó Napok Szentjének Jézus Krisztus Egyháza minden tagjára érvényes – akkor is, ha újonnan keresztelt egyháztagok vagytok. Amennyiben érdemesek vagytok rá,

nem kell várnotok, hogy elmehesetek a templomba. Amint megkeresztelték és konfirmáltak, kaphattok egy korlátozott templomi ajánlást.

Ez az ajánlás lehetővé teszi számotokra, hogy belépjete a templomba, és helyettes általi kereszteléseken és konfirmációkon vegyetek részt az elhunyt ősökért. Miközben a templomban szolgáltok és hódoltok, megerősíthetitek az evangéliumról való biztonságotokat.

Az argentinai Natalia Lorena Figueroa a következőket mondta a templomban szerzett első élményeiről: „A templomi kereszteldében néztem, ahogy az egyik férfitestvért megkeresztelik a nagypapámért és a nagybátyáimért. Majd engem kereszteltek meg a nagymamámért és a nagynénéimért. Hihetetlen örömet éreztem. Könnyeztem, és olyan égő érzést éreztem a mellkasomban, mint még soha.” Hasonló áldások várnak azokra, akik jogosulttá válnak a korlátozott templomi ajánlásra, és használják is azt. ■

GYAKRAN ISMÉTELT KÉRDÉSEK

Hogyan kaphatok korlátozott ajánlást?

- Legalább 12 évesnek kell lenned, és az egyház érdemes tagjának. A férfiaknak meg kell kapniuk az ároni papságot, ami rendszerint a keresztkelésüket követő egy héten belül megtörténhet.
- Az ajánlás kiállításához először a püspököd vagy gyülekezeti elnököd interjút készít veled. Az interjú hasonló ahhoz, mint amelyet a keresztkelés előtt tartottak veled. A beszélgetés témája az evangéliumról való bizonyosságod és a parancsolatok betartása lesz.
- Az ajánlás egy évig érvényes.

Milyen áldásokkal jár a korlátozott ajánlás megléte?

- Szolgálhatod az elhunyt őseidet és más elhunytakat azáltal, hogy helyettes általi keresztkelésben és konfirmálásban veszel részt helyettük.
- Emlékeztethet téged a saját keresztkelésre és konfirmálásodra, valamint az általad kötött szövetségekre.
- Még ha nem is jutsz el gyakran a templomba, magaddal hordhatod az ajánlásodat, hogy állandóan emlékeztessen a templomra és arra az elkötelezettségre, hogy érdemes maradsz oda belépni.
- Az, hogy a korlátozott ajánlásra érdemesen élsz, segít felkészülnöd arra, hogy részesülj a saját templomi szertartásaidban, úgymint a felruházás és a pecsételés.

Miként tervezek meg egy templomlátogatást?

- Kérj segítséget valamelyik egyházközségi vagy gyülekezeti vezetőtől, például az egyházközségi misszióvezetőtől vagy a Segítőegylet elnökétől a templomlátogatás megtervezéséhez.
- Az egyes templomok keresztkelési időbeosztását megtalálod online a temples.lds.org oldalon. Fel is hívhatod a templomot tájékoztatásért.
- Ha első alkalommal mész templomba, felhívhatod őket, hogy időpontot egyeztess. Így már készen fognak állni a fogadásodra és arra, hogy elmagyarázzák a templomi teendőidet.
- A templomba vasárnapi öltözetben menj.

- Vigyél magaddal egy váltás fehér alsóruhát. Egyes templomok biztosítanak fehér alsóruhát, de nem mindegyik. A fehér kezelőbást és a törülközőt a templom fogja adni.

Mire számítsak, amikor elmegyek a templomba, hogy helyettes általi keresztkelés és konfirmációkat végezzek?

- Amikor belépsz a templomba, elsőként az ajánlási pulthoz érkezel. Itt egy templomszolgale ellenőrzi az ajánlásodat.
- Ezután a férfiak és a nők külön öltözőkbe mennek átöltözni. Ezekben szekrényekkel ellátott fülkék vannak, ahol a külső ruházatod helyett felveszed a kapott fehér kezelőbást.
- A templomszolgák útba fognak igazítani, hogy merre kell menned a helyettes általi keresztkeléshez és konfirmációkhoz.
- Azok a keresztkelés és konfirmációk, amelyekben részt fogsz venni, hasonlítanak a saját keresztkeléshez és konfirmációdhoz, de itt egy elhunyt személy nevében fogsz cselekedni.
- A szertartásokban való részvétel befejeztével visszatérsz az öltözőbe, és átöltözől az utcai ruhádba.
- Nem kell idegeskedni a templomlátogatás miatt. Bárhova menj is a templomban, mindenütt találhatsz templomszolgákat, akik segíteni fognak neked.

Konfliktusok feloldása

a házasságokban

Írta: S. Brent Scharman

nyugalmazott tanácsadó,
UNSZ Családsegítő Szolgáltatások

Az általános konferencia utolsó ülését követően Matt és Margaret (a neveket megváltoztattuk) kikapcsolta a tévét. Az üzenetek lelkesítőek voltak, ők pedig élvezték azt az építő légkört, amely azon a hétvégén belengte az otthonukat.

Annál nagyobb volt a csalódásuk, amikor alig 24 órával később heves vita bontakozott ki köztük arról, hogy félretegyék-e Matt váratlanul jött munkahelyi prémiumát, vagy pedig az idősebb gyerekeiknek vegyenek belőle iskolai ruhákat. Végül nem jutottak dűlőre, így Matt és Margaret egyaránt azzal az érzéssel folytatta a teendőit, hogy a másik nem értette meg őt.

A tartós, boldog házasság létrehozásához a pároknak meg kell tanulniuk úgy feloldani a nézeteltéréseket, hogy mindkét személy azt érezze, megértették őt, a döntéseket pedig úgy kell meghozni, hogy azok egy elfogadható közös megegyezést tükrözzenek.

Lelki figyelmeztetés és iránymutatás

A szentírások, valamint a próféták és apostolok szavai számos

*Csodálatos
áldások származnak abból,
ha a konfliktusokat a szeretet légkörében
oldjuk fel.*

alkalommal óvnak a viszálykodástól. Nefi harmadik könyvében azt olvaszuk, „hogy akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja” (3 Nefi 11:29). M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy Sátán „azon dolgozik, hogy a nézeteltérés ékét verje az apa és az anya közé. Arra csábítja a gyermekeket, hogy engedetlenek legyenek szüleik iránt. ...Sátán tudja, hogy úgy képes a legbiztosabban és leghathatósabban megzavarni az Úr munkáját, ha csökkenti a család eredményességét és az otthon szentségét.”¹

A véleménybeli, szokásbeli vagy az eltérő háttérből adódó különbségek elkerülhetetlenek, de bőséggel rendelkezünk olyan forrásokkal, amelyek segítenek megtudni, hogyan kezeljük ezeket. Segítséget jelenthetnek a vasárnapi hódolat során, illetve az egyházi kiadványokban tanított tanok és útmutatások, amelyeket kiegészíthetnek a hozzáértő szakértői tanácsok. A házaspárok elsajátíthatnak konfliktuskezelési módszereket. A sugalmazás olyan szívbeli változásokhoz vezethet, amelyek belülről alakítják gyengédebbé a házastársakat.

Thomas S. Monson elnök arra figyelmeztetett, hogy „legnagyobb lehetőségünk némelyike arra, hogy

megmutassuk szeretetünket, saját otthonaink falain belül lesz. A szeretetnek kellene a családi élet szívének lennie, néha mégsem az. Előfordulhat, hogy túl sok a türelmetlenség, túl sok a vitatkozás, túl sok a veszekedés, túl sok a könny.”²

Ha a gondok állandósulnak és rombolóan hatnak a családi életre, a nézeteltérésnek komolyabb gyökerei lehetnek, többek között az éretlenség, az önzés, a hatalmi harcok megnyerésének vágya és a kevélység. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) ezt tanította: „Régóta úgy érzem, hogy a boldog házasság legnagyobb titka a társunk boldogságáról és jóllétéről való aggódó gondoskodás. Legtöbb esetben az önzés a legfőbb tényező, ami a vitákat szítja, és különváláshoz, a házasság felbontásához és összetört szívekhez vezet.”³

Marvin J. Ashton elder (1915–1994) a Tizenkét Apostol Kvórumából szintén kifejtette: „Amikor az ember át gondolja a viszálykodás által keltett rossz érzést és bosszúságot, helyénvaló a kérdés: »Minek veszek részt benne?»

[F]ontos felismerni, hogy mi választjuk meg a viselkedésünket. E kérdés gyökere pedig a kevélység jelentette ósrégi gond.”⁴

Bármi legyen is az ok, új készségeket kell elsajátítanunk és meg kell lágyítani a szívünket, amikor a gondok nem szűnnek.

A nézeteltérések okai

A nézeteltéréseknek számos oka lehet, kezdve a felületes személyes előítéletektől a mélyebben rögzült kommunikációs stílusig. Az önzés és az éretlenség leküzdésén kívül a párok más gyakori konfliktusforrásokkal is szembesülnek, beleértve olyan tényezőket is, mint például:

A friss házások összeszokásának időszaka.	A férfiak és nők közötti természetes különbségek	A kimerültség okozta ingerlékenység	Véleménykülönbségek a gyermeknevelés vagy a pénzügyek kezelése terén legjobbnak tartott módszerekről
A gyermekek próbálkozásai önrendelkezésük gyakorlására	Eltérő ízlések és ellenszenv	Stressz túlreagálása	A konfliktuskezeléshez szükséges tudás vagy készségek hiánya

Óvakodjunk a haragtól!

Számos házastársi és családi viszály forrása a szabadjára engedett harag. Ha nem vigyázunk, egy dühös összetűzés után állandóan azon fogunk gondolkodni, hogy minket hogyan bántottak meg. Minél tovább rágódunk ezen, annál több okot találhatunk ki az álláspontunk igazolására. Az ilyen tépelődés megakadályozhatja, hogy lecsillapodjunk, és amikor a harag második hulláma még az első megoldása előtt jelentkezik, a hormonális válaszok további kirohanásokat eredményezhetnek.

Például az egyik tanácsadás során Marilyn elmesélte, mennyire idegesítő volt a férje mellett fekvődni az ágyban, miután korábban kiabáltak egymással. „Tudtam, hogy nekem volt igazam

– mondta. – Tudtam, hogy mindjárt felkapcsolja a villanyt és bocsánatot kér, de csak nem tette. Minél többet gondolkodtam ezen, annál dühösebb lettem. Amikor meghallottam, hogy horkolni kezd, nem bírtam tovább: kipattantam az ágyból, megint kiabáltam vele egy sort, aztán lementem a földszintre. Hát nem hihetetlen, hogy még ezek után sem kért bocsánatot?!” A Marilyn által átéltek jól példázzák azt, hogyan nem szabad kezelni a dühös érzéseket.

A szokásokat, akár még a rövid távúakat is, nehéznek tűnik megváltoztatni. A házaspárok azonban elsajátíthatnak olyan készségeket, amelyek a segítségükre lehetnek. Íme néhány hasznos gyakorlati tanács:

Hamar szálljatok vitába a gondolataitokkal.

A mi példánkban Marilyn ezt is mondhatta volna magában: „Szerintem nekem van igazam, de aránytalanul nagy jelentőséget tulajdonítok ennek. A kapcsolatam a férjemmel fontosabb számomra, mint az, amiről vitatkozunk.”

Hasznos módokon „engedjétek ki a gőzt”.

Ha kiabálva közlitek az érzéseiteket, az még nem fog segíteni abban, hogy mindent kiadjatok magatokból. Minél többet füstölgötök dühösen, annál hevesebbé válnak az érzéseitek.

Tereljétek el a figyelmeteket.

Döntsetek úgy, hogy valami másra gondoltok, vagy menjetek el sétálni.

Hallgassatok megnyugtató zenét
vagy olvassatok felemelő irodalmat.

Kezdjétek újra.

Vegyétek észre, amikor még egy vita elején tartotok. A kutatások szerint egy beszélgetés első 3–5 perce alapozza meg mindazt, ami később várhatóan következni fog. Mondjátok ezt: „Ez a beszélgetés nem jó irányba tart. Kezdjük újra.”

Hagyjátok lecsillapodni az érzelmeiteket,

mielőtt megpróbálnátok a probléma kezelésével. Várjátok ki a bennetek esetleg éppen végbemenő kémiai reakció végét.

Írjátok le a gondolataitokat.

Van, akinek ez segít az öntudatossága növelésében.

A konfliktus kezelésének lépései

Az UNSZ Családsegítő Szolgáltatások *Strengthening Marriage* [A házasság megerősítése] című kézikönyve három lépést javasol a konfliktusok feloldására: 1.) a vélemények kifejezésre juttatása, 2.) a fenntartások megvizsgálása, és 3.) kölcsönösen kielégítő megoldások kiválasztása.⁵ E lépések alapja egy együttműködő kommunikációs és megosztási modell, amely minden érintett aggályait figyelembe veszi.

1. A vélemények kifejezésre juttatása	2. A fenntartások megvizsgálása	3. Kölcsönösen kielégítő megoldások kiválasztása
<p>Mindenki megosztja a véleményét őszinte, de nem támadó módon. Az átgondolt mérlegelés néha megoldja a gondot, amikor kiderül, hogy a vita csupán félreértésből adódott. Például egy feleség, aki önzőnek tartja a férjét, amiért az mindenképpen egy iskolai kosárlabdamezőre akarja vinni őt egy vacsorázós randevű helyett, rájöhet, hogy a férjét nem annyira a meccs érdekli, mint az, hogy figyelmes legyen egy olyan játékkal, aki már egy ideje nem jár a vasárnapi iskolai osztályába.</p>	<p>A házastársak a fenntartásaikat mélyebb szinten is megvizsgálják. Ennek középpontjában egymás aggályainak megértése és elfogadása áll. A kosárlabdás példánál maradva, miközben a feleség megérti férjének a tanuló miatti aggodalmát, mégis úgy vélheti, hogy a férje elkezdte mások szükségleteit a házasságuk fölé rangsorolni. Ebben az esetben egy elmélyültebb beszélgetésre van szükség, melynek során mindketten érzékeny módon fejezik ki érzéseiket, és a szembenállás átadja helyét az együttműködésnek.</p>	<p>A házaspárok ötletelnek, majd kiválasztják a kölcsönösen kielégítő megoldásokat. Ennek középpontjában az áll, hogy maguk az egyének mit tehetnek a probléma kezelésére, nem pedig az, hogy mit tehet a házastársuk. Az ilyen tárgyalás próbára teszi az érettséget és a türelmet, de idővel az abba vetett hit fakad majd belőle, hogy az érzések biztonsággal kifejezhetők, és az abba vetett bizonyosság, hogy mindenkinek a vágyairól szó esni. Lehet, hogy a példában szereplő pár úgy dönt, hogy az egyik péntek estén közösen mennek el a meccsre, egy másik péntek estén a férj egyedül fog menni, két péntek estére pedig valamilyen más közös elfoglaltságot találnak majd. Nem annyira az a fontos, hogy mit fognak csinálni péntek este, hanem hogy a döntéshozatali folyamat minőségét mindketten kielégítőnek találják.</p>

A konfliktus kezelésének eredményei

Csodálatos áldások származnak abból, ha a konfliktusokat a szeretet légkörében oldjuk fel. Többek között biztonság, belső békéhez vezető személyes fejlődés, megnövekedett hit, jobbá tett jellem, valamint személyes igazlelkűség.

Amikor feloldásra kerülnek az ellentétek, új minták vehetik át a helyüket. Megnyílik az ajtó az előtt, hogy a házaspárok kifejezzék építő gondolataikat és megmutassák támogatásukat. Jean B. Bingham nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke ezt mondta: „Meglepő erővel bírnak a szavak: építhetnek is, de le is rombolhatnak. Talán mindannyian fel tudunk idézni olyan negatív szavakat, melyek lesújtottak minket, és olyan szeretettel kiejtett szavakat, melyek szárnyakat adtak a lelkünknek. Ha úgy döntünk, hogy csak pozitívan szönlünk másokhoz és másokról, akkor az felemeli és megerősíti a körülöttünk lévőket, és segít nekik a Szabadító útján járni.”⁶

Azok a párok, akik hosszú távú fejlődésre képesek a konfliktusaik kezelésében, kívánatos jutalmakat nyernek el. Egy korábban gondokkal teli kapcsolatban élő férj ezt mondta: „Nehéz visszatekintennem arra, amilyen volt, és elhinnem, hogy valóság volt. Hogy bánhattam úgy a feleséggel, ahogy? Hálás vagyok a Lélekért, amiért megragadta a figyelmemet, és a türelemért, amelyet a feleségem tanúsított irányomban.”

Összefoglalás

A konfliktusok leküzdése tudatos erőfeszítést és következetességet igényel. Már a következő szavaitok vagy tetteitek is elindíthatják házasságotokban az építő kapcsolatteremtés mintáit. Ti is szakíthattok a Lélek gyümölcseiből, amint azt a nefiták is megtapasztalták, miszerint „nem volt viszálykodás az országban, Isten szeretete miatt, mely az emberek szívében lakozott.

És nem volt irigykedés, sem viszálykodások, sem lázongások...; és bizonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép” (4 Nefi 1:15–16). ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

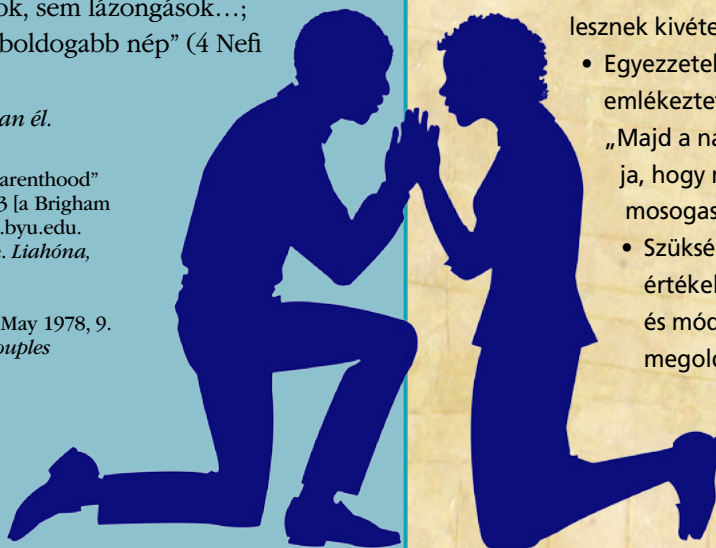
JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard, “The Sacred Responsibilities of Parenthood” (Brigham Young University devotional, Aug. 19, 2003 [a Brigham Young Egyetem áhítata, 2003. aug. 19.]), 3, speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson: Szeretet: Az evangélium lényege. *Liahóna*, 2014. máj. 92.
3. Gordon B. Hinckley: Hűség. *Liahóna*, 2003. máj. 59.
4. Marvin J. Ashton, “No Time for Contention,” *Ensign*, May 1978, 9.
5. Lásd *Strengthening Marriage: Resource Guide for Couples* (2006), 19–20.
6. Jean B. Bingham: Elhozom otthonomba az evangélium világosságát. *Liahóna*, 2016. nov. 7.

A problémák megbeszélésének szabályai

Az alábbiakban felsorolunk néhány ötletet, amelyek növelik a konfliktusok sikeres feloldásának esélyét:

- Törekedjétek lelki segítségére.
- Amennyiben régóta komoly gondok vannak, akkor jelöljétek ki külön időt és helyet a beszélgetésre.
- Ne vitatkozássra, hanem megértésre törekedjétek.
- Engedjétek beszélni a házastársatokat.
- Beszéljétek gyengéden és kedvesen.
- Szükség esetén tartsatok egy rövid szünetet.
- Megfelelő nyelvezetet használjatok.
- Ne térjétek el a témától. Csak a kiválasztott aggályról beszélgetsetek.
- Soha ne folyamodjatok erőszakhoz.
- Ne fenyegetőzzetek válással vagy elköltözéssel.
- Találjatok mérhető megoldásokat. Például: „Én fogom kezdeményezni a családi imát, te pedig levezetted a családi estet.”
- Számítsatok arra, hogy lesznek kivételek.
- Egyeztetek meg semleges emlékeztetőkből. Például: „Majd a naptár megmondja, hogy mikor melyikünk mosogasson.”
- Szükség esetén értékeljétek újra és módosítsátok a megoldásaitokat.

Segítségre lelmi Nancy halála után

*Mit kellett tennem ahhoz, hogy működésbe hozzam
Jézus Krisztus gyógyító hatalmát az életemben?*

Írta: Darren Wilcox

A mellrákkal folytatott 11 éves küzdelmet követően a feleségem, Nancy, 2016 februárjában elhunyt. Lehetetlen lenne leírni a halálát követő első hónapokban érzett mindent elsőprő gyászomat olyasvalakinek, aki nem élt át ilyen veszteséget. Bánat, gyötrelem, nyomorúság, fájdalom – egyik szó sem írja le megfelelően. Elviselhetetlen volt.

A Szabadító gyógyító hatalma

Hosszú ideje értettem már, hogy Jézus Krisztus „mindenek alá... ereszkedett” (T&Sz 88:6), hogy képes legyen „meg[segíteni] népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:12). Ez annyit jelent, hogy a Szabadító engesztelésének hatalma többre is képes a feltámadás és a bűneinktől való megváltás biztosításánál. Hatalma által arra is képes, hogy meggyógyítson bennünket a szenvedés és a szükség idején. Gyászomban mielőbb – szinte kétségbeesetten – próbáltam megtudni, mit kell tennem ahhoz, hogy működésbe hozzam a Szabadító hatalmának e vonatkozását az életemben. Hetekig kutattam a szentírásokat és az egyház általános felhatalmazottainak beszédeit. Őszintén hittem abban, hogy miután fájdalma és áldozata révén komoly árat fizetett, a Szabadító tudja, milyen fájdalmakon megyek keresztül. De vajon hogy segíthet nekem az Ő tudása? Mivel már elszenvetted ezt *értem*, mit kell tennem azért, hogy megkapjam azt a segítséget, amelyet ezáltal Ő nyújtani képes?

Sok keresés, tanulmányozás, ima és templomi hódolat után elkezdtem megérteni. Először tisztábban kezdtem

látni azt, hogy az Úr már addig is segítette, vigasztalta és támogatta a családjunkat, különösképpen a Nancy halálát megelőző hetekben. Bámulatatos lelki élményeink voltak, amelyekről ma már tudom, hogy forrásuk a Szabadító engesztelésének köszönhetően rendelkezésünkre álló gyógyító és megerősítő hatalom volt. Már önmagában az a tudat is rendkívül megnyugtató volt, hogy a Szabadító máris igen személyre szabott módon törődik velünk. Hasonlóan az ősi Sidrákhoz, Misákhoz és Abednégóhoz, Ő velünk is ott volt csapásaink tüzes kemencéjében (lásd Dániel 3:17).

Bízz az Úrban!

Azt is megtanultam, hogy ahhoz, hogy elnyerjük az Úr vigasztalását és gyógyítását, bizonyos dolgok megkövetelnek tőlünk. Legfőképpen az, hogy bízzunk Őbenne. Ez azonban nehéz lehet. Miért bízzam Istenben, amikor eleve meg is előzhette volna Nancy halálát? E kérdésre adott válasz gyanánt állandóan eltöprengek azon, amit az Úr Joseph Smith prófétának mondott:

„Természetes szemetekkel jelenleg nem láthatjátok Istenetek tervét azon dolgokat illetően, amelyek ezután jönnek, és a dicsőséget, amely sok megpróbáltatást követ” (T&Sz 58:3).

Megáldattunk számos jellel azt illetően, hogy Nancy halálának módja és időzítése megfelelt az Úr akaratának. Lassan megértettem, hogy azért engedte egy mindentudó és szerető Atya, hogy elszenvedjünk mindezeket, mert a családjunk felmagasztosulására készített tökéletes

A GEORGIAI ATLANTA-TEMPLOM BALJA

tervében valamiképpen szükség van erre a csapásra. Ezt tudva értem azt is, hogy az én szerepem az Ő tervében nem csupán az, hogy kitartsak, hanem hogy jól tartsak ki (lásd T&Sz 121:8). Amennyiben képes vagyok Neki felajánlani e megpróbáltatást, Ő nemcsak meg fog segíteni, de meg is fog szentelni engem. Ezt már sokféleképpen tapasztaltam.

Azt tanácsoltam a gyermekeinknek, hogy tegyék azt, amit én magam is megtanultam e folyamat során:

- Engedjétek, hogy a kemény tapasztalatok fájdalma a nagyszerűbb tanítványság felé tereljen benneteket.
- Öntsétek ki imában a szíveteket.
- Amennyiben haragot éreztek Isten iránt, amiért engedti, hogy tragédiák történjenek, kérleljétek Őt, hogy váltsa fel ezt a haragot hittel és engedelmességgel.
- Fogadjátok szövetségben, hogy szeretni fogjátok Őt, és mindvégig hűek lesztek.
- Állandóan kortyoljatok Isten igéjéből – a szentírásokból, illetve az újkori próféták és sugalmazott tanítók beszédeiből és írásaiból.
- Úgy menjetek a templomba, hogy éhezitek az örökévalóság dolgairól szóló tanítást.
- Találjatok olyanokat, akiknél a személyes válság hitbéli válságba kezd átfordulni, és erősítsétek őket az e tanokról való bizonyosságokkal.

Egy apostol tanúsága

Körülbelül egy hónappal Nancy halála után az egyik éjszaka teljességgel letaglózó gyászt éreztem. Aznap egész nap igen mély fájdalom és szomorúság járt át. Eszembe jutott Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, aki azt tanította, hogy „a szabadtás ösvénye... mindig is a Gecsemánén keresztül vezetett”¹. Bár az én szenvedésem nem hasonlítható a Szabadítóéhoz, azon az éjjelen én is a saját „sötét és keserű órái[m]”² közepette voltam.

Miután már egy ideje ezt éreztem és segítségért imádkoztam, eszembe ötlött valami, amit évekkal azelőtt olvastam, és el is menttem a számítógémemen. Megkerestem, és legörgettem ahhoz a részhez, amelyet kerestem. Ez egy Richard G. Scott elderrel (1928–2015), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjával készült interjú volt, amelyben arról kérdezték, milyen volt 1995-ben rákban elveszíteni a feleségét, Jeanene-t. Scott elder ezt felelte: „Először is, ...nem veszítettem el. Ott van a fátyol túloldalán. A templomnak abban a szent szertartásában egymáshoz pecsételtünk, és örökre együtt leszünk.”³

Azon az éjjelen olyan erővel hatottak rám e szavak, amelyet még soha nem éreztem. Olyan volt, mintha egy sötét éjjelen felkapcsolták volna egy világítótorony fény-sugarát. Soha nem olvastam semmit, ami ilyen azonnali és mély hatást gyakorolt volna rám. A sötétség és a fájdalom eltűnt. Olyan volt, mint amikor Alma „nem [volt] képes

visszaemlékezni a fájdalmai[ra]” (Alma 36:19). Ez az apostoli tanúság a bensőmig hatolt. Elámultam azon, miként tűnhet hirtelen ennyire jelentősnek egy olyan elgondolás, amelyet gyermekkorom óta értettem. Azon kaptam magamat, hogy eltűnődöm, miként tudhatta ezt Scott elder. És akkor rájöttem, hogy én is tudom. Ha hithű vagyok, én is rendelkezhetek mindazzal a reménységgel, amellyel Scott elder rendelkezett. Bár természetesen azóta is előfordult még szomorúság és gyász, soha többé nem éreztem a fájdalom és bánat olyan mélységeit, mint amelyet azon az éjjelen átéltem.

Ez az a hatalom, amelyet a Szabadító kiterjeszt ránk, hogy megsegítsen a megpróbáltatásainkban. Tudom, hogy a családkunk gyásza soha nem fog teljesen eltűnni, de el fogja nyelni az, amit úgy nevezünk, hogy a Szabadító engesztelésének „megerősítő” és „tökéletesítő” áldásai.⁴ Közelebb kerültünk a Szabadítóhoz, éreztük a megnyugtató bizonyosságát, szövetsegeink biztos alapja pedig megtartott bennünket. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Georgiában él.

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland, “Lessons from Liberty Jail” (Brigham Young University devotional, Sept. 7, 2008 [A Brigham Young Egyetem áhítata, 2008. szept. 7.]), 6, speeches.byu.edu.
2. Dieter F. Uchtdorf: Gyengéd karjai átölelnek. *Első elnökségi üzenet*, 2015. március.
3. “A Sure Witness of Jesus Christ: Elder Richard G. Scott,” *lds.org/prophets-and-apostles*.
4. Lásd Bruce C. Hafen and Marie K. Hafen, *The Contrite Spirit: How the Temple Helps Us Apply Christ’s Atonement* (2015), 34–52.

A mellrákkal való 11 éves küzdelmet követően Nancy Jean Newton Wilcox 2016-ban hunyt el.

JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL MEGERŐSÍTVE

„Ésaiás azt tanította, hogy a Messiás viselni fogja »betegséginket« és »fájdalmainkat« (Ésaiás 53:4). Ésaiás arról is tanított, hogy Jézus megerősít majd minket: »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek...« (Ésaiás 41:10). [...]

Így tehát látjuk, hogy engesztelésének köszönhetően a Szabadítónak hatalmában áll, hogy megsegítsen minden halandó fájdalom és megpróbáltatás közepette. A hatalma olykor meggyógyít egy betegséget; a szentírások és a saját tapasztalataink azonban arra tanítanak, hogy olykor azzal segít, hogy megadja nekünk az erőt vagy a türelmet a betegségeink elviseléséhez. [...]

Szabadítónk engesztelése nem csupán halhatatlanságot biztosít számunkra az egyetemes feltámadás révén, és lehetőséget ad nekünk arra, hogy a bűnbánat és a keresztség révén megtisztuljunk a bűneinktől. Az engesztelése arra is lehetőséget biztosít nekünk, hogy szólítsuk Őt – aki átélte az összes halandó gyengeségünket –, hogy erőt adjon a halandóság terheinek viseléséhez. Ismeri gyötrelmeinket, és Ő ott van nekünk. A jó samaritánus-hoz hasonlóan, amikor sebesülten ránk talál az út mentén, akkor bekötözi sebeinket és gondoskodik rólunk (lásd Lukács 10:34). Jézus Krisztusnak és az ő engesztelésének gyógyító és erősítő hatalma mindannyiunk számára elérhető, akik kérjük azt. Bizonyágomat teszem erről, és bizonyágomat teszem a Szabadítónkról, aki mindezt lehetővé teszi.”

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Jézus Krisztus engesztelése által megerősítve. *Liahóna*, 2015. nov. 62., 64.

„LEGYÜNK ÖNELLÁTÓAK ÉS FÜGGETLENEK!”

Ahogy az utolsó napi szentek világszerte magukévá teszik az egyház önellátási kezdeményezésének tantételeit és tanait, learatják a nagyobb remény, béke és fejlődés áldásait.

Mielőtt az egyház tagjává lett volna, Peter Uglow felnőtt életének zömét a pénzügyi siker hajszolására töltötte ki. Minden külső jel arra mutatott, hogy meg is találta azt. Elvégre több vállalkozásnak is a tulajdonosa vagy vezetője volt.

Amikor az angliai West Midlandsben egy helyi egyházi vezető arra kérte Petert, hogy csatlakozzon az egyház önellátási kezdeményezésén keresztül létrejött egyik személyes pénzügyek csoporthoz, Peter kételkedett benne, hogy bármit is tanulhatna a tanfolyamon. Amikor azonban elkezdett járni a csoportba, hamar rájött, hogy még milyen sokat kell tanulnia.

„Ez a tanfolyam nem csak a pénzügyekről szól: az csak a történet egyik fele – meséli. – Nekem az volt a legfontosabb, hogy megtanultam a Mennyei Atyába vetett hittel rendelkezni; hogy Ő biztosítja számunkra az összes fizikai áldást és megnyitja az ajtót a valódi önellátás felé, ha követjük a lelki iránymutatását.”

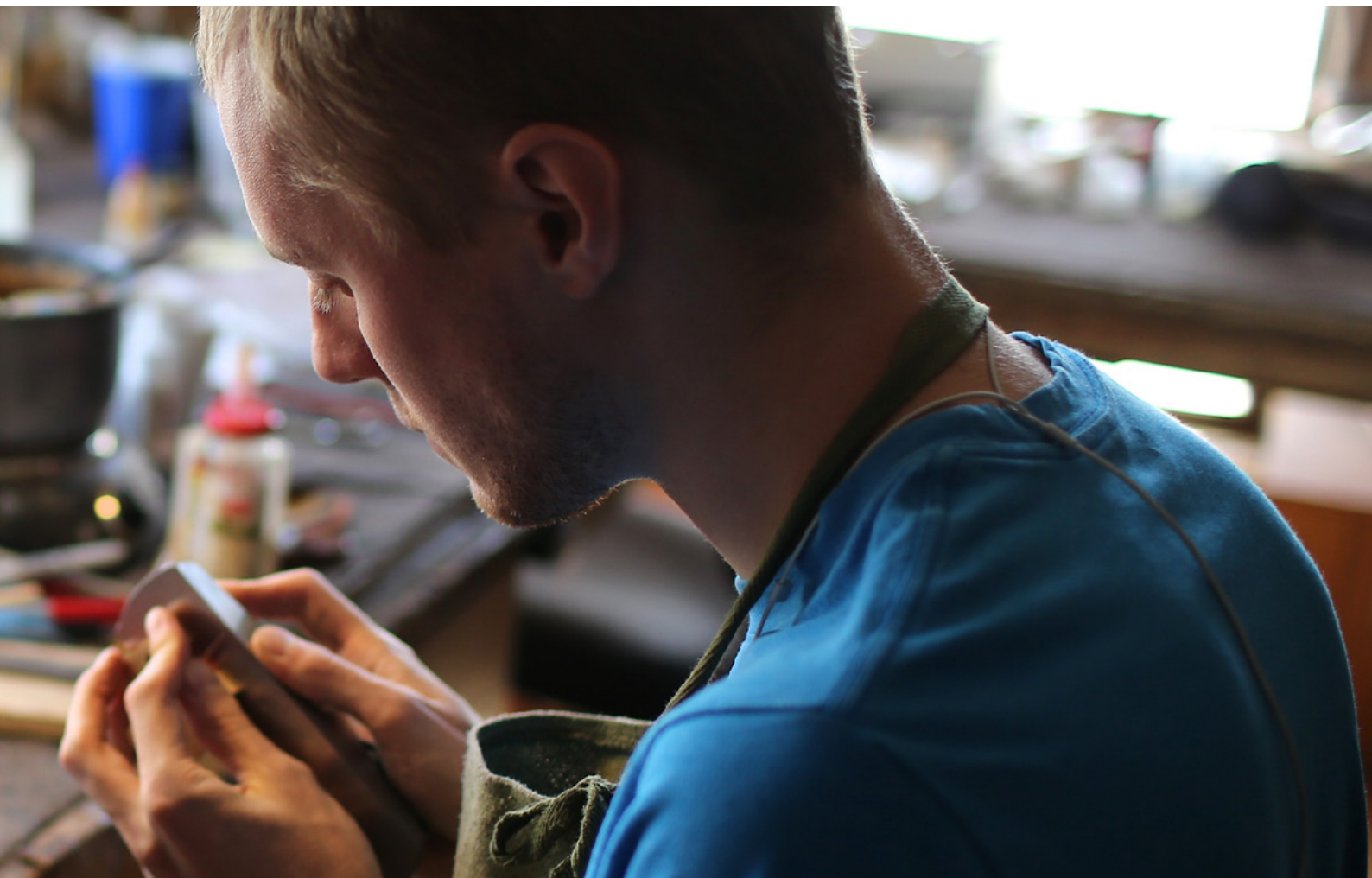
A személyes pénzügyek csoport tagjaként Peter olyan

gyakorlati készségeket sajátított el, mint a családi kiadások nyomon követése, költségvetés készítése és annak betartása, adósságcsökkentés, illetve takarékoskodás a jövőre. E készségek alkalmazásával, valamint a Jézus Krisztusba vetett hit és a kemény munka révén Peter és a felesége visszafizetett egy komoly adósságot.

„Jelentősen könnyebbnek és szabadabbnak érzem magamat, és nincs bennem az adóssággal és a pénzügyi szervezatlenséggel járó félelem – fejtette ki Peter. – Olyan nagyon érzem Mennyei Atya bőséges áldásait, amennyire még soha nem éreztem. Megtanultam, hogyan kérjem Őt és hogyan figyeljek a válaszaira, amikor segítségre van szükségem a fizikai dolgaimat illetően.”

Önellátási kezdeményezés

Az önellátás több annál, hogy jó munkánk, élelmiszertartalékunk vagy bankban tartott pénzünk van. Valójában ez „az a képesség, elkötelezettség és törekvés, hogy gondoskodjunk saját magunk és a családjunk lelki és fizikai

szükségeiről. Ahogy az egyháztagek önellátóvá válnak, úgy másokat is jobban tudnak szolgálni és ellátni”¹, miközben az életüket uraló tantétellel koronázzák a munkát.

Thomas S. Monson elnök ezt tanította: „Az *önellátás* a munkánk eredménye, s ez adja minden más jóléti gyakorlatnak az alapját. Lelki és fizikai jóllétünk elengedhetetlen eleme. [...] »Dolgozzunk meg azért, amire szükségünk van! Legyünk önellátóak és függetlenek! Semmilyen más tantétel által nem nyerhetünk szabadulást. A szabadítás egyéni ügy, és nekünk feladatunk, hogy mind a fizikai, mind pedig a lelki dolgok vonatkozásában munkálkodjunk saját szabadulásunkon.«”²

A helyi papsági vezetők irányítása alatt több mint 100 ország mintegy 500 000 utolsó napi szentje vett már részt az önellátási kezdeményezésben 2014 óta. Az egyház most Észak-Amerikában vezeti be ezt a kezdeményezést.

A kezdeményezés tanfolyamokat és forrásanyagokat tartalmaz, hogy „segítséget nyújtson az egyház tagjainak abban, hogy megismerjék és a gyakorlatba átültessék a

hit, a tanulás, a kemény munka és az Úrba vetett bizalom tantételeit. E tantételek elfogadása és alkalmazása az élet[ün]kben – jelenti ki az Első Elnökség – képessé tesz benn[ün]ket arra, hogy elnyerj[ü]k az Úr által megígért fizikai áldásokat.”³

Boldogan és reménységben

Maria Edilene Romão elvesztette a reményét. Nem talált munkát, egyedülálló anya volt, és több éhes szájat is etetnie kellett.

Ekkor hívta meg őt a braziliai, Santa Catarina-i egyházközségének két tagja egy önellátási áhítatra. Az áhítat végén Maria csatlakozott az egyik csoporthoz, hogy könnyebben tudjon munkát találni.

„Életemben először hittem el, hogy létezik egy olyan jövő, amelyben képes leszek gondoskodni a családomról – idézi fel. – Hittem abban, hogy az önellátási csoport segíteni fog megváltoztatni az életemet.”

Így is lett.

MEG VAGY TOK HÍVA

Az önellátáshoz vezető ösvényen az első lépés az Utam az önellátás felé program áhítatára történő meghívás. Az áhítaton arra fognak buzdítani, hogy vizsgáljátok meg a jelenlegi helyzeteteket, alkossatok egy tervet az előrelépésre, majd pedig tájázotok a terveteket az Úr elé. Az áhítat végén fel fognak kérni, hogy válasszatok egy olyan önellátási csoportot, amely a segítségetekre lehet abban, hogy:

- Munkát találjatok vagy javítsatok a munkaügyi helyzeteteken.
- Jobban kezeljétek az egyéni és családi pénzügyeiteket.
- Válasszatok egy tanulmányi irányt és legyetek sikeresek a tanulásban.
- Elindítsatok vagy fejlesszétek a saját kisvállalkozásotokat.

Az önellátási csoportokban a következőket fogjátok tenni:

- Három hónapon keresztül hetente részt vesztek egy kétórás csoportgyűlésen.
- Személyes kötelezettségvállalásokat dolgoztok ki és teljesítetek az önellátási célok elérése érdekében.
- Tanultok a csoport többi tagjától, tanácskoztok velük és támogatjátok őket.
- Nagyobb hitre tesztek szert Jézus Krisztusban és az Ő hatalmában arra, hogy segítsen nektek önellátóvá válni.

Az önellátási csoportok tanácsokként működnek. A résztvevők segítik egymást és felelősséggel tartoznak egymás felé. A csoportmoderátorok beszélgetésre buzdítanak, részvételre ösztönöznek, képzési rövidfilmeket vetítenek le, valamint segítenek az önellátási csoportoknak követni a kapcsolódó anyagokban vázolt lépéseket.

Az egyháztagok az srs.lds.org oldalon vagy a Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] mobilalkalmazásban találhatják meg az önellátási képzésben használt rövidfilmeket és anyagokat.

A rákövetkező 12 hét során Maria a csoportjának, a tanulásnak és a vállalt kötelezettségeinek szentelte magát. Újjonnan szerzett erővel dolgozott a céljai elérésén. Gyakorolta az állásinterjúkon alkalmazható technikákat. Két héten belül sikerült elérnie, hogy behívják egy ígéretes állásinterjúra, ott pedig felvették.

„Az életem örökre megváltozott – mondja Maria, akinek már nem kell küszködnie azért, hogy étel kerüljön a családja asztalára. – Most már boldog vagyok, izgatott, de türelmes és reménykedő is. Hiszem, hogy Mennyei Atya él és szeret engem. Tudom, hogy amikor hitet gyakorolok Jézus Krisztusban, áldások érnek.”

„A legfantasztikusabb eszköz”

Amint azt Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja kifejtette, az önellátás egy magasabb cél elérésének eszköze: „A végső célunk az, hogy olyanná váljunk, mint a Szabadító, és ezt a célt elősegíti a másoknak nyújtott önzetlen szolgálatunk. Önellátásunk szintjétől függően tudunk jobban vagy kevésbé szolgálni.”

Hales elder hozzátette, hogy csak amikor önellátóvá válunk, „akkor tudunk igazán a Szabadító nyomába lépni mások szolgálatában és megáldásában”⁴.

Sergio Galbuchi is megtanulta ezt az igazságot, amikor saját vállalkozásba kezdett nem sokkal azt követően, hogy a cövekelnökség elhívta cöveki önellátási szakértőnek. A bizottság tagjaként szerzett hittel, készségekkel és tudással felvértezve Sergio és felesége, Silvia, megnyitották Buenos Airesben az argentin „kézműves árukat és ízeket” árusító boltjukat.

„Szerintem az önellátóvá válás a hit alkalmazásának egyik módja” – vélekedik Sergio. Az elején ő és Silvia nem érték el a remélt sikert, így a hit továbbra is központi helyet foglalt el a vállalkozásukban. Amíg azonban arra vártak, hogy pénzügyileg gyümölcsözővé váljon, keményen dolgoztak, a vevőik pedig egyaránt élvezhették a termékeik és a misszionáriusi erőfeszítéseik áldását.

„Sok embert ismerünk meg – meséli Sergio. – És olykor lehetőségünk nyílik rá, hogy adjunk nekik egy-egy példányt a Mormon könyvből.”

Eleinte a cöveki önellátási bizottság 10 olyan egyháztagot nevezett meg Sergio cövekében, akiknek segítségre volt szükségük az önellátásban. Aztán bekapcsolódtak a püspökök.

„Ma már 35 szűkséget látó embert tartunk számon – ecseteli Sergio a fokozódó erőfeszítéseket. – A püspökök egyenként meghívták őket a csoportokban való részvételre.”

KINYILATKOZTATÁS ÉS ÖNELLÁTÁS

A cövek- és kerületi elnökségek vezetik be, igazgatják és irányítják az egyház önellátási kezdeményezését. Ezt a Segítőegylettel szoros együttműködésben és egy önellátási bizottság megszervezése által teszik.

A bizottságba tartozik a cövek-i főtanács egy tagja, a cövek-i Segítőegylet elnökségének egy tagja, a püspökök jóléti tanácsának elnöke, valamint a cövek-i önellátási szakértők. A bizottság képi és buzdítja az egyházközségi tanácsokat, hogy imádkozzanak az egyháztagokról, és hívják meg őket a kezdeményezésben való részvételre. Önellátási csoportokat szerveznek, és a helyi önellátási szolgáltatások vezetőjével együttműködve végzik a helyi közösségben elérhető források összeírását és közzétételét.

Az egyház önellátási kezdeményezése segít az egyéneknek személyes kinyilatkoztatásban részesülni azáltal, hogy betartják az evangélium kulcsfontosságú tanítéleit. „A moderátorok feladata az, hogy olyan környezetet teremtsenek [közös beszélgetések révén], ahol a Szentlélek megtaníthat a résztvevőknek »minden olyan dolgot..., amit meg kell tenni[ük]« (2 Nefi 32:5; lásd még 32:3).”⁵

További információt az srs.lids.org oldalon találsz.

A hitük kivirágzott, megtették a szükséges változtatásokat, és alkalmazták az új készségeket.

„Minden alkalommal, amikor a papsági vezetőkkel beszélgetek, azt próbálom tolmácsolni feléjük, hogy ez a legfantasztikusabb eszköz, amit valaha is kaptunk az Első Elnökségtől – teszi hozzá Sergio. – Jobb, mint bármiféle pénzösszeg, amit bárki is kaphatna, a tanításai pedig világosabbak az egyetemista koromban tanult tananyag java részénél.”

A legfontosabb pedig az, hogy akik elvégzik a 12-hetes önellátási tanfolyamokat, Jézus Krisztus jobb tanítványai válnak, és megtanulják, hogyan alkalmazzák a készségeiket Isten királyságának építésére.

„Ez a [önellátási] csoport nemcsak a vállalkozásunkra összpontosít; arra összpontosít, hogy milyen a kapcsolatunk Istennel és az emberekkel – magyarázza

ÖNELLÁTÓK ÉS FÜGGETLENEK

„Az Úr megparancsolta az egyháznak és annak tagjainak, hogy legyenek önellátók és függetlenek. (Lásd T&S 78:13–14.)

Minden egyén társadalmi, érzelmi, lelki, fizikai vagy gazdasági jóléte elsősorban önmaga felelőssége, aztán a családjaé, majd harmadsorban az egyházé, amennyiben az illető annak hithű tagja.”

Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006). 126.*

Sergio. – A csoportban eltöltött három hónap alatt Jézus Krisztus jobb tanítványaivá válunk. Hiszen bár egy vállalkozás segíthet önellátóvá válnunk, a fő cél végső soron az, hogy szolgáljunk.”

Növekedés és cselekvés

„Mindig is fontos tanítás volt az utolsó napi szenteknél – jelentette ki Joseph F. Smith elnök (1838–1918) –, hogy egy olyan vallásra, amelynek nem áll hatalmában, hogy az embereket az időleges, fizikai állapotukban megmentse, valamint virágzóvá és boldoggá tegye őket ezen a helyen, nem lehet abban sem számítani, hogy lelkileg megszabadítsa őket; hogy felmagasztalja őket az elkövetkező életben.”⁶

Ne lepődjünk hát meg, ha a fizikai megerősítésével a lelkieket is megerősítjük. David Nish elder és Theresa Nish nővér, akik önellátási misszionáriusokként szolgáltak a Salamon-szigeteken, első kézből látták ezt az összefüggést az ottani egyháztagok életében.

„A lelki gyarapodás és a templomlátogatás egyértelműen *Az alapjaim* által tanított tantételek, készségek és szokások számlájára, illetve az *Utam az önellátás felé* által adott átfogó magyarázatok számlájára írható – állítja a házaspár a kezdeményezéshez kapcsolódó füzetekről. – [S]egítenek az embereknek lelki és fizikai dolgokban fejlődni, ami lelki és fizikai önellátáshoz vezet.”

Cheryl Redd, aki jelenleg önellátási moderátor Utah-ban, elmagyarázza, hogy miként segítettek neki a kezdeményezés lelki tantételei a fizikai dolgokban fejlődni: „Rájöttem, hogy ezeket a tantételeket és alapokat az élet minden területén alkalmazhatjuk. A foglalkozások segítettek abban, hogy jobban összpontosítsak a feleségként és anyaként meglévő feladataimra. Ma már megvannak az eszközeim ahhoz, hogy jobban értsem a családi pénzügyeinket. Látom azt is, hogy amikor együttműködünk a házastársunkkal a pénzügyeink intézésében, az bizonyos értelemben egy vállalkozás. Szükségünk van ezekre az eszközökre a családjaink sikeréhez.”

Ez a kiszélesedett jövőkép szerte az egyházban megnövekedett hithűséggé és lelki erővé alakul. Ennek eredményeként az egyháztagok fokozták elkötelezettségüket az egyházi gyűléseken való részvétel, a tizedfizetés és a templomi érdemesség megőrzése iránt.

„Megfogott” – mondja egy új egyháztag, George Echevarría, az önellátási kezdeményezésről. George taxisofőr Peruban, és azt mondja, hogy a kezdeményezés segített neki bizonyosságot szerezni az evangéliumról, miközben felkeltette benne az önfejlesztésre irányuló vágyat is. Reményei szerint hamarosan autóvillamossági szerelő lesz, és az olyan kis robogó-taxikat fogja javítani, amilyeneket éveken át ő is vezetett.

„Nem ülhetünk tétlenül, várva, hogy történjen velünk valami – véli George. – Kezdeményezőnek kell lennünk.”

„Áldásokban részesültök majd”

Az utolsó napi szentek szerte a világon learatják az Úr megígért áldásait, amikor szorgalmasan tanulják, megélik és alkalmazzák a lelki és fizikai önellátás tantételeit. Habár a kezdeményezés mindenkinek hasznára lehet, különösképpen azoknak jelent áldást, akik nem vagy csak korlátozottan képesek a fizikai és lelki önellátásra. Az Állandó Oktatási Alap azzal támogatja az önellátási kezdeményezést, hogy segít a szükséges forrásokhoz való hozzáférésben azoknak, akik rendelkeznek tanulmányi, képzési tervvel.

A szentírások az Úr segítségét ígérik nekünk az önellátás elérésére végzett munkánk során. Az Úr kijelentette: „...az a céloom, hogy gondoskodjam szentjeimről” (T&Sz 104:15).

E célról szólva az Első Elnökség kijelentette: „Ez a kinyilatkoztatás ígéret az Úrtól, hogy Ő biztosítani fogja a fizikai áldásokat, és megnyitja majd az ajtót az önellátás felé, vagyis azon képességünk felé, hogy ellássuk magunkat és a családjainkat az alapvető életszükségletekkel.”

Ha tanulmányozzuk, alkalmazzuk és a családtagjainknak is tanítjuk ezeket a tantételeket, akkor az Első Elnökség ígérete szerint „áldásokban részesültök majd. Megtudjátok, hogyan cselekedjétek a nagyobb önellátás felé vezető úton. Nagyobb reménnyel, békével és fejlődéssel áldattok meg.”⁷ ■

VALLÁSUNK LÉNYEGE

„Az érem két oldalához hasonlóan a fizikai és a lelki dolgok elválaszthatatlannak egymástól. [...]”

Az Úr módján történő gondoskodás nem csupán egy újabb tétel az egyház programjainak listáján. Nem szabad elhanyagolni vagy mellőzni. Központi szerepet játszik a tanunkban; ez vallásunk lényege.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Az Úr módján történő gondoskodás. *Liahóna*, 2011. nov. 53., 55–56.

JEGYZETEK

1. Vö. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 6.1.1.
2. Thomas S. Monson, “Guiding Principles of Personal and Family Welfare,” *Ensign*, Sept. 1986, 3; lásd még Marion D. Romney, in *Welfare Services Meeting Report*, Oct. 2, 1976, 13.
3. Az Első Elnökség, in *Az alapjaim: Tantételek, készségek, szokások* (füzet, 2015). 2.
4. Robert D. Hales, “A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action,” in *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (booklet, 2009), 2.
5. *You’re Invited: A Leader’s Guide to the Self-Reliance Initiative* (booklet, 2016), 9.
6. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 164.
7. Az Első Elnökség in *Az alapjaim*. 2.

A szolgálat nem mindig kényelmes, de Ilir Dodaj apaként és püspökként is igyekszik megmutatni a gyermekeinek, hogy mindig megéri.

FÉNYKÉPEZTE: CODY BELL

Ilir Dodaj

Albánia, Durrës

Az egyházközségben az egyik idősebb nőtestvérnek daganat fejlődött ki a gyomrában, és minden nap szüksége volt segísége, mert ágyhoz volt kötve. Végül azt kérte, hogy csak én jöjjek hozzá, ne más papságviselő vagy bárki más, mert már nagyon beteg és meg fog halni. Megnyugtatónak érezte, ha a püspöke van mellette.

Egyszer szívműtéten estem át, és egy rövid ideig nem tudtam meglátogatni. Amikor ismét elmentem hozzá, azt mondta: „Püspök! Hogy jöhetsz ide segíteni, ha egyszer nemrég volt a műtéted?”

Így válaszoltam: „Az elhívásom az, hogy másokat szolgáljak.”

Dodaj püspökről és családjáról további fényképeket találhattok az lds.org/go/101738 oldalon.

Ha többet szeretnétek tudni arról, hogy mit csinál egy püspök, látogassatok el az lds.org/go/101739 oldalra.

MENNYEI ATYÁM TÖRŐDIK A VÁLLALKOZÁSOMMAL

Öt gyermeket nevelő egyedülálló anyaként átéreztem a családomról való gondoskodás nehéz felelősségét. Háztartási alkalmazott vagyok, de a munkámmal nem kerestem eleget a családom eltartására. Csatlakoztam egy önellátási csoporthoz, hogy megtanuljam, hogyan javíthatnék a helyzetemen.

Megihletett „A vállalkozásom elindítása és bővítése” csoport, és úgy döntöttem, hogy lassúfűző edényekhez való hőtartó zsákokat tudnék

varrni és árusítani. Késő éjszakánként varrtam a zsákokat, miután hazaértem a napi munkámból.

Az egyik nap az éjszakába nyúlóan dolgoztam egy másnap reggelre szóló nagyobb megrendelésen, amikor a varrógépem felmondta a szolgálatot. Már éjfél volt, így nem lett volna szerelő, aki segítsen. Adtak a géphez egy kis szerszámkészletet, de korábban soha nem javítottam varrógépet. Fogalmam sem volt, hogy hol kezdjem.

Akkor eszembe jutott *Az alapjaim* könyvecskéből a Gyakorolj hitet Jézus Krisztusban! című lecke. Akkor már tudtam, hogy az Úrba kell helyeznem a bizalmamat. Térdre ereszkedtem, és így fohászkoztam: „Mennyei Atyám! Kérek, segíts nekem megjavítani ezt a gépet, hogy elkészíthessem a vevőnek a megrendelést, és reggel elvihesse! Mennyei Atyám, kérek, segíts!”

Akkor az a határozott benyomásom támadt, hogy vegyem elő a szerszámkészletből a csavarhúzó, és nyomjam be vele a varrógép egy bizonyos pontját. Így tettem, teljes mértékben a hitemre támaszkodva. Lélegzet-visszafojtva kapcsoltam be újra a gépet. És működött!

Be tudtam tartani a megrendelés határidejét. Felfedeztem, hogy milyen az, amikor Mennyei Atya és Jézus Krisztus az ember társai a vállalkozásában. Tudom, hogy továbbra is áldások fognak érni, amikor keresem az alkalmakat az önellátási csoportban tanult alkalmazására. ■

Buyisile Zuma, Dél-afrikai Köztársaság, KwaZulu-Natal

Az egyik nap az éjszakába nyúlóan dolgoztam egy másnap reggelre szóló nagyobb megrendelésen, amikor a varrógépem felmondta a szolgálatot.

SUGALMAZOTT VÁLASZ EGY ÁLLÁSINTERJÚN

Miután megbíztak az egyik cöveki önellátási bizottság vezetésével, rájöttem, hogy én magam is alulfoglalkoztatott vagyok. E felismerés nyomán többet akartam kihozni a szakmai életpályámból.

Megújult vágyat éreztem arra, hogy jobb állást találjak, és segítséget kértem egy profi önéletrajz megírásához. Elküldtem több cégnek az új önéletrajzomat, és hamarosan be is hívtak állásinterjúkra.

Az egyik interjúztató rámutatott az önéletrajzomban szereplő egyik sorra, amely a cövekelnökségi tanácsosként végzett munkámról szólt, és megkérdezte: „Elmondaná öt másodpercben, hogy mit takar ez az egyházi szolgálat?”

Elmondtam, hogy egy olyan szervezet vezetésében vagyok, amely több mint 2500 ember vezetéséért és jóllétéért felel. Ez felkeltette az érdeklődését és ezt mondta: „Adok Önnek egy percet, hogy megfogalmazzon egy öt másodperces választ a következő kérdésre: Hogy vezetik azt a 2500 embert?”

Tudtam, hogy eljött az interjú döntő pillanata. Imádkoztam és

segítséget kértem Mennyei Atyámtól, majd pedig hamar eszembe jutottak az önellátási csoportban tanult leckék. Éreztem, ahogy megnő az önbizalmam.

Az egy perc leteltével az interjúztató feltette a kérdést: „Hogy vezetik azt a 2500 embert?”

„Segítünk nekik célokat kitűzni” – feleltem.

Tudtam, hogy ez az öt másodperc lesz az interjú döntő pillanata. Imádkoztam és segítséget kértem Mennyei Atyámtól.

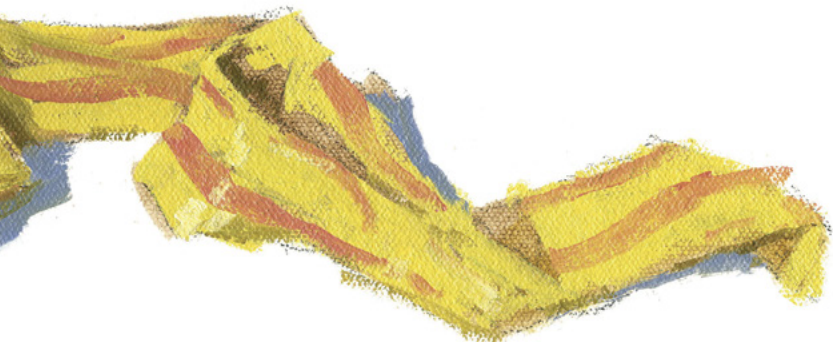
Az illető felállt, megrázta a kezemet, és közölte: „Fel van véve.”

Bámulatos, hogyan ragadott kézen Isten, és hogyan válaszolta meg az imámat! Hálás vagyok a Szabadítónak, amiért sugalmazást adott a vezetőinknek, hogy alkossák meg az önellátási kezdeményezést. Engem személy

szerint is megáldott, de a cöveünkben sok más embernél is megfigyeltem, miként áldják meg őket az önellátási kezdeményezés egyszerű, sugalmazott folyamatai. Annyira meg vagyok győződve az önellátási tantételek életeteket felemelő képességéről, hogy amikor az új munkahelyemen 15 alkalmazott vezetője lettem, elkezdtem tanítani nekik is az önellátás tantételeit.

Fejlődtem, és ma már többre vagyok képes annál, mint amire képesnek tartottam magam. Annyi fizetést kapok, amennyi fenntart engem és a családomat. Ez a kezdeményezés segít nekünk mindennap jobbá válni azáltal, hogy segít nagyobb fokú önellátásra szert tenni. ■

Gibrair Padilha Dos Santos, Brazília, São Paulo

RIZSPISKÓTA VÁLLALKOZÁSOM FEJLESZTÉSE

Misszióba szerettem volna küldeni a fiamat, de heti egy kiló *bibingka* (rizspiskóta) eladása nem volt elég a missziója fedezésére.

A fiam is segítette a családjunkat anyagilag, és túlságosan aggódott a pénzügyi helyzetünk miatt ahhoz, hogy nyugodtan el tudjon utazni. Családunk számára folyamatos küzdelem volt a pénzkeresés. Büszke voltam a 25 éves fiamra azért az igazlelkű vágyáért, hogy az Urat szolgálja, de beláttam, hogy valamilyen csodára lenne szükségünk, hogy valóra válthassuk a missziós szolgálatról szőtt álmát.

Csatlakoztam egy önellátási csoporthoz. Tudtam, hogy ha kezdeményező leszek és gyakorlom a hitemet, a családom áldott lesz. Az egyik gyűlés során késztetést éreztem arra, hogy kimenjek a piacra. Láttam ott két asszonyt, akik jellegzetes helyi édeségeket árultak. Az egyikükkel nyélbe ütöttem egy üzletet. Elmondtam neki, hogy reggelente nála fogom hagyni a termékeimet, hogy eladja, este pedig begyűjtöm a hasznot. A megállapodás mindkettőnk számára előnyös volt. Hamarosan más eladókat is találtam. Mialatt az önellátási csoportba jártam, a vállalkozásom 10 eladóra bővült.

Megtanultam elkülöníteni a személyes pénzem a vállalkozásom pénzétől, és fizetést adni magamnak. Megtanultam, hogy ne töltsék több időt az eladhatatlan termékek készítésével, hanem inkább arra összpontosítsak, ami hasznot hajt. Tanultam a közösségi médián keresztüli marketingről is. Az önellátási csoportbeli cselekvőtársam segített létrehozni egy Facebook-fiókot. Aztán tanultunk még a márkázásról és a csomagolásról is. A vállalkozásom végül odáig bővült, hogy a férjem feladhatta a fizikailag megterhelő munkáját, és onnantól velem dolgozott.

ÖNBECSÜLÉSRE SZERT TENNI AZ ÖNELLÁTÁS RÉVÉN

Nemrég valaki megkérdezte tőlem, hogy hogy mennek az eladásaim. Büszkén mondtam neki, hogy már 12 kiló rizspiskótát adok el.

„Heti 12 kiló, az nagyon jól!” – mondta.

„Nem, testvér – mondtam neki. – Én napi 12 kilót adok el.”

A fiam később elmondta nekem, milyen boldog, amiért a vállalkozásom már fedezi a szükségleteinket.

„Úgy tűnik, hogy most már szolgálhatok teljes idejű missziót” – jelentette ki.

Jelenleg a Fülöp-szigetek San Pablo Misszióban szolgál. Annyira hálás vagyok az önellátási kezdeményezésért! Az Úr valóban úgy is gondolta, amikor kijelentette: „...az a célom, hogy gondoskodjam szentjeimről” (T&Sz 104:15). ■

Lordita Yagomyom, Fülöp-szigetek, Misamis Occidental

Az egyik önellátási csoportgyűlés során késztetést éreztem arra, hogy kimenjek a piacra, ahol az egyik asszonnyal nyélbe ütöttem egy üzletet, hogy ő árusítsa a rizspiskótáimat.

Nős voltam, három gyermekkel és munka nélkül. A munkalehetőségek hiánya miatt reménytelennek éreztem a helyzetet. Aggódtam a családom biztonsága miatt, és már magamban sem hittem.

Carla, a feleségem, buzdított, hogy csatlakozzak egy önellátási csoporthoz. Szégyelltem beismerni, hogy nincs munkám, de ő bátorított, hogy menjek el a csoportba, hogy gondoskodni tudjak a családukról.

Kelletlenül ugyan, de tettem egy próbát. A csoportba járva rájöttem, hogy az angoltudásom értékes kincs lehet a munka világában. A missziómon tanultam angolul, de csak annyira, hogy a vallásról tudjak beszélni. Beiratkoztam az egyház által szervezett angolórákra, hogy fejlesszem a szókincsemet. Amikor egy nap hazamentem az angolóráról, a feleségem kezembe nyomta a telefont.

„Ki az?” – kérdeztem.

„Nem tudom – felelte Carla. – Angolul beszél.”

Az egyik legnagyobb Costa Rica-i cég emberi erőforrások munkatársa

volt a vonalban, és állásinterjút akart tartani velem. Megdöbrentem, de az interjú kifejezetten jól ment. Később megtudtam, hogy Carla szervezte le az interjút.

Megkaptam a munkát, és nem felejtettem el, hogyan segített ebben az önellátási csoportom. Később elgondolkodtam, hogyan tudnám jobban alkalmazni a tanultakat. Elkezdtem még jobb állások után nézni, és találtam is. Majd pedig egy saját építőipari vállalkozás elindításának tervezésébe fogtam.

El sem tudom képzelni, hol lennénk ma a családommal az önellátási kezdeményezés jelentette kezdetek nélkül. Megtanultam alázatosnak lenni és az Úr segítségét kérni. Megtanultam továbbá hagyni, hogy a segíteni akaró emberek megáldják az életemet. Oly sok áldásunk van! Ma már van önbecsülésem, és áldást jelent a családomnak az általam megkeresett pénz. Tudom, hogy a Lélek megáld bennünket, amikor alázatosak vagyunk. ■

José Alberto Navas (lejegyezte: Miriam Sweeney), Costa Rica, San José

Öt tanulság fiatal felnőtteknek fiatal apostoloktól

Írta: Matthew C. Godfrey

Egyháztörténeti Osztály

Az életkoruk 23 és 35 év között volt, mégis segítettek megváltoztatni a világot. A visszaállított egyház első apostolai fiatalok

voltak. Néhányan alkalmatlannak érezték magukat. Néhányan hibákat követtek el. De mindannyian valami fontosat vittek véghez. Íme öt olyan tanulság, amelyet az ő tapasztalataikból levonhatunk.

1. Nem kell elég jónak érezned magatokat ahhoz, hogy elég jók legyetek

Heber C. Kimball alkalmatlannak érezte magát, amikor 1835 februárjában megkapta a Tizenkét Apostol Kvórumába szóló elhívását.

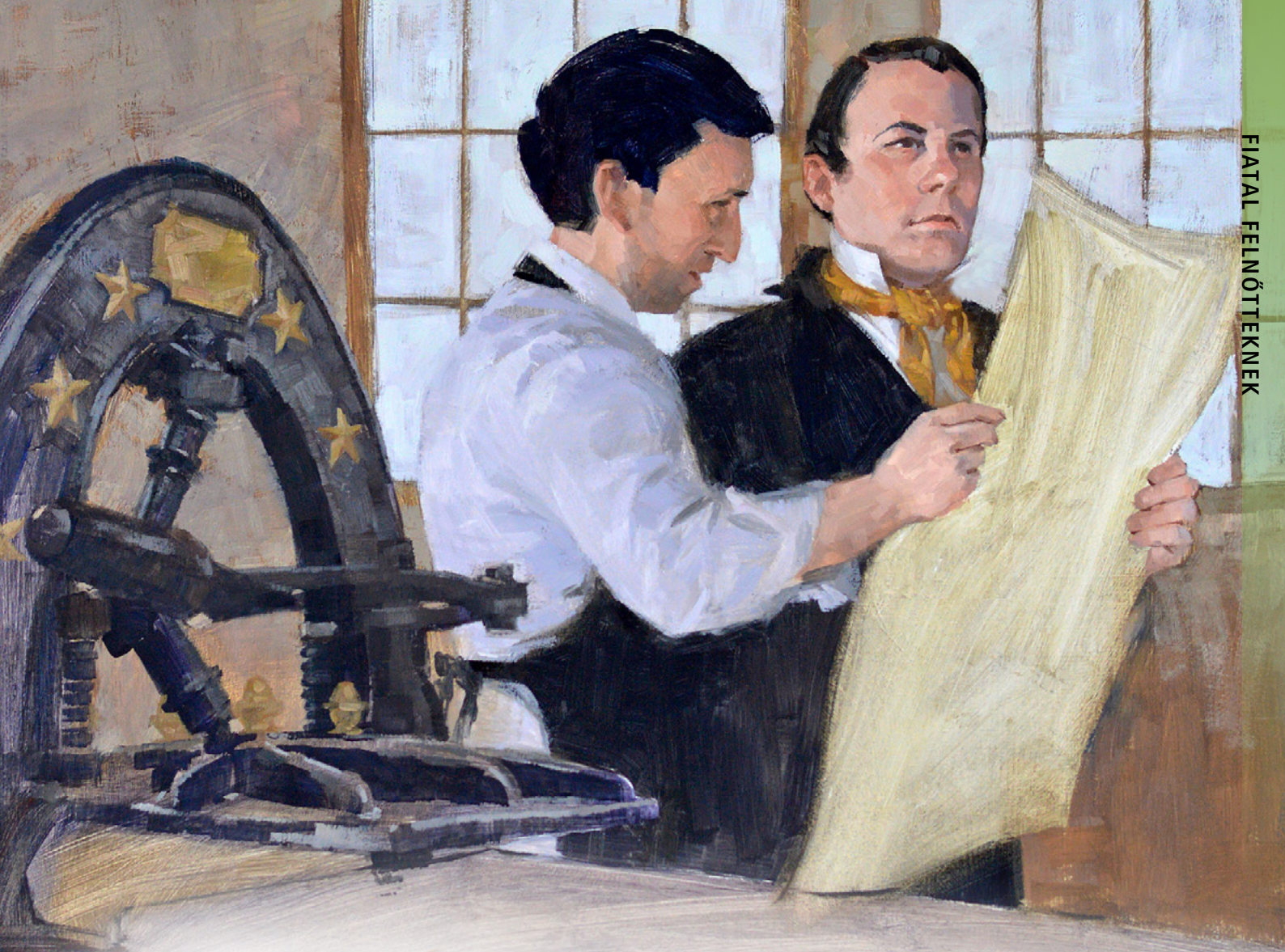
Kevesebb mint három éve volt az egyház tagja, és mindössze 33 éves volt.

Mit tanulhatunk napjainkban a visszaállítás első apostolainak tapasztalataiból?

„Messze meghaladta azt, amire számítottam” – idézte fel később Heber.¹ Azonban hajlandó volt elfogadni az elhívást, elrendelése során pedig az hangzott el, hogy „a közreműködése révén sok millióan [fognak megtérni]”².

Apostolként két igen sikeres missziót szolgált Angliában. Emberek sokaságát térítette meg, akiknek mára valószínűleg milliós szám vannak leszármazottaik. Heber számára áldást hozott az, hogy akkor is nekivágott, amikor úgy érezte, hogy keveset tud nyújtani.

2. Döntéseink határoznak meg bennünket, nem a körülményeink

Thomas B. Marsh 14 évesen szökött meg New Hampshire-i otthonából. Dolgozott mezőgazdasági munkásként Vermontban, pincérként a New York-i Albanyban, szállodai alkalmazottként New Yorkban, majd pedig cselédként Long Islanden. A körülményei bizonytalanok voltak mindaddig, amíg nem találkozott Elizabeth Godkinnel, akit feleségül is vett.

A Lélek végül őt és Elizabethet New York állam nyugati részére vezette.

Ott hallottak a Mormon könyvéről. Thomas látta az első 16 oldal lapjait, amikor azok elkészültek a nyomdában, és a nyomdász megengedte neki, hogy elolvassa a kefelevonatot. Thomas hitt abban, hogy a könyv Istentől jött, ezért úgy döntött, hogy csatlakozik az egyházhoz. 1830. szeptember 3-án keresztelkedett meg.³

Thomas különböző területeken prédikálta az evangéliumot. Elviselte a megpróbáltatásokat, amikor 1833 novemberében a szenteket kitelepítették Missouri állam Jackson megyéjéből. A

Missouri főtanács egyik alapító tagja volt annak 1834. júliusi megszervezésekor. Miután 34 évesen elhívták apostolnak, a Tizenkét Apostol Kvóruma elnökeként szolgált. Habár korábban buzgón védelmezte Joseph Smitht a szakadárokkal szemben, idővel maga Thomas is kiábrándulttá vált. 1838-ban úgy döntött, hogy elhagyja az egyházat.⁴

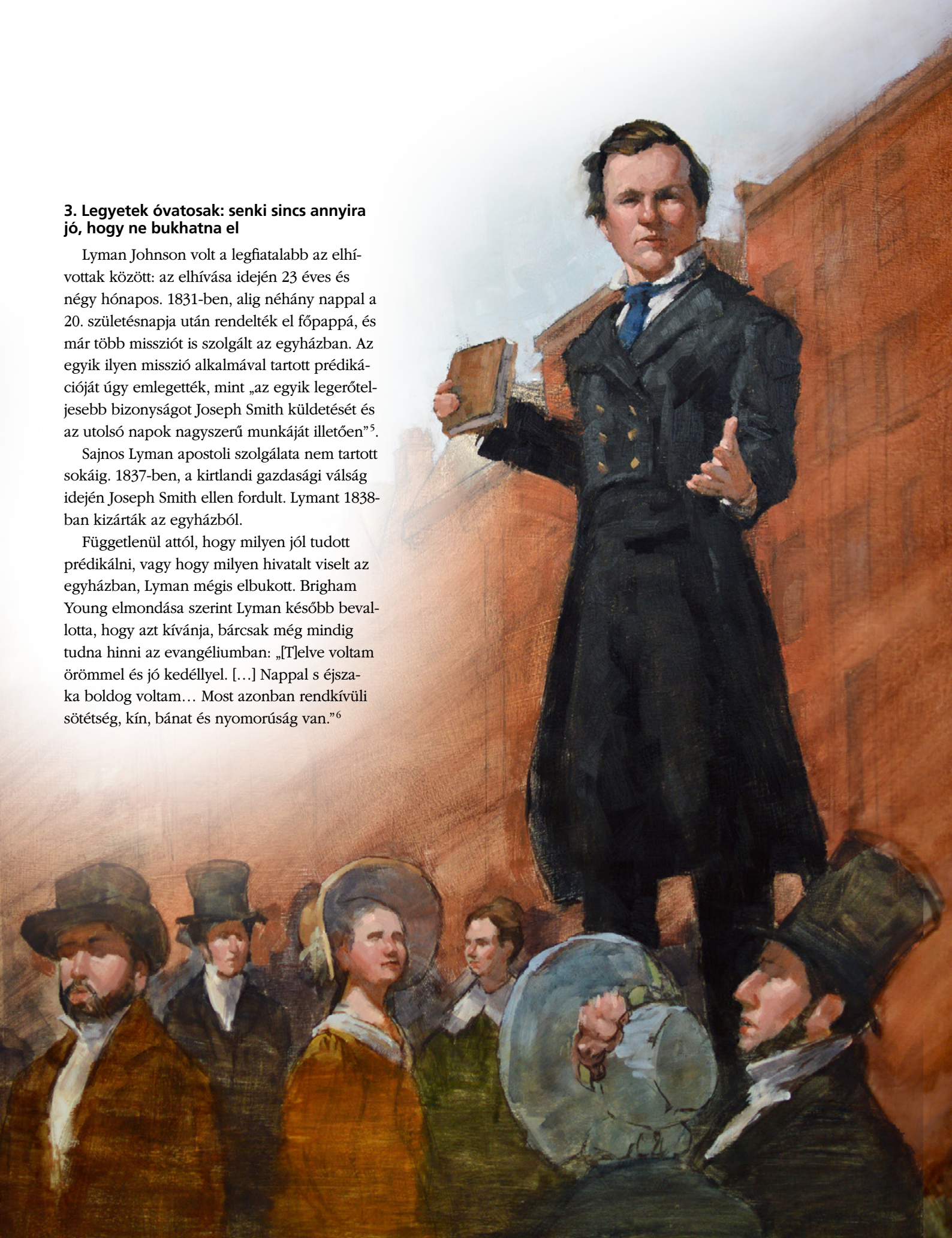
Thomas Marsh életéből azt tanulhatjuk meg, hogy a bizonytalan körülmények nem kell hogy távol tartsanak minket az evangélium áldásaitól – sem pedig mások életének megáldásától.

3. Legyetek óvatosak: senki sincs annyira jó, hogy ne bukhatna el

Lyman Johnson volt a legfiatalabb az elhívottak között: az elhívása idején 23 éves és négy hónapos. 1831-ben, alig néhány nappal a 20. születésnapja után rendelték el főpappá, és már több missziót is szolgált az egyházban. Az egyik ilyen misszió alkalmával tartott prédikációját úgy emlegették, mint „az egyik legerőteljesebb bizonyítást Joseph Smith küldetését és az utolsó napok nagyszerű munkáját illetően”⁵.

Sajnos Lyman apostoli szolgálata nem tartott sokáig. 1837-ben, a kirtlandi gazdasági válság idején Joseph Smith ellen fordult. Lymant 1838-ban kizárták az egyházból.

Függetlenül attól, hogy milyen jól tudott prédikálni, vagy hogy milyen hivatalt viselt az egyházban, Lyman mégis elbukott. Brigham Young elmondása szerint Lyman később bevallotta, hogy azt kívánja, bárcsak még mindig tudna hinni az evangéliumban: „[T]elve voltam örömmel és jó kedéllyel. [...] Nappal s éjszaka boldog voltam... Most azonban rendkívüli sötétség, kín, bánat és nyomorúság van.”⁶

4. Az engedelmesség nem garantálja, hogy könnyű lesz, mégis megéri

Miután Parley P. Prattet elrendelték apostolnak, Oliver Cowdery – egyike azoknak, akik ki lettek jelölve, hogy segédkezzenek az apostolok kiválasztásában –, különleges feladatot rótt Parley-ra, amikor azt mondta, hogy „szolgálattétel[el] ugyanolyan nehézségekkel fog járni, mint az ősi apostoloké”. Azt mondta, hogy Parley-t „erős kazamaták és komor börtönök” várják, de ezek a körülmények ne retentsék el, mert a megpróbáltatásai teszik majd lehetővé, hogy „elnyerj[e] a dicsőséget”, melyet az Úr előkészített számára.⁷

Parley élete ennek megfelelően alakult. Időnként nyomasztó szegénységben élt. Máskor gúnyolódásban volt része, amikor az evangéliumot prédikálta. 1838-ban és 1839-ben börtönben volt olyan vádak alapján, amelyek az egyháztagok Missouriban átélt nehézségeiből eredtek. Parley ennek ellenére megtapasztalta az Oliver által megígért áldásokat. Nem sokkal a szabadulását követően ezt írta: „Jól vagyunk, és minden megpróbáltatásaink után felettébb boldogulunk az Úrban.”⁸

5. A kor nem számít annyit, mint a hit

Orson Pratt – Parley öccse – volt az apostolok között a második legfiatalabb. 23 évesen hívták el, és csupán pár héttel volt idősebb Lyman Johnsonnál. Az a szolgálat, amelyet Orson addigra már elvégzett az egyház számára, kiváló példát nyújt arra, ahogy a fiatal felnőttek jóra vivő erőt jelenthetnek.

Orsont 1830. szeptember 19-én – a 19. születésnapján – keresztelték meg. Röviddel ezután Joseph Smith kinyilatkoztatást kapott számára, miszerint Orson Isten fia, aki áldott a hite miatt, és akinek az evangélium prédikálása a feladata (lásd T&Sz 34:3–6). Ennek megfelelően Orson számos missziót szolgált, köztük egyet Lyman Johnsonnal 1832-ben, melynek során közel száz embert kereszteltek meg, és elrendeltek több eldert is.

Orson akkor sem volt Kirtlandben, amikor elhívták apostolnak. 1835.

április 23-án Columbus városában érte a hír, hogy április 26-án meg kell jelennie egy kirtlandi gyűlésen.

Nem tudott semmit a gyűlés céljáról, de azonnal odasietett. Nem tudva arról, hogy elhívták apostolnak, arra ment be, hogy a gyülekezet „imádkoz[ik] és az érkezését remél[í]”⁹. A szentek támogatását érezve Orson elfogadta az elhívást.

Apostolként elkészített egy füzetet, amely a Joseph Smith első látomásáról szóló legkorábbi nyomtatásban megjelent beszámolót tartalmazta. 1847-es pionírként részletes feljegyzést vezetett a nyugatra vezető vándorlásról. Írt továbbá számos misszionáriusi füzetet, és a Mormon könyvének is határozott védelmezője volt.

A mi korunk más – vagy mégsem?

Sok tekintetben a mai fiatal felnőttek *tényleg* különböznek az 1835-ben élőkötől. E tanulságok azonban mégis segíthetnek napjaink fiatal

felnőtteinek, amikor arra törekednek, hogy valóra váltsák a bennük rejlő lehetőségeket. Foglaljuk tehát össze:

- Ha alkalmatlannak érzitek is magatokat, haladjatok előre!
- Mindenkit érnek kihívások. Igenis képesek vagytok megbirkózni a sajátjaitokkal.
- Boldogabbak lesztek, ha tevékenyek maradtok az egyházban.
- Maradjatok elkötelezettek! Legyetek engedelmesek és hitűek! Az áldások jönni fognak.
- Fontos az, amit nyújtani tudtok. Az Úr számít rátok. ■

JEGYZETEK

1. “Extracts from H. C. Kimball’s Journal,” *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 868.
2. “Minutes, Discourse, and Blessings, 14–15 February 1835,” in *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, ed. Matthew C. Godfrey and others (2016), 229.
3. Lásd “History of Thos. Baldwin Marsh,” *The Deseret News*, Mar. 24, 1858, 18.
4. Lásd “History of Thos. Baldwin Marsh,” *The Deseret News*, Mar. 24, 1858, 18; Kay Darowski, “The Faith and Fall of Thomas Marsh,” in *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants*, Matthew McBride and James Goldberg, eds. (2016), 57–59.
5. Edward W. Tullidge, *Tullidge’s Histories* (1889), vol. 2 (supplement), 175.
6. Brigham Young, Discourse, June 17, 1877, in *Journal of Discourses*, 19:41.
7. Oliver Cowdery, in “Minutes and Blessings, 21 February, 1835,” in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 240–41.
8. “Letter from Parley P. Pratt, 22 November 1839,” josephsmithpapers.org/paper-summary/letter-from-parley-p-pratt-22-november-1839/1.
9. “Extracts from H. C. Kimball’s Journal,” *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 869.

A visszaállítás eredeti apostolainak elhívása

1835. február 8-án Joseph Smith megkérte Brigham és Joseph Young testvéreket, hogy énekeljenek neki valamit. Ezután a Próféta kinyilatkoztatást kapott, hogy eljött az ideje a Tizenkét Apostol elhívásának.¹

Joseph Smith megkérte Brighamot, küldjön szét értesítést arról, hogy a rákövetkező szombaton konferenciát fognak tartani. Egyúttal közölte vele, hogy ő is egyike lesz a Tizenketteknek.²

Hat nappal később összegyűltek a szentek. Joseph Smith elmondta, hogy a gyűlés egyik elsődleges célja az, hogy a Mormon könyve három tanúja – Oliver Cowdery, David Whitmer és Martin Harris – „kiválasszon tizenkét férfit az egyházból apostolnak”³. Oliver és David már 1829 júniusában feladatuk kapták ugyanezt, de annak ellenére, hogy böjt és ima által az Úrhoz fordultak a Tizenkettek megtalálásáért, akkor még nem jött el ennek az ideje.⁴ Most azonban Joseph kijelentette, hogy elérkezett az idő.

A Tizenkettek (a gyűlésen történt előterjesztésük sorrendjében) a következők voltak: Lyman Johnson (23), Brigham Young (33), Heber C.

Kimball (33), Orson Hyde (30), David W. Patten (35), Luke Johnson (27), William E. McLellin (29), John F. Boynton (23), Orson Pratt (23), William Smith (23), Thomas B. Marsh (34) és Parley P. Pratt (27). Előzőleg mindannyian szolgáltak missziót. Közülük nyolcan elkísérték Joseph Smithet Sion táborának hadjáratába az előző nyáron.⁵

Kijelölésüket követően mindegyik apostolt elrendelték.⁶ Az elrendeléskor kapott áldásaik tele voltak a misszionáriusi sikerek ígéretével. Heber C. Kimball később felidézte, hogy az áldások „megjövendöltek számos dolgot, melyek eljövendnek; hogy hatalmunkban fog állani a betegnek gyógyítása, az ördögöknek kiűzése, a holtaknak feltámasztása, a vakok szemeinek megnyitása, ... a hegyeknek elmozdítása, és minden dolog a mi uralmunk alá hajtatik Jézus Krisztus neve által”⁷.

Oliver Cowdery a rájuk váró nehézségeket is kiemelte: „[Á]lljatok készen minden időben élteteket áldozni, ha Isten azt kéri tőletek ügyének előmozdítására s felépítésére.” Oliver arra buzdította az apostolokat, hogy törekedjenek személyes tudásra Jézus Krisztusról, hogy ezáltal

bizonyossággal tehessenek tanúságot az Ő létezéséről: „Soha meg ne szűnjetek törekedni, mígnem megláttátok Istent szemtől szembe.”⁸

1835 májusától kezdődően az apostolok több térítő missziót is vállaltak az egyház számára, és az általános vezetésük is sok embert megáldott. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *History, 1838–1856 (Manuscript History of the Church)*, volume B-1 [1 September 1834–2 November 1838], addenda, note A, page 1, josephsmithpapers.org/paper-summary/history-1838-1856-volume-b-1-1-1-september-1834-2-november-1838/304.
2. Lásd Joseph Young, *History of the Organization of the Seventies* (1878), 1.
3. “Minutes, Discourses, and Blessings, 14–15 February 1835,” in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 224–28.
4. Lásd “Minutes and Blessings, 21 February 1835,” in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 242, 243.
5. Az a négy apostol, aki nem volt jelen Sion táborában, David W. Patten, Thomas B. Marsh, William E. McLellin és John F. Boynton volt.
6. Az 1835. február 14-i gyűlésen csak a Tizenkettek kilenc tagja volt jelen. Parley P. Pratt elrendelésére 1835. február 21-én, Thomas B. Marsh és Orson Pratt elrendelésére pedig 1835. április 26-án került sor.
7. “Extracts from H. C. Kimball’s Journal,” *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 868.
8. “Minutes and Blessings, 21 February 1835,” in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 244.

Ha többet szeretnétek megtudni a jelenlegi adományozási korszak eredeti 12 apostolának elhívásáról, látogassatok el a [history.lds.org](https://www.history.lds.org) oldalra.

Írta:
David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Krisztusi JELLEM

Jézus, aki a legtöbbet szenvedett, viseltetik a legnagyobb együttérzéssel irántunk, akik mindannyian jóval kevesebbet szenvedünk.

Neal A. Maxwell elder (1926–2004) egyszer egy olyan tantélt tanított, amely mély nyomot hagyott bennem, valamint sok tanulmányozás, elmélkedés és töprengés gyújtópontja lett számomra. Ezt mondta: „Nem lehetett volna engesztelés, ha Krisztus jelleme nem olyan, amilyen!”¹ Amióta csak hallottam ezt az egyértelmű és elevenbe vágó kijelentést, azóta igyekszem alaposabban megismerni és jobban megérteni a „jellem” szót. Eltöprengtem a Krisztus jelleme és engesztelése közötti kapcsolaton is, valamint azon, hogy milyen következményekkel jár ez a kapcsolat ránk, az egyes tanítványokra nézve.

Az Úr Jézus Krisztus jelleme

A jellemet talán az arra való képesség mutatja meg leginkább, hogy észreveszünk másokat – és megfelelő módon fordulunk feléjük –, amikor ugyanazzal a kihívással vagy nehézséggel néznek szembe, amely miránk is közvetlenül és erőteljesen nehezedik. Abban mutatkozik meg a jellem például, ha saját szenvedéseink idején is észre tudjuk venni mások szenvedését; ha éhesen is képesek vagyunk meglátni mások éhségét; és ha saját lelki gyötrelmeink közepette is van erőnk kinyújtani a kezünket és együttérzéssel lenni mások lelki gyötrelmei iránt. Abban nyilvánul meg tehát a jellem, hogy akkor is magunkon kívülre tekintünk és kinyújtjuk a kezünket, amikor a természetes, ösztönös reakció az lenne, hogy önmagunkkal legyünk elfoglalva és befelé forduljunk. Ha az erkölcsi jellem legfőbb [ismérve] valóban ez a képesség, akkor a világ Szabadítója tökéletesen példázza ezt az állhatatos és jószívű jellemet.

Példák Krisztus jellemére

Az utolsó vacsora estéjén – azon az estén, melynek során később átélte az összes általa teremtett világon valaha is bekövetkezett szenvedések legnagyobbikát – a felső szobában Krisztus a Vigasztalóról és a békeségről beszélt:

„Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek valék.

Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:25–27).

Felismerve, hogy hamarosan Ő maga is erőteljesen és személyesen fogja megtapasztalni a vigasz és a békesség hiányát, és egy olyan pillanatban, amikor talán az Ő szíve is

nyugtalankodott és félt, a Mester kifelé fordult, és azokat az áldásokat kínálta fel másoknak, amelyek Őt is megerősíthették, megerősítették volna.

Nagyszerű közbenjáró imájában, melyet Jézus közvetlenül azelőtt mondott, hogy tanítványaival kiment a Gecsemáné kertjébe a Kedron patakján túl, a Mester a tanítványaiért imádkozott, valamint mindazokért, „a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám...

Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. [...]

És megismertetem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek” (János 17:20, 21, 23, 26).

Azon veszem észre magam, hogy miközben ezen és – a Szabadító

elárulásához és kertbéli szenvedéséhez ily közel eső – más eseményeken töprengenek, újra és újra felteszem a következő kérdéseket: Hogy imádkozhatott mások jóllétéért és egységéért közvetlenül a saját gyötrelmei előtt? Mi tette képessé Őt arra, hogy azok vigasztalását és békességét kívánja, akik nála jóval kisebb szükségét látták ennek? Hogy tudott oly maradéktalanul és oly kizárólagosan mások állapotára és aggályaira összpontosítani, miközben ránehezedett az általa teremtett világ bukott természete? Hogy volt képes a Mester kifelé fordulni, amikor egy gyarlóbb lény befelé fordult volna? Maxwell elder egyik kijelentése választ ad ezen erőteljes kérdések mindegyikére:

„Jézus jelleme szükségszerűen szavatolta figyelemre méltó engesztelését. Jézus magasztos jelleme nélkül nem lehetett volna magasztos engesztelés! Jelleméből adódott, hogy bár mindenféle kísértést elszenvedett (lásd Alma 7:11), mégsem engedett a kísértéseknek (lásd T&S 20:22).”²

Jézus, aki a legtöbbet szenvedett, viseltetik a legnagyobb együttérzéssel irántunk, akik mindannyian jóval kevesebbet szenvedünk. Mi több, a szenvedés és együttérzés mértéke szoros kapcsolatban áll a szolgálattelvő által érzett szeretet mértékével.

Tevékenyen törekedve a jószívűségre

A halandóságban törekedhetünk arra, hogy megáldassunk a krisztusi jellem alapvető alkotóelemeivel, és kifejlesszük azokat. Mi több, az is lehetséges számunkra, halandók

számára, hogy igazlelkűen törekedjünk elnyerni azokat a lelki ajándékokat, melyek összefüggnek az arra való képességgel, hogy kifelé tekintve megfelelő módon forduljunk mások felé, akik ugyanazzal a kihívással vagy nehézséggel néznek szembe, amely miránk is közvetlenül és erőteljesen nehezedik. Ilyen képességre nem tudunk pusztán akaraterő vagy személyes eltökéltség révén szert tenni. Ehelyett „a Szent Messiás érdemei, és irgalma és kegyelme” (2 Nefi 2:8) azok, amelyekről függünk, és amelyekre szükségünk van. Azonban „sor[ról] sorra, előírás[ról] előírásra” (2 Nefi 28:30), illetve az idő előrehaladtával (lásd Mózes 7:21) képessé válunk kifelé fordulni akkor is, amikor a természetes hajlamunk a befelé fordulás lenne.

Azon a véleményen vagyok, hogy nektek és nekem imádkozunk, vágyódnunk, törekednünk és dolgoznunk kell a krisztusi jellem kifejlesztéséért, ha elnyerni reméljük a jószívűség lelki ajándékát: Krisztus tiszta szeretetét. A jószívűség nem olyan jellemvonás vagy tulajdonság, amelyet megszerezhetnénk kizárólag a saját céltudatos kirtartásunk és eltökéltségünk révén. Igaz: tiszteletben kell tartanunk a szövetségeinket és érdemesen kell élnünk, továbbá meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, hogy jogosulttá váljunk az ajándékokra; ám valójában a jószívűség ajándéka birtokol bennünket, nem pedig mi birtokoljuk azt (lásd Moróni 7:47). Az Úr határozza meg, hogy elnyerjük-e az összes lelki ajándékot – és ha igen, mikor –, de nekünk mindent meg kell tennünk, ami csak

hatalmunkban áll, hogy vágyjuk, áhítunk, kérjük és kiérdemljük az ilyen ajándékokat. Amint egyre fokozottabban Krisztus jellemével összeegyeztethető módon cselekszünk, azzal talán azt üzenjük igen erőteljes módon a mennynek, hogy vágyunk a jószívűség fenséges lelki ajándékára. Világos az is, hogy ha fokozottan fordulunk kifelé olyankor is, amikor a bennünk lévő természetes férfi vagy nő rendszerint befelé fordulna, akkor megáldatunk e bámulatos ajándékkal.

Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Atya Egyszülött Fia. Tudom, hogy Ő él, és bizonyosságot teszek arról, hogy az Ő jelleme biztosította számunkra mind a halhatatlanság, mind pedig az örök élet lehetőségét. Kívánom, hogy mindig forduljunk kifelé, amikor a természetes hajlam szerint befelé fordulnánk. ■

A Brigham Young Egyetem, Idaho 2003. január 25-i vallási szimpóziumán elhangzott beszéd alapján.

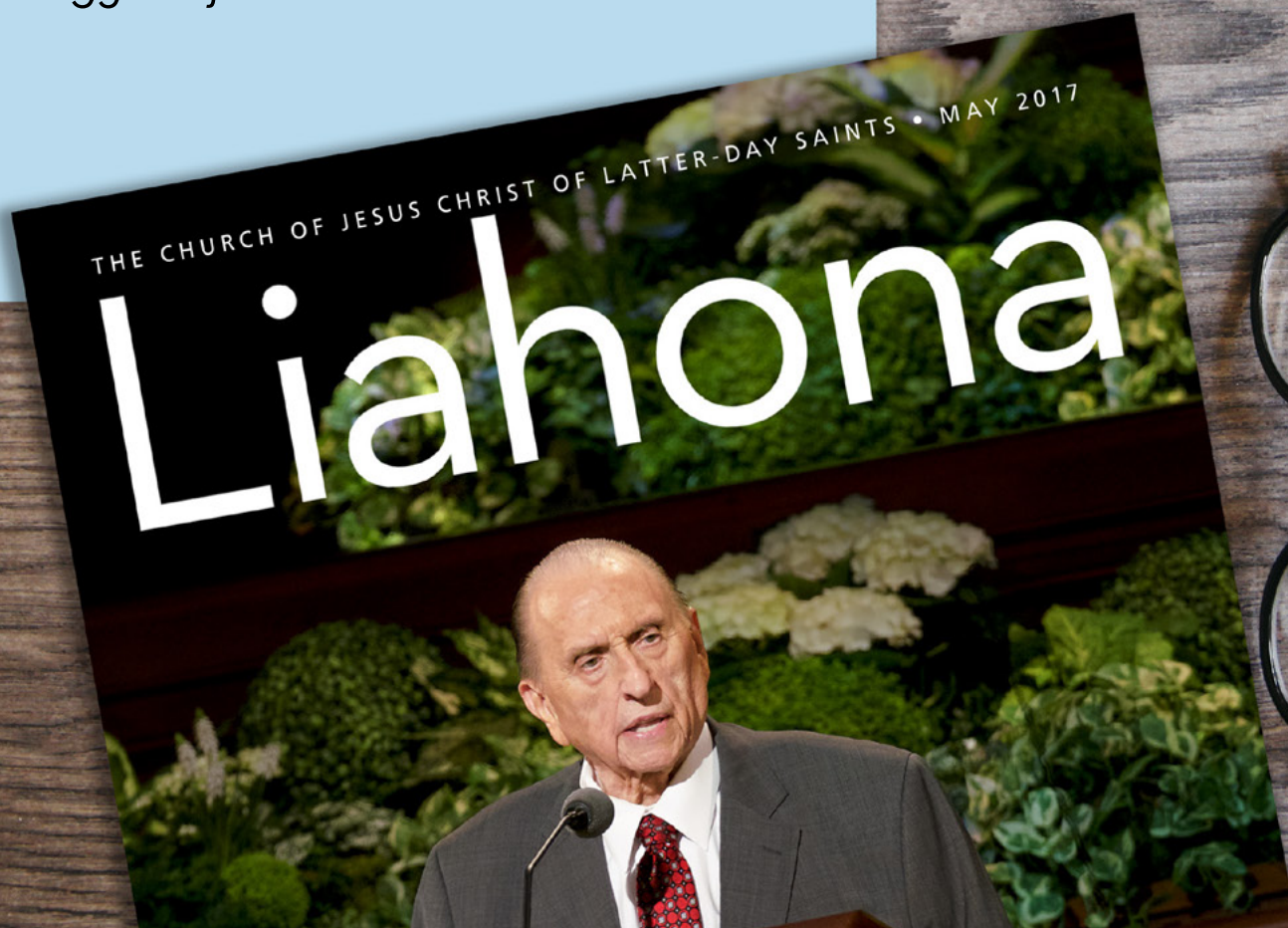
JEGYZETEK

1. Neal A. Maxwell, "The Holy Ghost: Glorifying Christ," *Ensign*, July 2002, 58.
2. Neal A. Maxwell, "O How Great the Plan of Our God!" (address to Church Educational System religious educators, Feb. 3, 1995), 6, si.lds.org.

HOGYAN VÁLTOZTATHATJA MEG AZ ÉLETETEKET

egy konferenciaai üzenet?

*Tényleg hasonlóbba válhattok Jézus Krisztushoz!
Ezek az eszközök segíthetnek felismerni, hogyan.*

Írta: Hadley Griggs

Lelkileg egy kicsit lemerültnék érzitek magatokat? Úgy gondoljátok, hogy hasznotokra lenne egy kis lelki iránymutatás? Nos, szerencsétek van, mert az általános konferencia éppen jól jöhet számotokra! Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt mondta: „Az egyház ifjú tagjainak azt mondom: megígérem, hogy ha figyeltek [az általános konferenciára], érezni fogjátok, ahogyan a Lélek eltölt benneteket. Az Úr meg fogja mondani nektek, mit vár el tőletek az életekben.”¹

És ez nem is ér véget a konferenciai hétvégével: továbbra is érezhetitek a Lelket, amikor később a beszédeket tanulmányozzátok!

A konferencia számos módon segít nekünk. Talán a legfontosabb, hogy azzal segít közelebb kerülnünk a Szabadítóhoz, hogy megtanítsa, hogyan váljunk hasonlóbba Őhöz. Kiváló módja annak, hogy a legtöbbet hozzuk ki a konferenciából, ha kiemelt figyelemmel kísérjük a krisztusi tulajdonságokról szóló tanításokat – akár a közvetítés alatt, akár később, a beszédek tanulmányozása során. Amikor bizonyos konkrét krisztusi tulajdonságokra gondolva hallgatjátok vagy olvassátok ezeket, a szavak és a Lélek segíteni fognak nektek abban, hogy megtudjátok, miként válhattok Krisztushoz hasonlóbba.

Kitölthetitek ezt a rövid tesztet, hogy kiderítsétek, melyik az az egy-két tulajdonság, amelyre érdemes lenne összpontosítanotok a konferenciai üzenetek tanulmányozása során. (Részletesebb tesztet találtok a *New Era* 2016. októberi számában vagy a *Prédikáljátok evangéliumomat!* 6. fejezetében.)

Az alább felsorolt kilenc krisztusi tulajdonság mindegyikénél jelöljétek be azt a választ, amely a leginkább jellemez titeket.

1. HIT:

- Nem tudom biztosan, hogy Jézus Krisztus a Szabadítóm-e.
- Hiszek Jézus Krisztusban, és elfogadom Őt a Szabadítómként.
- Remélem, hogy Jézus Krisztus a Szabadítóm.

Van az iskolában a gyerekeknek egy kis csoportja, akikről a legtöbben úgy gondolják, hogy ők „senkik”, mert másmilyenek. Korábban én sem beszélgettem velük. Nem voltam velük gonosz, de kedves sem.

Amikor aztán meghallgattam Dieter F. Uchtdorf elnöknek, az Első Elnökség második tanácsosának Az irgalmasok irgalmasságot nyerne című beszédét (2012. áprilisi általános konferencia), valami megváltozott. Azt mondta, hogy amikor mások megítéléséről van szó, nekünk egyetlen teendőnk van: hagyjuk abba! A beszéde segített megértenem, hogy ahelyett, hogy megítélném ezeket a gyerekeket az iskolában, inkább „Isten és az Ő gyermekei iránti szívből jövő szeretettel” kell felváltanom a rossz gondolataimat és érzéseimet.

Amikor hétfőn iskolába mentem, a megszokott baráti köröm helyett oda mentem, ahol ez a „senkiknek” gondolt csoport volt. Beszélgetni kezdtünk, és rájöttem, hogy egyáltalán nem is különböznek másoktól. Az együtt töltött idő során aztán szoros kapcsolatot építettem ki velük. Öt új barátom lett.

Rájöttem, hogy a barátaim végképp nem „senkik” – Isten számára ők mindig is valakik voltak. Annyira boldog vagyok, hogy tanulhattam valamit Istennek a gyermekei iránti szeretetéről!

Holly H., 19 éves, Amerikai Egyesült Államok, Kalifornia

2. REMÉNY:

- Békés és derűlátó vagyok a jövővel kapcsolatban.
- Rettegek a jövőtől!
- Általában nem foglalkozom a jövővel – ha nem gondolok rá, nem is kell aggódnom miatta.

3. JÓSZÍVŰSÉG ÉS SZERETET:

- Próbálok szeretni másokat, de vannak olyanok, akik mindig az idegeimre mennek.
- Annyira lefoglalnak a saját életem dolgai, hogy nehezemre esik bárki másra gondolni.
- Arra vágyom, hogy másoknak is örökkévaló jóllétben és boldogságban legyen része.

4. ERÉNY:

- Tisztán tartani gondolatainkat és tetteinket nem hangzik valami izgalmasnak!
- A szívem tiszta és szeplőtelen.
- Nehezemre esik tisztának és szeplőtelennek maradni.

5. TUDÁS:

- Annyi minden történik velem, és nem igazán találok időt arra, hogy válaszokat keressek a kérdéseimre.
- Pff... Tanulás? Néha annyira uncsi, amikor az ember megpróbál megtanulni valamit.
- Őszintén törekszem megérteni az igazságot, és válaszokat találni a kérdéseimre.

6. TÜRELEM:

- Tudok várni, amire kell, és nem mérgelődöm vagy bosszankodom emiatt.
- Azt hiszem, tudok várni, ha muszáj – de eléggé dühítő tud lenni!
- A várakozás a legrosszabb. Ha kell valami, akkor azt azonnal akarom!

7. ALÁZAT:

- Szeretnék mindent önállóan csinálni.
- Az Úrra támaszkodom segítségért.
- Amikor éppen dolgozom valamin, gyakran elfelejtem, hogy segítséget kérhetek Mennyei Atyától.

8. SZORGALOM:

- Gyakorlatilag minden időmet a tévé előtt és a barátaimmal töltöm, és igyekszem megúszni a feladatokat!
- Gyakran nehezemre esik, hogy a fontos dolgokra összpontosítsak az életemben, de azért próbálkozom.
- Az időmet és az erőmet a legfontosabb dolgokra fordítom.

9. ENGEDELMESSÉG:

- Önszántamból követem a vezetőim és a szüleim tanácsát.
- Általában a magam ura vagyok – gyakran esik nehezemre bárki másra hallgatni.
- Követem a vezetőim és a szüleim tanácsát, de azért gyakran morgolódok emiatt.

Most pedig nézzétek meg a válaszaitokat. Mely tulajdonságokon szeretnétek dolgozni? Hogy megtudjátok, miként fejleszthetitek ezeket, válasszatok ki egyet vagy kettőt, és figyeljetek oda rájuk a konferencia során.

Ha pedig mindegyikre azt választátok, hogy kiválóan megy nektek, akkor csak így tovább! Persze még ekkor is kiválaszthattok egyet-kettőt, amelyek a teszt során felkeltették a figyelmeteket, és összpontosíthatok rájuk a konferencia tanulmányozásotok részeként. Bárhol tartatok is most a krisztusivá válás felé vezető utakon, a vezetőink tanításaihoz mindig fordulhattok segítségért ezen az ösvényen.

Ha most nem tudjátok eldönteni, hogy melyik tulajdonságot válasszátok, ne aggódjatok! A konferenciát bármikor újra meghallgathatjátok, aztán majd meglátjátok, hogy akkor mi ragad meg titeket.

Miután kiválasztottatok egy tulajdonságot, amelyre összpontosítani szeretnétek, érdemes lehet leírnotok is azt, hogy készen álljatok kinyilatkoztatást kapni róla, miközben a konferenciát hallgatjátok, vagy miközben utólag a beszédeket tanulmányozzátok. Miközben figyeltek és tanulmányoztok, engedjétek, hogy a Lélek olyan konkrét módokhoz vezessen titeket, amelyek által fejleszthetitek a kiválasztott tulajdonságot. Figyeljétek meg az alábbi példát! ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

JEGYZETEK

1. Robert D. Hales: Általános konferencia: A hit és a bizonyosság erősítése. *Liahóna*, 2013. nov. 6.

KRISZTUSI TULAJDONSÁGOK: JÓSZÍVŰSÉG!

Erről szóló általános konferenciai idézetek vagy beszédek:

A JÓSZÍVŰSÉG FEJLESZTÉSÉNEK MÓDJAI

- Imádkozhatok, hogy szeretetet érezzek mások iránt
- Minden vasárnap újra elolvasok egy jószívűségről szóló konferenciai beszédet vagy szentírást
- Segítek az öcsémnek a feladataiban
- Imádkozom, hogy meglássam, kinek van szüksége segítségre
- Felkészülök egy jószívűségről szóló leckével a családi estre

KEZDÉSNEK ÍME EGY VÁZLAT SZÁMODRA!

Krisztusi tulajdonság:

Erről szóló idézetek:

Ezt fogom tenni:

- _____ Határidő: _____
- _____ Határidő: _____
- _____ Határidő: _____

Volt egy beszéd a 2015. októberi általános konferencián, amelyik különösen megfogott. Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából tartotta a beszédet, és a címe Isten szemével volt. Arról beszélt, hogy milyen fontos a szerető szülők szemével látni másokat. Amikor ezt hallottam, azt éreztem, hogy nagyobb erőfeszítést kell fordít-sak arra, hogy szeressem a körülöttem lévőket.

A konferenciát követő egyik reggelen kifejezetten azt figyeltem, hogy mikor jön el a tökéletes alkalom, amikor örömet okozhatok valakinek. Elmentem a zenekari órára, ahol felfigyeltem egy fiúra, akivel korábban nem igazán foglalkoztam. Láttam, hogy valami miatt rossz a kedve, hát odamentem hozzá, és megkérdeztem, hogy telik a napja. Nem volt túl bőbeszédű, ezért rákérdeztem, mennyire tetszenek neki a zenekari órák. Elmondta, hogy nem igazán sikerült megtanulnia a darabot, és aggódott a közelgő előadás miatt. Felajánlottam, hogy átveszem vele, így aztán együtt eljártszottuk. Nagyszerű lett! Ezután a hangszerreinkről kezdtünk beszélgetni. Egy kicsit közelebb kerültünk egymáshoz, és nagyon örülök, hogy időt szakítottam a vele való beszélgetésre.

Christa M., 12 éves, Amerikai Egyesült Államok, Texas

Kapaszkodj **ERŐSEN!**

Írta: Lindsay Hiller

Egyháztág barátok között nőttem fel, és egy idő után már én is izgatottan vártam, hogy megkeresztelkedjek és az egyház tagjává váljak. Miután az ország másik felébe költöztem az egyetemi tanulmányaim miatt, elkezdtek tanítani engem a misszionáriusok. Sajnos az új társaim nyomása megnehezítette az evangélium normáinak követését. A többi gólya sok időt töltött bulizással és ivással. Én korábban soha nem ittam alkoholt, de az új barátaim állandóan győzködtek, hogy igyak.

Tudtam, hogy az evangélium igaz, de a társaim nyomásának nehéz volt ellenállni. Imádkozni kezdtem Mennyei Atyához a helyes döntéshez szükséges erőért. Bár még nem engedtem lejjebb a mércét, attól tartottam, hogy legközelebb már nem lesz erőm visszautasítani a kínálást. Hiányoztak azok a barátaim, akikkel azonos volt az értékrendünk.

Az egyik szombat este elmentem bulizni a kollégiumi társaimmal. Minden barátom azonnal inni kezdett, és engem is arra buzdítottak, hogy életemben először kóstoljam meg az alkoholt.

Kísértésbe estem. Elfogadtam a felém nyújtott pohár sört. A számhoz emeltem, egyszerre érezve magam kényelmetlenül, ugyanakkor élvezve a barátaim figyelmét is. Ekkor Nick lépett oda hozzánk, aki hírhedt volt arról, hogy milyen sokat iszik.

„Még nem ittál belőle, ugye?” – kérdezte.

„Még nem” – feleltem.

„Ha megteszed – mondta Nick –, életed minden napján bánni fogod.”

Megdöbbsentem. Tudtam, hogy igazat mond. Nem akartam inni. Az egyházhoz akartam csatlakozni.

Visszaadtam a poharat, és eljöttem a buliról, miközben hálás voltam azért, hogy nem hoztam meg egy rossz döntést.

Sokat számítanak a barátok abban,
 hogy mennyire könnyű – vagy
 éppen mennyire nehéz –
 a normáink szerint élni.

Másnap elmentem az egyházba, megkerestem a misszionáriusokat, és megbeszéltük a keresz-
 telőm időpontját. Attól a naptól fogva nem
 jártam el olyan bulikba, ahol alkohol is volt. Az
 egyházban új barátokra tettem szert, akiknek
 velem azonos értékrendje és normái voltak.
 Továbbra is barátságban maradtam a kollé-
 gumi társaimmal, de világossá tettem a nor-
 máimat. Amikor felismerték, hogy mennyire
 fontosak számomra az általam vallott érté-
 kek, onnantól tiszteletben tartották azokat,
 és abbahagyták a győzködésemet. Észrevet-
 ték és tiszteletben tartották, ha kimentem a
 szobából, amikor az általuk nézett film vagy
 hallgatott zene nem volt helyénvaló.

Ez az élmény megerősítette a bizony-
 ságomat, és azon leszek, hogy a kortársak
 nyomása miatt soha ne engedjem lejjebb a
 mércémet. Azt is tudom, hogy a nehéz dön-
 téseket úgy a legjobb meghozni, ha tisztában
 vagy a normáiddal, és a kezdetektől fogva
 ragaszkodsz hozzájuk.

Tudom, hogy Mennyei Atya megválaszolta
 az imáimat, amelyekben erőt kértem a kísérté-
 seknek való ellenálláshoz. Hálás vagyok, amiért a
 Szentlélek arra buzdított, hogy helyesen döntsek.
 Tudom, hogy az egyház normái a mi védelmünket
 szolgálják, és hálás vagyok, amiért a követésükről
 szóló döntésem abban a döntésemben is segítségemre
 volt, hogy az egyházhoz csatlakozzak. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

NEMET MONDANI A KÍSÉRTÉSRE

„A helytelenül cselekvő személyek
 azért szeretnék, ha ti is csatlakozná-
 tok hozzájuk, mert kevésbé feszélyezi
 őket, amit tesznek, ha mások is azt
 teszik. Lehetséges, hogy ki is akarnak
 használni benneteket. Természetes,
 hogy szeretnétek, ha a kortársaitok
 elfogadnának benneteket, ha egy
 közösséghez tartoznátok... Az egyik
 legnehezebb dolog számotokra
 az, hogy felismerjétek, valójában
 mennyire erősek vagytok már most
 is, és hogy mások titokban mennyire
 tisztelnek benneteket. [...] Nem kell
 lejjebb adni a normáitokból ahhoz,
 hogy a jó barátok elfogadjanak ben-
 neteket. Minél engedelmesebbek
 vagytok, minél inkább kiálltok az igaz
 tantételek mellett, az Úr annál job-
 ban segíthet benneteket a kísértés
 legyőzésében.”

Richard G. Scott elder (1928–2015), a Tizenkét
 Apostol Kvórumának néhai tagja, "Making the
 Right Choices," *Ensign*, Nov. 1994, 37.

Törjete ki a „TIPIKUS TIZENÉVES” sablonból!

Írta: Charlotte Larcabal

Egyházi folyóiratok

A világ sok mindent állít a mai tizenévesekről. Talán ti is hallottatok már néhány ilyen általánosítást, vagy hallottatok valakit panaszkodni a „mai fiatalokra”. Készült rólatok számos tanulmány és statisztika is – a közösségimédia-használati szokásaitokról, a vásárlásaitokról, de még arról is, hogy milyen rövid ideig tudtok figyelni.

Azonban Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke azt mondja, hogy „feszélyezve” érzi magát, amikor azt hallja, ahogy a kutatók a fiatalokról szóló tanulmányaikról beszélnek. Ezt mondta: „És őszintén szólva sokkal kevésbé érdekel engem az, amit a szakértők mondanak rólatok, mint az, amit az Úr mond[ott nekem rólatok].”¹

Az Úrnak nincs szüksége tanulmányokra vagy általánosításokra ahhoz, hogy megismerjen titeket. Nem statisztikaként tekint rátok, sem nem úgy, mint akikre rátelepedett a „világ” által adott jellemzés.

„Nem csupán azért szeret benneteket, amik ebben a pillanatban vagytok, hanem azért is, amilyen dicsőséges és fényes személylé válhattok és szeretnétek válni” – jelentette ki Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben.²

Isten nemcsak lát titeket, hanem szeret is.

Ki akartok törni a világ sablonjából? Kezdjétek el úgy látni önmagatokat, ahogyan Mennyei Atyátok és az Ő kiválasztott szolgálói látnak

Felejtsetek el, amit a világ állít! Milyenek lát titeket Mennyei Atyánk?

benneteket. Le akarjátok rombolni az általánosításokat? Akkor itt az idő, hogy felkeljete és cselekedjete! Amikor 12 éves volt, Krisztus emlékeztette a földi szüleit, hogy Neki az Ő Atyjának dolgaival kell foglalkoznia (lásd Lukács 2:49).

Nem volt túl fiatal hozzá, és ti sem vagytok azok. A következő kérdés tehát ez: Hogyan tudtok Mennyei Atyátok dolgaival foglalkozni?

A „dolgai” mind arról szólnak, hogy véghez vigye „az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39), tehát akkor tudtok az Atyátok dolgaival

foglalkozni, ha a tőletek telhető legtöbbet teszitek a bennetek rejlő lehetőségek megvalósításáért, és ha olyan emberré váltok, aki másoknak is segít a bennük rejlő lehetőségek megvalósításában.

Most van itt az idő, hogy felelősséget vállaljatok a jövőtökért! Mit tehettek már *most* azért, hogy biztosan azzá váljatok, akivé Mennyei Atya tudja, hogy válhattok – nemcsak az örökkévalóságokban, hanem *ebben* az életben is?

A templomban akartok házasodni? Döntsétek el már most, hogy tiszták

Képesek vagytok megfelelni annak, ahogy Ő látja a bennetek rejlő lehetőségeket.

AZZAL VÁLOK A TŐLEM TELHETŐ LEGJOBBÁ, HOGY...

Megtanulok költségvetést készíteni? Jobbá teszem az evangéliumtanulmányozásomat? Megszeretem a szolgálatot? Írjátok meg nekünk, hogy mit tesztek azért, hogy saját kezetekbe vegyétek a jövőtöket a liahona@ldschurch.org címen vagy az LDS Youth Facebook- és Instagram-oldalain.

lesztek gondolatban, szóban és cselekedetben. Azt tervezitek, hogy egyetemen fogtok továbbtanulni? Fejlesztetek ki már most jó tanulási készségeket. Missziót akartok szolgálni? Vegyétek fel a *Prédikáljátok evangéliumomat!* is az evangéliumi tanulmányaitok közé (különösen a 3. fejezetet). El akarjátok látni a családokat? Tanuljátok meg már most, hogyan készíttetek és vezessetek költségvetést.

Megnézhetitek azt is, hogy mi az, ami *most* boldoggá tesz titeket. Szeretitek a matekot? Vagy zongorázni? Történeteket írni? Csak így tovább! Vizsgáljátok meg, hogy milyen módon fejlődhetek tovább: iskolai órák, online leckék, versenyek, csoportfoglalkozások és így tovább.

Törjete ki a sablonból és romboljátok le az általánosításokat! Vegyétek a saját kezetekbe a jövőtöket! Ti mit tesztek azért, hogy a tőletek telhető legjobbba váljatok? Írjátok meg nekünk ímélnélben a liahona@ldschurch.org címre, vagy hagyjatok üzenetet az LDS Youth Facebook- és Instagram-oldalain. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Álljatok igazi millenáriusokként! *Liahóna*, 2016. okt. 46.
2. Dieter F. Uchtdorf: Örömmel megélni az evangéliumot. *Liahóna*, 2014. nov. 123.

EMELKEDJ HITTELI!

Tápláld a hited tüzét, hogy a kétség sivataga fölé emelkedhess!

Írta:
Henry B. Eyring
elnök

első tanácsos az
Első Elnökségben

HOGYAN TUDD MEG SAJÁT MAGAD?

Drága fiatal barátaink! Mindegyikötök számára azt kívánjuk, hogy megtudjátok a saját magatok számára, bárki mástól függetlenül, hogy a menny Istene valóságos, hogy Ő ismer titeket, és hogy az Ő Fia engesztelést hozott a világ bűneiért.

Azt reméljük, hogy saját, megingathatatlan bizonyosságra tesztek szert, miszerint Jézus Krisztus evangéliuma még egy utolsó alkalommal visszaállított a földre. Joseph Smith látomása egyedi volt, de alázatos imája hasznos példát mutat nektek és nekem is. Joseph **azzal a hittel indult imádkozni** a ligetbe, hogy egy szerető Isten meg fogja válaszolni az imáját és enyhíteni fog a zavarodottságán. Úgy tett szert erre a bizonyosságra, hogy **olvasta Isten igéjét**, és **tanúságot nyert** arról, hogy az igaz. Joseph ráadásul nemcsak azzal a szándékkal imádkozott, hogy meghallgassa a választ, hanem hogy bármi áron engedelmeskedjen is annak. Elkötelezett volt az iránt, hogy **bármit is mondjon neki Isten, ő aszerint fog cselekedni**.

Ennek szellemében szeretném ma egy kihívás elé állítani az egyház fiataljait. A kihívás a következő: tudjátok meg magatok is, hogy ezek a dolgok igazak. Ez úgy tehetitek meg, ha követitek Joseph Smith példáját: **tanulmányozzátok a szentírásokat**, engedjétek, hogy a szavak mélyen a szívetekbe vésődjenek, majd újra és újra **gondolkozzatok el azokon**, végül pedig **kérdezzétek meg Istent**, készen arra, hogy elfogadjátok az iránymutatását – hogy valóban legyen meg az Ő akarata.

Bár ez a kihívás egyszerű kérdésnek tűnhet, de megígérem, hogy jelentős erőfeszítést fog igényelni. Nem ígérhetem, hogy a válaszaitok egy nap vagy egy hét alatt megérkeznek, azt azonban megígérhetem, hogy Isten a saját módján és a saját idejében szólni fog hozzátok, amennyiben hittel kértek. Ha **elfogadjátok és megteszitek**, amit kérek, észre fogjátok venni, hogy nemcsak válaszokat kaptok majd, hanem a lelki tudás megszerzésének olyan mintáját is kialakítjátok, amely egész életetekben megáld majd benneteket. ■

Egy 2017. márciusi Szentől szembe rendezvény alapján, amelyen Henry B. Eyring elnök és Jeffrey R. Holland elder vett részt.

HOGYAN ALKALMAZTÁTK EZZET?

A Szentől szembe rendezvényről:
„Az volt a legnagyobb hatással rám, hogy milyen egyértelműen kihangsúlyozták a szentírásaink tanulmányozásának fontosságát, és az azokból kapható válaszokat. Tetszett az imáról szóló beszélgetés is, és hogy hogyan forduljunk Istenhez, amikor imádkozunk. Megértettem, hogy az ima lehet személyes – és kell is, hogy személyes legyen –, de közben oda kell figyelünk arra is, ahogy Istenhez fordulunk: tisztelettel fordulunk Hozzá az imánkban, mert Ő a Mennyei Atyánk, nem az egyik haverunk.”

Joshua C., Amerikai Egyesült Államok, Hawaii

„Mi a bizonyágom megerősítésének legjobb módja az imán és a szentírás-tanulmányozáson túl?”

A bizonyágod valószínűleg nem fog egy csapásra kialakulni. Lelki élményről lelki élményre haladva fog növekedni – ahogy a szentírás is mondja: „sort sorra, előírást előírásra” (2 Nefi 28:30). Azután pedig táplálnod és erősítened kell a bizonyágodat, mint egy növekvő magot (lásd Alma 32:28–43). Ahogy pedig a növény sem élhet csak vízen, a bizonyágod megerősítésére sincs egyetlen „legjobb” módszer. Alkalmazd őket együtt.

Az ima és a szentírás-tanulmányozás határozottan jó módszerek a bizonyágod táplálására. Amikor tanulmányozod a szentírásokat és igaz szándékkal imádkozol, hogy megtudd valamiről, hogy igaz-e, a Szentlélek segíteni fog érezned az evangélium igazságát (lásd Moróni 10:4–5).

A bizonyágodat a parancsolatok betartásával is erősítheted. Amikor a gyakorlatban alkalmazod valamelyik evangéliumi tantételt – például böjtölsz, megszenveded a sabbat napját vagy veszel az úrvacsorából –, akkor nemcsak arról szerzel bizonyágot, hogy az a tantétel *igaz*, hanem arról is, hogy *hogyan* és *miért* igaz. Jézus azt mondta, hogy amikor valaki úgy dönt, hogy „cselekedni akarja az ő akaratát”, akkor meg fogja ismerni a tant (lásd János 7:17).

A bizonyágod erősítésének másik módja, ha megosztod azt. Boyd K. Packer elnök (1924–2015), a Tizenkét Apostol Kvórumának néhai elnöke azt tanította: „A bizonyág annak *megosztásában rejlik!*” (“The Candle of the Lord,” *Ensign*, Jan. 1983, 54; *Tambuli*, July 1983, 34). Megoszthatod a bizonyágodat az egyházban és az ifjúsági hitoktatáson, otthon és a barátaiddal is. Amikor ezt teszed, a Szentlélek bizonyágot tehet *neked*, hogy amit mondasz, igaz.

Ahogy különböző módokon erősíted a bizonyágodat, az növekedni és mélyülni fog, te pedig békességet és örömet fogsz érezni.

Dolgozz együtt a misszionáriusokkal!

Számomra a bizonyágom megerősítésének legjobb módja a misszionáriusi munka. Ahányszor csak a misszionáriusokkal együtt dolgozom, érzem Krisztus szeretetét.

Joy D., 19 éves, Fülöp-szigetek, Leyte

Törekedj a tanítványságra!

Megerősítheted a bizonyágodat, ha azon vagy, hogy mindig Jézus Krisztus igaz tanítványa légy. Az Isten parancsolatainak való engedelmesség hősiessé tesz minket a bizonyágunkban, ez pedig még erősebbé teszi a bizonyágunkat, felkészítve azt Isten királyságára (lásd T&Sz 76:79). Azzal is erősítheted a bizonyágodat, ha megosztod azt.

Mule Simon elder, 23 éves, Kongói Demokratikus Köztársaság Lubumbashi Misszió

Menj misszióba!

A missziós szolgálat megerősíti a saját bizonyágodat, és azokét is, akiket tanítasz.

A misszióban megtanulod, hogyan támaszkodj teljes mértékben az Úrra, ne pedig a saját erődre. A misszió meg fog erősíteni téged, és – miközben az Urat szolgálod, és az Ő munkáját végzed – a bizonyágodat is.

Bailey Peaali' Williams elder, 19 éves, Szingapúr Misszió

Figyelj a Szentlélekre!

Az egyházi gyűlésekre járás, a szentírások olvasása, a konferenciai

beszéd hallgatása és így tovább – ezek csak akkor segítenek a bizonyosság erősítésében, ha odafigyelsz a Szentlélekre. Ő fog bizonytságot tenni neked az igazságról. Mindig figyelj a Szentlélekre, mert Ő ott van és segíteni fog a bizonyosság megerősítésében.

Alyssa B., 16 éves, Amerikai Egyesült Államok, Virginia

Oszd meg, amiről tudod, hogy igaz!

Megtanultam, hogy a bizonyosság megerősítésének egyik legnagyobb módja az, ha megosztom másokkal. Minden alkalommal, amikor megosztom, amiben hiszek és amiről tudom, hogy igaz – bármilyen egyszerű és apró dolog legyen is –, melegséget érzek a mellkasomban, és azzal együtt jár egy mélyebb megerősítés a szívemben, hogy amit elmondtam, igaz! Más szóval: érzem, ahogy erősödik a bizonyosságom.

Douglas S., 20 éves, Brazília, São Paulo

Válj krisztusibbá!

Azzal is erősíthetjük a bizonyosságunkat, ha krisztusibbá válunk. Az én bizonyosságom akkor

erősödött meg, amikor kifejezésre juttattam Krisztus tiszta szeretetét, és a Szabadító módján szolgáltam másokat.

P. Kjongdzsin, 17 éves, Dél-Korea, Szöul

Tégy bizonytságot!

Szépen erősíti a bizonytságot, ha bizonytságot teszel. Néha akkor találsz rá a bizonytságodra, amikor

megosztod azt. Böjtölhetsz is, hogy saját magad is megtudd, igaz-e, amit tanítanak neked. Én mindkettőt megtettem, és nagy mértékben erősítették a bizonytságot.

Porter S., 12 éves, Amerikai Egyesült Államok, Idaho

Szolgálj másokat!

Szerintem az imán és a szentírás-tanulmányozáson túl a bizonytságot megerősítésének

legjobb módja a szolgálat. Amikor másokat szolgálunk, megmutatjuk Istennek, hogy törődünk a gyermekeivel. És a Lelket is elnyerhetjük, amikor Isten munkáját végezzük. Tudom, hogy szolgálat közben sokszor volt már részem megnyugvásban a nehéz időkben, és válaszokat is kaptam a kérdéseimre.

Caroline J., 18 éves, Amerikai Egyesült Államok, Utah

TÁPLÁLJÁTOK A BIZONYTSÁGOTOKAT!

„A fejlődő növényekhez hasonlóan [a bizonytságot] is táplálni kell, különben elszárad. [...] A parancsolatoknak való engedelmesség részét képezi annak a táplálásnak, amellyel a bizonytságotokról gondoskodnotok kell.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Élő bizonytságot. Liahóna, 2011. máj. 126.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

Hogyan hívhatom meg a Lelket az ott-honomba, amikor veszekedés vagy vita van?

Válaszokat és – ha szeretnétek – nagy felbontású fényképeket 2017. november 15-éig adhatjátok le a liahona.lds.org oldalon (kattintsatok a Submit an Article feliratra) vagy küldhetitek el ímélben a liahona@ldschurch.org címre.

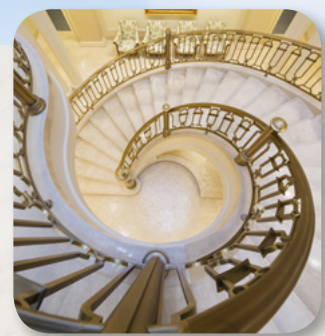
Kérjük, hogy adjátok meg a következő adatokat: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyház-községek vagy gyülekezetek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyetek, valamint ha 18 éven aluliak vagytok, akkor szüleitek írásos engedélye (ez lehet ímél is), mely szerint közzétehetjük a válaszokat, illetve a fényképeket.

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

A világ más-más felén élünk, mégis ugyanolyan érzés volt számunkra, amikor templom épült a közelünkben!

Párizstól

Amie Leavitt (Amerikai Egyesült Államok, Utah) interjúból

A Franciaországi Párizs templom csigalépcsője

Rachel vagyok. A Franciaországi Párizs templom közelében élek.

A templom nagyon fontos a családom számára. Mielőtt felépült volna a Párizs templom, a családdal évente többször a Németországi Frankfurt templomba utaztunk. Autóval 10 órán át tart eljutni oda és vissza!

Nagyon szerettük figyelni, ahogy épül az új templom. A vasárnapi gyűlések után a szüleink mindig kivittek minket oda, hogy megnézhessük az építkezés haladását. Először lebontásra került egy régi épület, és a helyén ástak egy jó nagy gödröt. Aztán elkezdték építeni a templomot, egyre magasabbra és magasabbra. És hamarosan ott állt az Úr háza!

A testvéreim és én izgatottan várjuk, hogy egy nap elmehessünk a templomba. A legidősebb nővérem, Esther fog először keresztkedéseket végezni. Mindannyian nagyon várjuk, hogy mi is sorra kerüljünk. Szeretjük a templomot, és nagyon örülünk, hogy van egy a saját városunkban!

Szapporóig

A Japán Szapporo templom celesztialis termék csillárja

Kosi vagyok. A Japán Szapporo templom közelében lakom. Szerettem, ahogy a házunk ablakánál ülve figyelhettem a templom építését.

A nyílt napokra elhívtam magunkkal az egyik jó barátomat is, aki szerint minden nagyon gyönyörű volt.

Szívesen gondolok úgy a felszentelésre, mint a templom születésnapjára. Aznap volt az én születésnapom is. És Monson elnöké is! A szüleimmel ott lehettünk a templomban, amikor felszentelték.

Annyira hálás vagyok, amiért a templom közelében élhetek! Amikor nehéz napom van az iskolában, hazafelé átvágok a templom kertjén. Amikor ott vagyok, érzem Mennyei Atya irántam érzett szeretetét. Alig várom, hogy beléphessek és keresztkedéseket végezhessek, később pedig házasságot köthessek ott. ■

Írta: Robert D.
Hales elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Hogyan segíthet nekem a Szentlélek?

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja.
Bizonyágot tesz Mennyei Atyánkról és Jézus Krisztusról.

A Szentlélek című beszéd alapján (Liahóna, 2016. máj. 105–107.).

A MI OLDALUNK

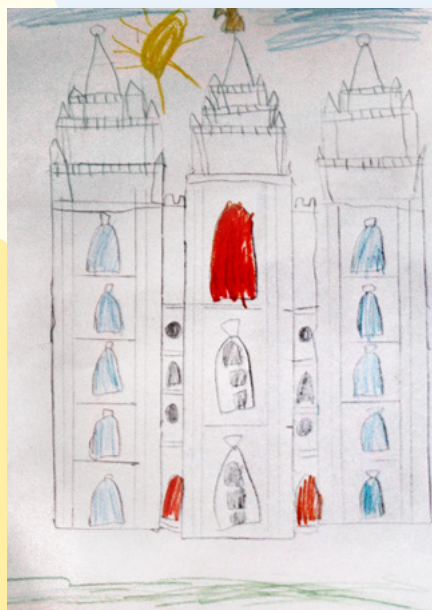
Lehi látomása. Készítette: Maria V., 10 éves, Brazília

A Perui Lima templom. Készítette: Valeria T., 9 éves, Peru

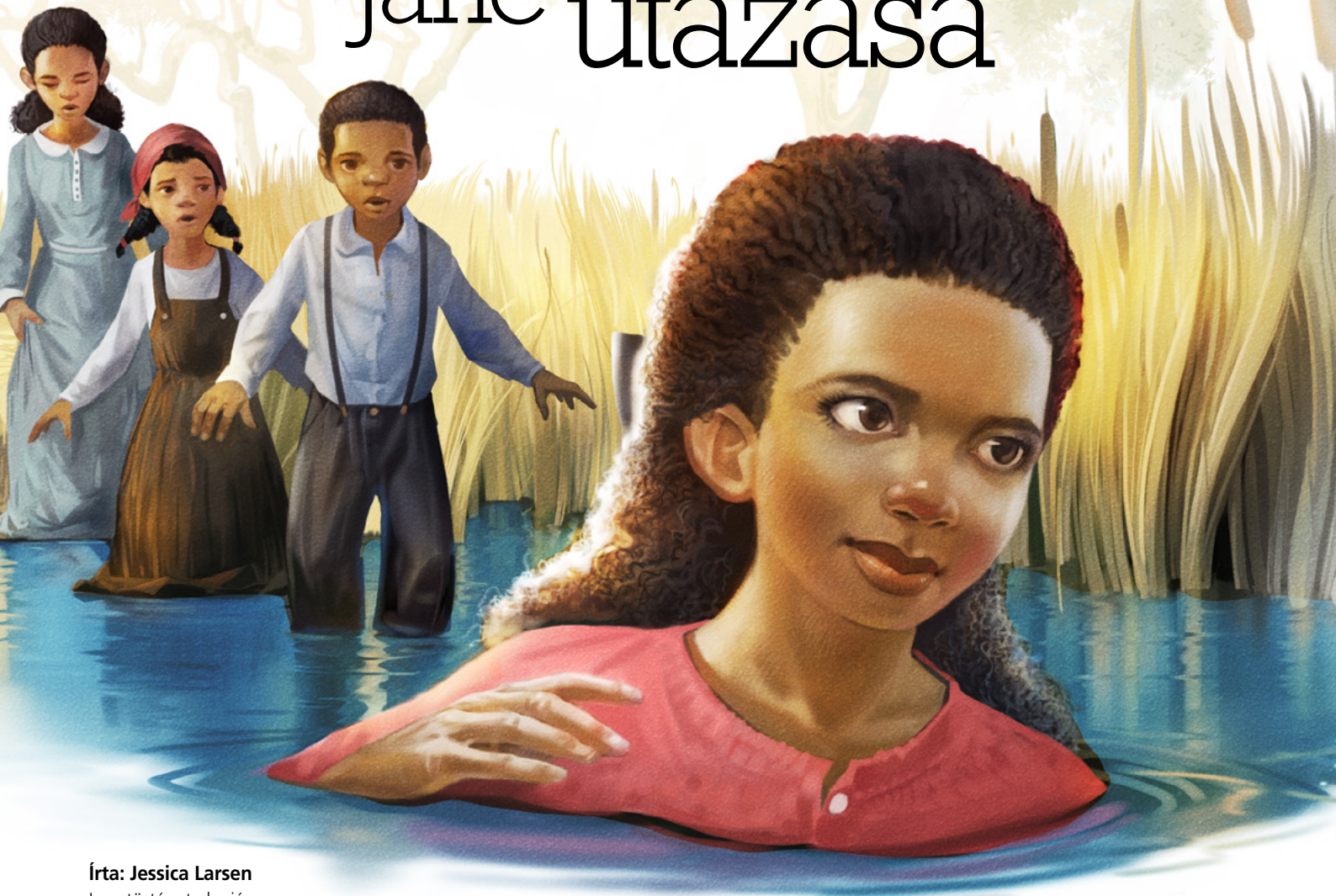
Az Ecuadori Guayaquil templom. Készítette: Landys Z., 10 éves, Ecuador

A Salt Lake templom. Készítették: Melissa L., 5 éves, és Amelia L., 2 éves, Észtország

Jane utazása

Írta: Jessica Larsen
Igaz történet alapján

Amerikai Egyesült Államok, New York állam, 1843

Jane Manning figyelte, ahogy a hajó kifut a kikötőből az Erie-tóra. Úgy érezte, mintha azzal együtt az álmai is elúsztak volna.

Csupán egy éve csatlakozott Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához, és úgy döntött, hogy a többi szenttel együtt Nauvooba költözik. Édesanyjával és hét másik családtagjukkal hajóztak le az Erie-csatornán Buffalóig. Itt viszont nem engedték hajóra szállni őket a bőrszínük miatt.

„Most mit tegyünk?” – kérdezte halkán az öccse, Isaac.

A kérdés megválaszolatlanul lógott a fagyos levegőben. Nauvooig még majd' 1300 kilométer volt hátra. Feladhatják és hazamehetnek, vagy megpróbálhatnak később elutazni...

De Jane nem bírt tovább várni! Tudta, hogy a Mormon

könyve igaz. Isten újra szólt a prófétáin keresztül. Muszáj volt eljutnia Nauvooba a családjával!

Jane elszántan kihúzta magát, és nyugat felé nézett: „Gyalogolni fogunk.”

És így is tettek. Addig gyalogoltak, míg teljesen szétaposták a cipőjüket. Addig gyalogoltak, hogy a lábuk felrepedt és vérzett, és gyógyulásért kellett imádkozniuk. Néha a szabadban kellett aludniuk, amikor olyan tömegben hullott a zúzmara, hogy havazásnak tűnt. Voltak, akik szökött rabszolgáknak nézték és börtönrel fenyegették őket. Nem tudták, hogy Manningék szabad jogállású fekete család. Ők pedig csak mentek, és himnuszokat énekeltek, hogy teljen az idő.

Már Nauvoó közelében jártak, amikor egy folyóhoz értek.

„Nincs híd” – mondta Isaac.

Jane Manning több hónapig lakott Emmával és Joseph Smithszel. Később Isaac James felesége lett, akivel a Utah-völgy korai telepeseinek sorát gyarapították. Bár sok kihívásban volt része, az egyház hithű tagja maradt. Amikor 1908-ban elhunyt, Joseph F. Smith elnök (1838–1918) beszélt a temetésén.

Jane bólintott. „Akkor át kell gázolnunk rajta.” Ahogy belelépett a folyóba, bokáig ért a víz. Lassan araszolva haladt előre benne. A víz a térde, majd a dereka körül örvénylett. Mire elérte a folyó közepét, a víz már a nyakáig ért! Szerencsére ennél mélyebb nem lett, így Manningék mind biztonságban át tudtak kelni.

Végre megérkeztek Nauvooba. A völgyet övező egyik dombon Jane megpillantotta a Nauvoo templom gyönyörű mészkö falait. Bár a templom még nem készült el, így is elállt tőle a lélegzete. Valaki útbaigazította őket ahhoz a házhoz, ahol Joseph próféta lakott.

Egy magas, sötét hajú asszony állt az ajtóban, aki így szólt hozzájuk: „Jöjjenek,

kerüljenek beljebb!
Emma Smith
vagyok.”

Az ezt követő
néhány perc egy-
befolyt. Jane megis-
merkedett a Prófétával, aki

székeket állított fel a szobában az egész Manning család számára. Jane hálásan süppedt a székébe, és hallgatta, ahogy Joseph bemutatja őket a jelenlévőknek, köztük a barátjának, Dr. Bernhiselnek. Ezután Joseph Jane-hez fordult, és azt kérdezte: „Te voltál ennek a kis csoportnak a feje, nemde?”

„Igen, uram!” – felelte Jane.

Joseph elmosolyodott. „Áldjon meg az Isten! Most pedig szeretnék hallani az utazásotokról.”

Jane mesélt a kisebesedett lábokról, a hóban alvásról és a folyón történő átkelésről. Mindenki csendben hallgatta. „De nem volt szörnyűséges – zárta a mondandóját. – Mentünk az utunkon örvendezve, himnuszokat énekelve, és hálát adva Istennek az irántunk való végtelen jószágáért és kegyelméért, ahogy megáldott bennünket, védelmezett bennünket, és

gyógyította a lábunkat.”

Ekkor pillanatnyi csend következett. „Mit szól hozzá, doktor? – kérdezte végül Joseph a férfi térdére csapva. – Mi ez, ha nem hit?”

„Ha én lettem volna, félek, meghátráltam volna, visszafordulva az otthonom felé!” – vallotta be Dr. Bernhisel.

Joseph bólintott, majd visszafordult Jane és az ő családja felé: „Áldjon meg az Isten. Barátok közt vagytok.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

Sári és az MRI

Írta: Juliann Doman

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Megígérte Jézus, hogy elküld majd közénk egy vigasztaló barátot, az igazság Lelkét” (Gyermekek énekeskönyve, 56.).

Úgy néz ki, Sári hátán MRI-vizsgálatot kell végezni”
„ – mondta Robi bácsi, az orvos. Rámosolygott Sárira. „Keresek egy időpontot a vizsgálatához. Mindjárt visszajövök.”

Sári már egy ideje fájlalta a hátát. Amikor aznap reggel felébredt, annyira fáj a háta, hogy nehezeére esett

felegyenesedni, és járni is alig tudott. Sári és az anyukája ezért eljöttek Robi bácsihoz, hogy kiderítse, mi lehet a baj.

„Megint MRI?” – kérdezte Sári Anyára nézve. Egyszer már volt MRI-vizsgálaton. Emlékezett rá, mennyire félt abban a nagy csőben, amelyik a teste belsejéről készített felvételeket.

„Sajnálom, Sári – mondta Anya –, de a képek segítenek majd Robi bácsinak kideríteni, hogy mi baja van a hátadnak. Tudom, hogy meg tudod csinálni. Én pedig itt leszek veled.” Anya megszorította Sári kezét.

„De oda nem tudsz bejönni velem” – mondta Sári. Lehorgasztotta a fejét, és egy könnycsepp gördült végig az arcán. Anya ott lehet vele a szobában, de ha már beszállt a gépbe, abban az alagútban Sári egyedül lesz.

Anya átölelte Sárit. „Ez igaz. De tudod, hogy ki az, aki viszont *ott tud lenni* veled, hogy megvizsgáljon?”

Sárinak eszébe jutott a Szentlélek megnevezésére használt egyik név: *a Vigasztaló*. Talán a Szentlélek segíthet neki, hogy ne féljen annyira.

„A Szentlélek?” – kérdezte Sári.

Anya bólintott. „Így van. Imádkozhatsz azért, hogy a Szentlélek segítsen neked. Apával mi is fogunk érted imádkozni.”

Erről Sárinak eszébe jutott egy remek ötlet. „Kérhetek apától egy áldást?”

Anya mosolygott. „Hát persze. Tudom, hogy nagyon szívesen fog adni.”

A vizsgálat előtti estén Apa Sári fejére helyezte a kezeit és papsági áldást adott neki. Amikor megáldotta azzal, hogy a Szentlélek vigasztalja meg őt, Sárit egy lágy, meleg érzés töltötte el. Ez az érzés egész éjszaka vele maradt.

Másnap Sári ráfeküdt a vizsgálópadra, amely majd becsúszik vele az MRI-gép hatalmas csővébe. Gondolatban azokat a szavakat ismételte, amelyeket Apa mondott az áldás során: *A Szentlélek ott lesz, hogy vigasztaljon téged*. Sári erősen megszorította Anya kezét, majd a nővér betolta őt a csőbe.

Az MRI-gép fura hangokat adott ki magából, miközben felvételeket készített a hátáról. Sárinak nagyon nyugodtan kellett feküdnie, nehogy a felvételek

Analise F., 6 éves,
Amerikai Egyesült
Államok, Utah

Amikor ötéves voltam, műtétre volt szükség, hogy kivegyék a torok- és orrmándulámat. Nagyon ideges és ijedt voltam. Apukám áldást adott nekem. Az áldás után már nem voltam ideges, és mindketten boldogok voltunk, mert éreztük a Szentlelket.

elmosódottak legyenek. Egy pillanatra kétségbeesett, de aztán megint érezte azt a meleg érzést. Olyan volt, mint Anya ölelése vagy egy puha takaró. Tudta, hogy minden rendben lesz. Mielőtt sokat gondolkodhatott volna, a vizsgálat már be is fejeződött!

Robi bácsi az irodájában megmutatta Sárinak és Anyának a Sári hátáról készült felvételeket. „Nagyon ügyesen feküdtél mozdulatlanul – mondta Sárinak Robi bácsi, amint letérdelt mellé. – Ezek a képek a hátadról azt mutatják, hogy műtétre lesz szükséged ahhoz, hogy jobban tudj járni.”

Sári nyelt egyet.

„Szeretnénk minél hamarabb megcsinálni a műtétet – mondta Robi bácsi Sári anyukájának. Majd ismét Sárihoz fordult: – A műtét után még beletelhet néhány hétbe, hogy újra a réginek érezd magad, de ahogy ma elnéztelek, tudom, hogy kiválóan meg fogsz vele birkózni.”

Sári arra gondolt, hogy mi mindent fog csinálni, miután Robi bácsi rendbe hozza a hátát. *Futhatok és úszhatok, meg beleugorhatok egy nagy kupac falevélbe!* Hiányoztak neki ezek a dolgok. Viszont a műtét még ijesztőbb volt, mint az MRI! Aztán Sárinak eszébe jutottak az imái és a különleges áldása. Mennyei Atya elküldte hozzá a Vigasztalót, és megint segíteni fog neki.

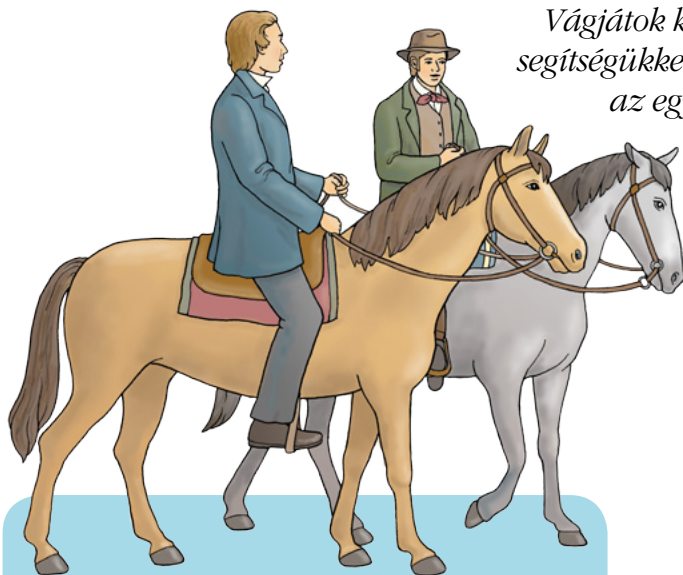
Ránézett Robi bácsira, és megkérdezte: „Utána majd beleugorhatok egy nagy kupac falevélbe?”

Robi bácsi vidáman elmosolyodott. „Utána majd beleugorhatsz egy nagy kupac falevélbe.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Egy új próféta

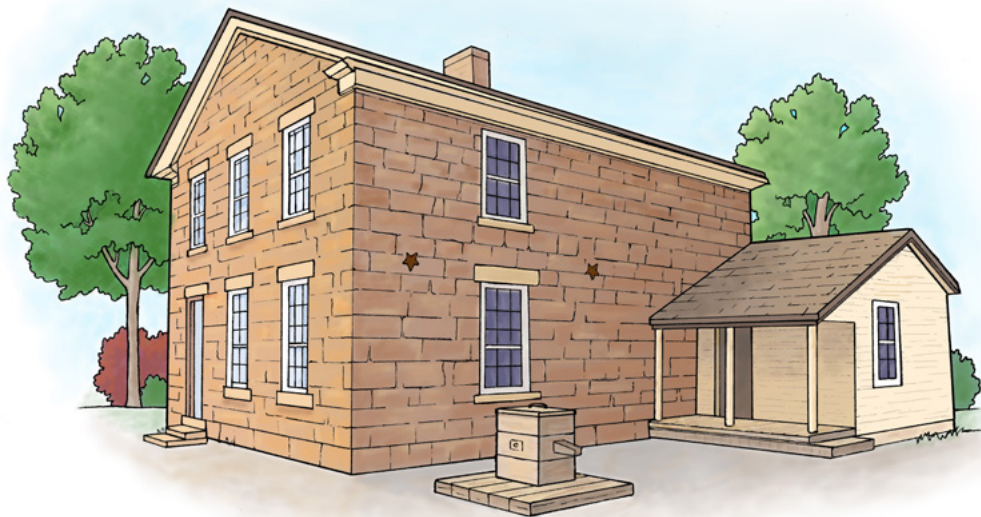
Vágjátok ki ezeket a figurákat, és a segítségükkel osszatok meg történeteket az egyház történelméből.

Joseph és Hyrum

Brigham Young

1844-ben Joseph és Hyrum Smith bevonultak Carthage fogházába, hogy ott várják a tárgyalásukat. Gonosz emberek betörték a fogházba, és megölték a Próféát és a testvérét! A szentek nem voltak benne biztosak, hogy ki legyen a következő próféta. Később, az egyik gyűlésen, Brigham Young beszéde közben csoda történt. Sokan tanúsították, hogy pont úgy nézett ki és úgy beszélt, mint Joseph Smith! Tudták, hogy ő lesz a következő próféta. Ma már tudjuk, hogy amikor meghal egy próféta, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke lesz a következő próféta. ■

További egyháztörténeti figurákat a liahona.lds.org oldalon találhattok.

Egy ceruzányi SEGÍTSÉG

Írta: Caleb H., 10 éves, Németország

Minden akkor kezdődött, amikor a cövekem elindított egy menekülteket segítő kezdeményezést. Nekem nagyon tetszett ez a kezdeményezés, ezért megkértem az anyukámat, hogy beszéljen róla az osztályfőnökünknek, aki aztán szeretett volna valahogy részt venni benne a negyedikesekkel. Hogy bemutassuk a kezdeményezés működését, a nővéremmel, Maddie-vel házról-házra jártunk pénzadományokat gyűjteni.

Eljött a nap, amikor be kellett mutatni a kezdeményezést a többi negyedikesnek. Egy kicsit izgultam. Vagyis igazából teljesen ki voltam készülve, de megtettem a tőlem telhető legjobbat. Elmondtam a többi negyedikesnek, hogy iskolai csomagokat állítunk össze a menekülteknek. Elmeséltem, ahog házról-házra jártunk, és azt a kihívást intéztem hozzájuk, hogy próbáljanak meg nálam több pénzt gyűjteni. Együtt végül több mint 100 csomagot raktunk össze! Raktunk bele füzeteket, ceruzákat és más tanszereket.

Mindegyikbe tettünk egy papírt is, amire ráírtuk: „Üdvözlünk Németországban!”

Anyukámmal elvittük a csomagokat a menekülttáborba. Nem mondanám, hogy a tábor jó hely, de volt ott játszótér és egy tanulószoba is. A táborhoz közel megy el a vonat, ami nagyon hangos, és a gyerekek elmondták, hogy olyan hangja van, mint a katonai repülőknél Szíriában és más hasonló helyeken. Lehet, hogy egyes gyerekeket pedig a hazájukban hallott bombák hangjára emlékeztette.

Találkoztam néhány korombeli gyerekkel is a táborban, köztük Daniellel, aki hihetetlenül jól sakkozik. Sajnos nem volt lehetőségem sakkozni vele – pedig nagyon szeretek sakkozni –, de meghívtak csocsózni és pingpongozni. A fiúk elmondták, hogy hiányzik az otthonuk, és nagyon szeretnék már elhagyni a tábort, hogy újra iskolába járhassanak.

Miután csocsóztunk és pingpongoztunk, kiosztottuk a csomagokat. Jó érzés volt, hogy tehettem valamit a táborban élő gyerekekért. ■

Jézus eljött Joseph Smithhez

Írta: Kim Webb Reid

Sok-sok évvel Jézus feltámadása után egy Joseph Smith nevű fiúnak volt egy kérdése. Nem tudta, hogy melyik egyházba járjon.

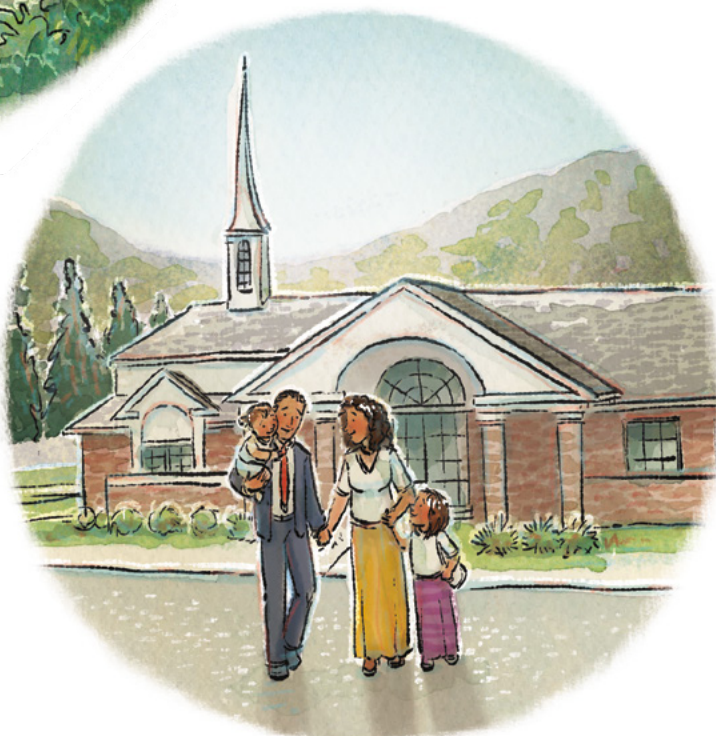

Joseph olvasta a Bibliát. Abban az volt, hogy Mennyei Atya megválaszolja a kérdéseinket, ha imádkozunk Hozzá. Joseph kiment az erdőbe, és Mennyei Atyához imádkozott.

Mennyei Atya és Jézus Krisztus lejt a mennyből. Jézus azt mondta, hogy Joseph egyik egyházba se járjon, mert nem tanítanak mindent, ami az Ő egyházának részét képezi.

Amikor Joseph felnőtt, segített visszahozni Jézus egyházát a földre. Úgy nevezik, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Segít az embereknek többet megtudni Jézusról és Mennyei Atyáról.

A szentírások olvasása által én is többet tanulok Mennyei Atyáról.
Amikor imádkozom, akkor Ő az én imáimat is meg tudja válaszolni. ■

ÁLDÁSOK.
KÉSZÍTETTE:
LOUISE PARKER

„És az a célom, hogy gondoskodjam szentjeimről, mert minden dolog az enyém. [...] Mert tele van a föld, és van elég, még marad is; igen, én elkészítettem minden dolgot” (T&Sz 104:15, 17).

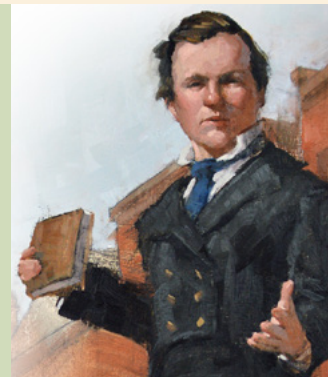
Az önellátással kapcsolatos további információkért lásd e szám 32. és 40. oldalait.

Szintén ebben a számban

FIATAL FELNÖTTEKNEK

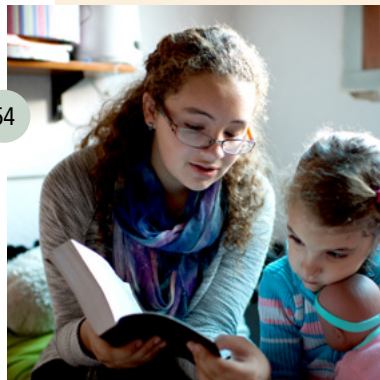
Öt tanulság fiatal felnőtteknek fiatal apostoloktól

„Döntéseink határoznak meg bennünket, nem a körülményeink” – ez annak az öt tanulságnak az egyike, amelyeket a visszaállítás első apostolainak az életéből vonhatunk le, akik történetesen maguk is fiatal felnőttek voltak. Olvassátok el, hogy mit tanulhatunk még tőlük!

44

FIATALOKNAK

54

HOGYAN VÁLTOZTATHATJA MEG AZ ÉLETETEKET *egy konferencia üzenet?*

Az általános konferencia több mint egy rendezvény – lehetőség az életetek megváltoztatására.

GYERMEKEKNEK

Egy ceruzányi SEGÍTSÉG

Caleb Németországban él. Szeretett volna valamivel segíteni a közelében lévő menekülttáborban lakó gyerekeknek, így hát készített is egy tervet.

75

